

ชมรมกัลยาณธรรม
kanlayanatam.com



ตายแล้วไปไหน

ดร. สอนอง วรอุไร



ตายแล้วไปไหน

ดร. สนอง วรอุไร





ชมรมกัลยาณธรรม
www.kanlayanatam.com

หนังสือดีอันดับที่ : ๑๘๕



ตายแล้วไปไหน

ดร. สนอง วรอุไร

พิมพ์ครั้งที่ ๑

กันยายน ๒๕๕๕

จำนวนพิมพ์

๓,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย

ชมรมกัลยาณธรรม

๑๐๐ ถ.ประโคนชัย ต.ปากน้ำ อ.เมือง

จ.สมุทรปราการ ๑๐๒๓๐

โทรศัพท์. ๐-๒๓๗๐๒-๓๓๕๓ และ ๐-๒๓๗๐๒-๙๖๒๔

ปกและรูปเล่ม

หลังกัอนแมมยังมีแสงสว่าง

พิสูจน์อักษร

อ. จันทรา ทองเคียน และคณะ

พิมพ์ที่

สำนักพิมพ์กัอนแมม

โทร. ๐๘๙ ๗๘๕ ๓๖๕๐



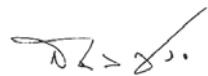
สัพพทานัง ธัมมทานัง ชินาติ

การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

คำนำจากผู้เขียน

ผู้ที่มีความเชื่อว่า ตายแล้วต้องไปเกิดอีก จึงอยากรู้ต่อไปว่า ตายแล้วไปไหน ความรู้เช่นนี้จะเข้าถึงได้ต้องพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาสูงสุด (ภาวนามยปัญญา) แล้วจะรู้เห็น เข้าใจได้ด้วยตัวเองว่า ตายแล้วจะไปเกิดอยู่ที่แห่งใด หากประสงค์จะไม่เกิดอีก ต้องพัฒนาจิตให้หมดกิเลส แล้วความพ้นไปจากทุกข์จึงจะเกิดขึ้นได้ หรืออยากรู้ว่าตนเคยเกิดเป็นอะไรมา ต้องพัฒนาจิตให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน แล้วปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ย่อมไปสัมผัสกับภพภูมิหนหลังที่ผ่านมาแล้วได้

สุดท้ายขออำนาจคุณความดี ที่มีอยู่ในพุทธศาสนา จงบันดาลให้ท่านที่มีส่วนร่วมในกระบวนการคุณศลกรรม จัดทำหนังสือเรื่องตายแล้วไปไหน ได้บรรลุความสมปรารถนา จงทุกท่านทุกคน เทอญ



ดร.สนอง วรอุไร

คำนำของชมรมกัลยาณธรรม

มีคำพูดอยู่บ่อยๆ ว่า คนเราเลือกเกิดไม่ได้ อันนี้ไม่ตรงกับหลักการบางอย่างในพระไตรปิฎก มีหลักกรรมหมวดหนึ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ผู้ใดเจริญให้มาก กระทำให้มาก สะสมให้มากก็สามารถทำให้ผู้นั้น สามารถไปเกิดในภพภูมิที่ตนเองตั้งจิตปรารถนาอธิษฐานไว้ได้ หลักกรรมหมวดนั้นคือ

๑. **สัทธาสัมปทา** - ถึงพร้อมด้วยศรัทธา ๒. **ศีลสัมปทา**
- ถึงพร้อมด้วยศีล ๓. **จาคะสัมปทา** - ถึงพร้อมด้วยความเสียสละ
๔. **ปัญญาสัมปทา** - ถึงพร้อมด้วยปัญญา

ซึ่งก็ไม่ใช่อื่นไกล คือ สัมปรายิกัตถประโยชน์นั่นเอง

ท่าน อ. ดร. สนอง วรอุไร ผู้รู้จริง ตรงทางธรรม มีเมตตาอธิบายในรายละเอียดถึงโอกาสความน่าจะเป็นว่า ตายแล้วจะไปไหน สร้างเหตุเช่นไร ควรได้รับผลเช่นไร บางท่านอาจคิดว่า ยังไม่ถึงเวลาของฉันทุรอก ความจริงแล้ว ใครจะรู้ได้ล่ะว่า **พรุ่งนี้กับชาติหน้า อะไรจะมาถึงก่อนแน่** เราทุกคนจึงไม่ควรประมาท เพื่อให้ **ที่ชอบ ที่ชอบ ที่**เราจะไป เป็นสุคติภูมิ และดีที่สุดคือ ไม่ต้องเวียนกลับมาเกิดอีก

ชมรมกัลยาณธรรม ขอมอบธรรมทานนี้ เพื่อน้อมบูชาอาจารย์คุณ แต่ท่านอาจารย์ ดร. สนอง วรอุไร ครูผู้เมตตาและเสียสละ อุทิศตนเพื่อส่งต่อธรรมสู่ใจมวลชน ขอกราบบูชาพระคุณในวาระวันคล้ายวันเกิดของท่านที่จะเวียนมาถึงในเดือนกันยายนนี้ ด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอความเจริญในธรรมจงมีแด่ทุกท่าน

ทพญ. อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ

ประธานชมรมกัลยาณธรรม

เกริ่นนำ

ประวัติผู้บรรยาย



พิธีกร : คนเราตายแล้วไปไหน? ตายแล้วยังต้องเกิดอีกหรือเปล่า? นรก สวรรค์มีจริงหรือไม่? วิญญาณหรือจิตมีจริงหรือไม่? อย่างไร? คำตอบเกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้ ท่านผู้ฟังจะได้รับฟัง จากผู้รู้ ผู้มีประสบการณ์ตรง จะมาบอกเล่าให้ท่านได้ยินได้ฟัง อีกไม่นานข้างหน้านี้แหละค่ะ

สำหรับอาจารย์ที่จะได้มาบรรยาย บอกเล่าให้ท่านผู้ฟังได้รับทราบเกี่ยวกับเรื่องตายแล้วไปไหน คือ**ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร** ท่านอาจารย์มีภูมิลำเนาอยู่ที่

ตำบลคลองหลวงแพ่ง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา ท่าน มีพี่น้องทั้งหมดแปดคน เป็นผู้หญิงสองคน เป็นผู้ชายหกคน ตัวท่านเป็นบุตรคนที่สี่ บิดามารดาของท่านมีอาชีพทำไร่ ทำสวน

ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร สนใจฝึกสมาธิครั้งแรกในสมัยที่ยังเป็นเด็ก เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา เมื่อโตขึ้นได้สมัครเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๐๐ เรียนจบปริญญาตรีทางด้านโรคพืช แล้วได้ถูกส่งไปทำงาน เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการปลูกข้าว เพาะเห็ด อยู่ทางภาคอีสานตอนบน อยู่นานประมาณสองปี ระหว่างนั้นท่านได้แต่งงาน และขอย้ายมาเป็นอาจารย์สอนในคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

จากการเปลี่ยนอาชีพไปเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย จึงมีความจำเป็นต้องไปศึกษาหาความรู้ให้มากยิ่งขึ้น ได้สมัครเข้าเรียนในระดับปริญญาโท ทางด้านเชื้อรา ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เข้าเป็นครั้งที่สอง ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโทท่านได้รับทุนโคลอมโบ ให้ไปศึกษาต่อระดับสูงที่มหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศสหราชอาณาจักร เป็น



เวลานานถึงสี่ปี และสำเร็จการศึกษาชั้นสูงสุด ระดับปริญญาเอก ในสาขาวิชาไวรัสวิทยา แล้วจึงเดินทางกลับประเทศไทยเพื่อกลับมาเป็นอาจารย์สอนชดใช้ทุนอยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เมื่อท่านได้ศึกษาจนจบหลักสูตรสูงสุดทางด้านวิทยาศาสตร์ เกี่ยวกับสิ่งที่มีชีวิตตัวเล็กสุดคือเชื้อไวรัส และมีทักษะในการใช้กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอน ซึ่งสามารถขยายภาพขนาดเล็ก จนสามารถเห็นอนุภาคไวรัสได้ แต่ไม่สามารถใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์นั้น มาส่องดูเทวดาให้เห็นได้ ไม่สามารถส่องดูภพภูมิหนหลัง ที่ตัวเองได้ไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิใดๆ ได้ จึงไม่เชื่อคำสอนที่พูดไว้ในชาดกหรือในพระสูตรของพุทธศาสนาว่าเป็นความจริง

เมื่อได้สำเร็จการศึกษามาจากต่างประเทศแล้วได้เดินทางกลับมาเมืองไทย และมีโอกาสเปิดให้ท่านได้ไปบวชเป็นภิกษุ เพื่อพิสูจน์สังฆกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านได้ไปบวชที่ วัดปริณายก กรุงเทพฯ โดยมีท่านเจ้าคุณโชดก (พระเทพสิทธิมุนี ปธ.๙) เป็นผู้บวชให้ (อุปัชฌาย์) และหลังเสร็จสิ้นการบวชเป็นภิกษุแล้ว ภายในวันเดียวกันนั้น ท่านได้

ย้ายไปจำวัดอยู่ที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ ท่าพระจันทร์ กรุงเทพฯ เพื่อฝึกกรรมฐานอย่างจริงจัง กับท่านเจ้าคุณโชดกเป็นเวลานานถึง ๓๐ วัน (บวชจริง ๔๓ วัน) จึงได้ลาสิกขากลับไปเป็นอาจารย์สอน อยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

จากการพัฒนาจิตในครั้งนั้น ได้สร้างจุดเปลี่ยนที่ดีให้กับชีวิตของท่านและคนจำนวนมาก ได้มีกลุ่มคณะศิษย์ศรัทธา และตั้งเป็นชมรมกัลยาณธรรม ช่วยกันเผยแพร่ผลงานของท่าน โดยการนำเอาความรู้จากการบรรยายของท่าน มาจัดทำเป็นเทป เป็นซีดี เป็นรูปเล่มหนังสือแล้วนำออกเผยแพร่สู่มวลชน หนังสือที่จัดทำแล้วได้แก่ทางสายเอก ตามรอยพ่อ อริยมรรค การใช้ชีวิตที่คุ้มค่า การทำชีวิตให้ดีและมีสุข ยิ่งกว่าสุขเมื่อจิตเป็นอิสระ มาดสดใสใจเกินร้อย ฯลฯ รวมถึงตลับเทปและ MP3 จำนวนมาก เพื่อไม่เป็นการเสียเวลา ขอกราบเรียนเชิญท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ขึ้นเวทีบรรยายเรื่อง “ตายแล้วไปไหน” ให้ญาติธรรมได้ยินได้ฟัง ณ บัดนี้ ขอกราบเรียนเชิญค่ะ



ธรรมบรรยาย
ตายแล้วไปไหน





ดร. สนอน วรอุไร ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกตัวเองว่าผู้บรรยาย

ผู้บรรยาย : นมัสการพระคุณเจ้า สวัสดิ์ท่านผู้เจริญ วันนี้เป็นโอกาสอันดีที่ท่านทั้งหลาย จะได้ยินได้ฟังคำพูดที่เป็นความจริง ที่พูดออกจากปากของผู้บรรยาย ผู้ไม่เคยเชื่อธรรมวินัย และพระสูตรที่ระบุไว้ในพุทธศาสนามาก่อน รวมทั้งคำพูดที่ออกจากปากของภิกษุสงฆ์ ก็ไม่เชื่อว่าเป็นความจริง เหตุที่ไม่เชื่อเป็นเพราะความรู้ในทางวิทยาศาสตร์ สอนคนให้เชื่อในความเป็นเหตุผล หรือเชื่อในความเป็นจริงนั่นเอง คำว่า **“ตายแล้วไปไหน”** ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ แม้จะศึกษาเล่าเรียนมาจนถึงระดับสูงสุดแล้วก็ตาม ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นเรื่องจริง จึงไม่เชื่อว่าเทวดามีจริง ไม่เชื่อว่า สัตว์นรก เปรต หรือลัมภเวสีมีอยู่จริง



ผู้บรรยายเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีทักษะในการใช้เครื่องมือขยายภาพ ที่เรียกว่าไมโครสโคปจนเห็นจุลินทรีย์แบบที่เรีย จุลินทรีย์เชื้อรา ขยายภาพให้ใหญ่ขึ้นประมาณ ๘๐๐ เท่า หรือ ๑,๐๐๐ เท่า ก็สามารถมองเห็นจุลินทรีย์ดังกล่าวได้ และยังมีทักษะในการใช้กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอน ขนาดกำลังขยายหลายพันเท่า ก็สามารถมองเห็นรูปร่างของเชื้อไวรัสได้ แต่ไม่สามารถมองเห็นเทวดาหรือภพภูมิหลังของตัวเองได้ จึงทำให้ไม่เชื่อในสิ่งที่เขียนระบุไว้ในคัมภีร์ทางพุทธศาสนา

หลังจากไปปฏิบัติธรรมตามแนวพองหนอ ยุบหนอ ได้นาน ๗ วัน ผลปรากฏว่าจิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิสูงสุด (อัปนาสมาธิ) หรือที่เรียกว่าสมาธิระดับฌาน เมื่อถอนจิตออกจากความทรงฌาน จิตได้เข้าถึงความรู้สูงสุดที่ยังข้องเกี่ยวอยู่กับโลก (อภิญญา ๕) อันได้แก่ความรู้ที่ใช้ในการแสดงฤทธิ์ (อิทธิวิธิ) การได้ยินเสียงที่อยู่ห่างไกล หรือได้ยินเสียงของสัตว์ในต่างมิติ (ทิพโอสถ) รู้ความคิดของคนอื่น หรือสิ่งที่คนอื่นกระทำแล้วจิตเก็บบันทึกผลไว้ภายใน (เจโตปริยญาณ) รู้กำเนิดหนหลังที่ผ่านมายาวนานข้ามภพชาติ (ปุพเพนิวาสานุ

สติญาณ) และความรู้ที่ทำให้ไปเห็นสัตว์กายทิพย์ (ทิพพจักขุ) ว่าเป็นสิ่งที่มีอยู่จริงแต่ระบบประสาทมีอาจสัมผัสได้

หลังจากพัฒนาจิตจนเข้าถึงสมาธิระดับฌานได้แล้ว จึงได้ยืนยันว่าสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นเรื่องจริง มีเหตุผล ยาวนานข้ามภพชาติรองรับ การไปสัมผัสกับสิ่งที่ละเอียด ลึกซึ้งเหล่านี้มิได้เนื่องมาจากประสาทสัมผัส แต่จิตที่พัฒนา จนความถี่คลื่นจิตเป็นระเบียบดีแล้วเท่านั้นจึงจะสัมผัสได้

ผู้บรรยายได้พัฒนาตัวเองจนเข้าถึงความรู้ทางโลก (สุตมยปัญญาและจินตามยปัญญา) และได้พัฒนาจิตตนเอง จนเข้าถึงความรู้ที่สูงกว่าปัญญาทางโลก (ภาวนามยปัญญา) ซึ่งเป็นความรู้สูงสุด จึงสามารถรู้เห็นเข้าใจในสิ่งที่คณะของ หลวงพ่อพุทธมาเมื่อตะกั๊วนี้ ว่าเป็นความจริงที่มีเหตุผลรองรับ และเช่นเดียวกัน สิ่งที่ผู้บรรยายจะพูดต่อไปนี้ว่าตายแล้วไป ไหน ก็เป็นเรื่องจริงเช่นเดียวกัน

หากมีผู้สงสัยถามว่า มนุษย์ที่ศรัทธาในพุทธศาสนา ตายแล้วไปไหน? ผู้ที่มีปัญญาทางโลกก็จะบอกว่า ตายแล้วไป วัด เพราะเมื่อเดือนที่ผ่านมายังไปร่วมชบวนแห่ศพเพื่อนในวัด



ชั้นสูงเชิงตะกอนเผาศพ คือ ยังหนีไม่พ้นพระสงฆ์ต้องรับภาระ
ทำพิธีเผาศพให้ ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะว่าบุคคลทั่วไปสามารถรู้
เห็นเข้าใจได้สัมผัสได้ว่าเป็นความจริง ในระหว่างงานศพ ได้
มีหมู่ภิกษุสงฆ์มาร่วมกันสวดมนต์ให้กับศพ ตามที่หลายคน
เข้าใจกัน ในบางครั้งมีภิกษุบางรูปลุกขึ้นแล้วเดินตรงไปยัง
หีบบรรจุศพ ใช้มือเคาะเบาๆ ที่โรงศพ แล้วพูดว่า “โยมไปที่
ขอบๆเถิด” หากท่านได้ยินได้ฟังคำที่พระพูดเช่นนี้แล้ว ลอง
คิดดูสิว่า ศพนั้นจะรับรู้สิ่งที่พระภิกษุพูดได้ไหม?

ถ้าเป็นนักวิทยาศาสตร์เขาจะพิสูจน์ด้วยการไปพูด
ให้คนนอนหลับสนิท (จิตตกง่วงค์) ฟัง เมื่อเขาตื่นขึ้นมา แล้ว
ลองไปถามเขาดูสิว่า เมื่อก็ได้พูดให้ฟังได้ยินไหมว่าพูดถึงเรื่อง
อะไร? จิตที่ตกง่วงค์เป็นจิตที่ไม่มีเกิด-ดับ เป็นจิตที่ทำงานไม่
ได้ ไม่สามารถรู้คิดนึกได้ ดังนั้นคนนอนหลับ จิตจึงไม่รับรู้สิ่ง
กระทบจากภายนอก และยิ่งคนที่ตายไปแล้ว จิตย่อมเคลื่อน
ออกจากร่างกายที่เป็นศพ แล้วโคจรไปหาร่างใหม่เข้าอยู่อาศัย
ทำกิจกรรมให้กับชีวิต

ศพที่นอนนิ่งอยู่ในโลงศพจึงไม่สามารถรับรู้สิ่งใดๆ ได้
ไม่รับรู้เสียงที่เกิดจากการเคาะฝาโลงศพ ไม่รับรู้เสียงที่เกิด

จากการพูดของภิกษุสงฆ์ ไม่รับรู้แม้กระทั่งอาหารที่ถูกนำไป
ไว้ให้ศพได้บริโภค ดังนั้นการกระทำดังกล่าวจึงเป็นพฤติกรรม
ของผู้ไม่รู้จักจริง หรือผู้รู้ไม่จริง อย่างนี้นักวิทยาศาสตร์จึงไม่เชื่อ
ว่าเป็นความจริง และยิ่งไปรู้สึกถึงขณะยังมีชีวิต หากศพนี้
ยังมีพฤติกรรมไม่ดีเช่นเสพสุราจนมีนเมาไม่ได้สติ หรือชอบ
ทุบตีทำร้ายผู้อยู่รอบข้างอยู่เสมอ หากเชื่อในคำกล่าวของภิกษุ
ที่ไปเคาะฝาโลงศพหรือเคาะที่ข้างโลงศพ ลองคิดดูว่า**ที่ชอบ**
ของคนที่ขาดสติจะเป็นอย่างไร

ผู้รู้ รู้ว่าหากศพที่นอนสงบนิ่งอยู่ในโลงศพ ในที่สุด
แล้วถูกนำไปเผาหรือฝังดิน ธาตุที่เป็นองค์ประกอบของร่างกาย
ต่างแยกย้ายกลับสู่ธรรมชาติดั้งเดิม ลมสู่ลม ไฟ (พลังงาน) สู่
ไฟ น้ำสู่ น้ำ และดินสู่ดินที่มีอยู่ในธรรมชาติดั้งเดิม ดังนั้นผู้
รู้จักจริงแท้จึงไม่มีจิตเป็นทาสของวัตถุใดๆที่เป็นสิ่งสมมุติ และ
ยิ่งกว่านั้นผู้รู้จักจริงแท้ยังได้รู้ว่า พลังงานจิตหรือที่เรียกว่าจิต
วิญญาณ ที่เคยเข้าไปอยู่และอาศัยร่างกายประกอบกรรมนั้น
ต่างหากละ ที่โคจรไปตามแรงผลึกของกรรม

ผู้บรรยายเคยไปเห็นจิตตัวเองเคลื่อนออกจากร่างกาย
นี้ จึงได้เข้าใจการโคจรของจิตที่หลุดออกจากร่างกายเก่า และ
เข้าไปอยู่อาศัยในร่างกายใหม่ นับภพนับชาติไม่รู้จบ



ดังนั้นคำถามที่ว่า ตายแล้วไปไหน? จึงตอบได้เป็นสองทางคือ ตายแล้วไปวัด เพื่อให้ภิกษุจัดทำพิธีกรรมเกี่ยวกับศพ ส่วนจิตวิญญาณที่หลุดออกจากร่าง จะถูกแรงของกรรมผลักดันให้ไปเข้าอยู่อาศัยในร่างใหม่

การบรรยายในวันนี้เรื่อง ตายแล้วไปไหน? ผู้บรรยายจึงมุ่งเน้นการโคจรไปเกิดใหม่ของจิตวิญญาณ คนที่จะเข้าถึงความจริงเช่นนี้ได้ ต้องเป็นผู้ที่พัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนกระทั่งเกิดปัญญาสูงสุดระดับโลกียะ หรือที่เรียกว่าโลกิยญาณได้แล้วเท่านั้น จึงจะรู้ถึงการโคจรของจิตวิญญาณไปสู่ภพต่างๆ

ตาเนื้อตาหนัง ย่อมรู้เห็นเข้าใจว่า สัตว์ที่มาเกิดอยู่ในภพมนุษย์มีอยู่จริง สัตว์ที่มาเกิดอยู่ในภพดิรัจฉานมีอยู่จริง แต่สัตว์ในภพอื่นๆ ที่มีรูปนามละเอียด สัตว์ที่มีแต่รูปที่ละเอียด หรือสัตว์ที่มีแต่นามเพียงอย่างเดียว ตาเนื้อตาหนังที่ทำงานด้วยระบบประสาทไม่สามารถสัมผัสได้ แต่จิตที่พัฒนาดีแล้วเท่านั้น จึงจะสามารถสัมผัสเห็นสัตว์นรก สัตว์เปรต สัตว์อสุรกาย เทวดา และพรหม ว่ามีอยู่จริงในวัฏสงสารนี้

จิตที่พัฒนาจนเกิดโลกิยญาณ โดยเฉพาะปัญญาสูงสุด ที่อยู่เหนือการทำงานของประสาทสัมผัส ที่เรียกว่า เจโตปริย ญาณ อันเป็นความรู้สูงสุดที่สามารถรู้ใจผู้อื่นได้ เคยเกิดขึ้น กับครูบาอาจารย์ผู้สอนกรรมฐานให้กับผู้บรรยาย ในครั้งที่ไป ปฏิบัติธรรมอยู่ที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ ซึ่งมีอยู่วันหนึ่ง ขณะนั่ง ล้อมวงฉันข้าว (ภัตตาหาร) ผู้บรรยายเป็นภิกษุบวชใหม่ และ ยังมีจิตอยู่ใต้อำนาจของกาม ข้าวที่ฉันคำไหนมีรสชาดอร่อย ขณะที่กำลังเคี้ยวคำข้าว ท่านเจ้าคุณโชคได้ชี้มาที่ผู้บรรยาย แล้วพูดขึ้นว่า **คุณต้องกำหนดว่า “อร่อยหนอๆๆๆ”** คำไหน ไม่อร่อย ท่านมิได้บอกให้กำหนด

ในสมัยนั้นปัญญาของผู้บรรยายยังด้อยอยู่ จึงไม่รู้ว่า ครูบาอาจารย์หยั่งรู้ได้อย่างไร แต่ในปัจจุบันเมื่อปัญญาเห็น แจ่มมีกำลังกล้าแข็งขึ้น ต้องกำหนดทั้งคำข้าวที่อร่อยและไม่ อร่อย จิตจึงจะเป็นอิสระจากกามได้

และยังมีอีกครั้งหนึ่ง ที่ผู้บรรยายคิดหนีออกจาก วัดมหาธาตุฯ เพื่อไปอยู่ปฏิบัติธรรมที่สวนโมกข์ จังหวัด สุราษฎร์ธานี และในคืนวันเดียวกันนั้น เวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาของการสอบอารมณ์ เมื่อภิกษุผู้ร่วม



ปฏิบัติธรรมมาชุมนุมกันพร้อมแล้ว ท่านเจ้าคุณฯได้มองมาที่ผู้บรรยาย แล้วพูดขึ้นว่า “จะหนีไปไหน ก็หนีใจตัวเองไม่พ้น จงอยู่แล้วสู้สิ” ผู้บรรยายจึงได้ถามครูอาจารย์ว่า จะให้สู้อย่างไร ท่านบอกให้กำหนดว่า “คิดหนีหนอๆๆๆ” ไปเรื่อยๆ ซึ่งผู้บรรยายได้นำวิธีการดังกล่าวไปปฏิบัติ ผลปรากฏว่าไม่ได้หนีไปไหน ยังคงอยู่ปฏิบัติที่คณะ ๕ จนครบกำหนดเวลา

ทั้งสองเรื่องที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟังนี้ ก็เพื่อจะชี้ให้เห็นว่าผู้ที่มีจิตพัฒนาดีแล้วย่อมเข้าถึงเจโตปริยญาณ อันเป็นความรู้สูงสุดที่ยังข้องเกี่ยวอยู่กับโลกได้

หลังจากที่ผู้บรรยายได้พัฒนาจิต จนเข้าถึงโลกียญาณ (บุพเพนิวาสานุสติญาณ) ได้แล้ว การไปรู้เห็นภพภูมิหนหลังของตัวเอง ถึงกับทำให้ภิกษุบวชใหม่ต้องน้ำตาหยด ด้วยไปรู้ว่าตัวเองนั้นโง่ที่สุดๆ นำพาชีวิตเวียนตายเวียนเกิดมานันต์ มีแต่ร่างกายเท่านั้นที่ดับไปชาติแล้วชาติเล่า จิตไม่เคยดับ จิตที่มีกิเลสค้างคาอยู่ภายใน จึงต้องโคจรเข้าไปอยู่ในร่างใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเรื่อยไป จนกระทั่งได้โคจรเข้ามาอยู่ในร่างที่เป็นปัจจุบันที่ท่านได้เห็นอยู่นี้

สิ่งที่บอกเล่าให้ฟังนี้เป็นประสบการณ์ตรงของผู้บรรยาย ต้องขออภัย หากท่านฟังแล้วไม่เข้าใจ ถือว่าเป็นเรื่องปกติที่ผู้บรรยายเห็นเพียงไปเอง ที่ไปรู้ความจริงที่อยู่นอกเหนือระบบประสาทสัมผัส แต่ขอบอกว่า ร่างกายเป็นเครื่องมือให้จิตได้พัฒนา หากมีท่านใดปรารถนาพิสูจน์ัจธรรมนี้ ย่อมมีโอกาสเข้าถึงได้ ด้วยการพัฒนาจิตตามแนวของสมถกรรมฐาน จนกระทั่งจิตเข้าถึงความตั้งมั่นแน่วแน่ หรือเข้าถึงสมาธิระดับฌาน ย่อมมีโอกาสสัมผัสความจริงที่บอกมานี้ได้ และย่อมรู้ว่าชีวิตของมนุษย์และสัตว์ มิได้ยืนยาวเท่าที่ตาเห็น แต่ยืนยาวอย่างไม่รู้จบ トラบเท่าที่กิเลสยังมีอำนาจครอบงำ ใครผู้ใดเข้าถึงสภาวะธรรม เช่นนี้ได้แล้ว ย่อมพิถีพิถันในการดำเนินชีวิต เปลี่ยนพฤติกรรมในการคิด พูด ทำ ไปในทางที่ถูกต้องชอบธรรม คิดพูดทำแล้วไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล และไม่ผิดธรรม



สัจธรรม

ความจริงของชีวิต





ผู้บรรยายได้เดินทางไปเผยแพร่สัจธรรมยั้งที่ต่างๆ เพื่อให้คนที่ไม่รู้ความจริงเรื่องของชีวิตได้รับรู้ ส่วนเขาจะเชื่อหรือไม่นั่นเป็นสิทธิส่วนตัวของเขา ผู้รู้จะไม่เข้าไปก้าวก้าวในชีวิตของคนอื่น แต่ผู้รู้จะพัฒนาตัวเองให้มีพฤติกรรมถูกต้องตามธรรม แล้วแสดงเป็นตัวอย่างให้มวลชนสัมผัสได้ ดังนั้นแต่ละชีวิตมีการกระทำ (กรรม) เป็นของตัวเอง บุคคลใดจะประพฤติดังไรย่อมมีศรัทธาเป็นต้นเหตุ ผู้มีความเห็นผิด ย่อมศรัทธาในสิ่งผิด สิ่งที่เป็นอกุศลธรรม เช่น ดื่มสุรา เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร ฯลฯ เมื่อใดที่การกระทำไม่ดีให้ผล ย่อมมีทุกข์มีโทษเกิดขึ้นกับชีวิตได้ ตรงกันข้าม บุคคลที่มีความเห็นถูก ย่อมศรัทธาในสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรม เมื่อใดที่การกระทำแต่ในสิ่งที่ดีให้ผล ย่อมมีชีวิตสะดวกราบรื่น และมีความสุข



ผู้บรรยายมีเรื่องจริงที่เกิดขึ้น และประสงค์บอกเล่าให้ผู้ฟังได้ทราบว่า มีนักธุรกิจอยู่ท่านหนึ่ง เจ็บป่วยด้วยลิ้นหัวใจทำงานผิดปกติ เขาได้เดินทางไปยังกรุงเทพฯ เพื่อให้แพทย์ผู้มีความเชี่ยวชาญได้บำบัดรักษา ณ โรงพยาบาลแห่งนั้น ผู้ป่วยได้เข้าพักอยู่ในห้องซีซียู และนางพยาบาลได้นำเครื่องวัดคลื่นหัวใจ มาติดตั้งให้กับตัวคนไข้ การเต้นของหัวใจที่เห็นจากภาพของเครื่องวัดคลื่นหัวใจ ปรากฏว่าเป็นเส้นขึ้นลงสลับกันไปมาอย่างผิดปกติ

มีอยู่วันหนึ่ง หัวใจเกิดหยุดเคลื่อนไหว ภาพที่เห็นจากจอของเครื่องฯ ปรากฏเป็นเส้นตรงอยู่ในแนวระนาบ ภาพของเส้นตรงนี้ปรากฏอยู่นาน ๕ นาที หลังจากนั้นภาพได้กลับมาสู่เส้นขึ้น-ลงที่ผิดปกติเหมือนเดิม หลังจากนั้นหมอที่เป็นเจ้าของคนไข้ ได้ทำการผ่าตัดเปลี่ยนลิ้นหัวใจให้ใหม่ แล้วเย็บยารักษาจนมีอาการเป็นปกติเหมือนคนทั่วไป หลังจากนั้นได้บวชเป็นภิกษุ อุทิศผลบุญชุดใช้หนี้เวรกรรมให้กับเจ้ากรรมนายเวร แล้วสึกออกมาอยู่ในเพศฆราวาสสานต่อธุรกิจที่ทำอยู่ก่อนเข้ารับการรักษา

หลังจากนั้นผู้บรรยายได้มีโอกาสพบและสนทนากับเขา จึงได้รู้ถึงประสบการณ์ที่เขาได้ไปพบเห็นมาว่า

นักธุรกิจ : ในขณะที่คลื่นหัวใจเป็นเส้นตรงๆ นาน ๕ นาทีนั้น ผมได้ตายไปจากโลกมนุษย์ แล้วไปอยู่ในร่างที่เป็นทิพย์ มีผู้ชายสูงใหญ่ (ยมทูต) สองคน นุ่งผ้าเตี่ยวสีแดงไม่สวมเสื้อ มานำผมไปเมืองนรกนานสองวัน

ผู้บรรยาย : ชายที่นุ่งผ้าเตี่ยวสีแดง มานำคุณไปเมืองนรกทำไม

นักธุรกิจ : เขามาพาผมไปดูผลงานของสัตว์นรกที่กำลังเสวยอกุศลวิบาก สัตว์นรกทุกตัวไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ต้องเข็นของหนัก ลากของหนักอยู่ตลอดเวลา สัตว์นรกตัวใดหยุดพักจะถูกผู้คุมร่างสูงใหญ่ฟาดด้วยตะบองเหล็กที่มีขนาดใหญ่และตรงปลายเป็นปุ่มแหลมคล้ายหนาม จนล้มลุกกันระเนระนาด

ผู้บรรยาย : สัตว์นรกที่ถูกฟาดจนล้มมีการร้องโอดครวญเจ็บปวดบ้างไหม



นักธุรกิจ : ไม่มีใครร้องโอดครวญ สัตว์นรกทุกตัวที่ถูกพาดจนล้ม ต่างนั่ง ต่างรีบลุกขึ้นมาลากของหนัก เช่นของหนักไปเหมือนเดิม หากหยุดทำงานก็ถูกตะบองเหล็กพาด ต้องทำงานเรื่อยไปไม่รู้จบสิ้น

ผู้บรรยาย : คุณมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ที่เห็นสัตว์นรกกำลังถูกทรมานเช่นนั้น

นักธุรกิจ : ผมกลัวมากและอยากกลับเมืองมนุษย์ให้เร็วที่สุด

ผู้บรรยาย : แล้วคนที่นั่งผ้าเตี่ยวสีแดง เขาพาคุณไปดูอะไรอีก

นักธุรกิจ : เขาพาผมไปดูสถานที่เก่าๆ โทรมๆ และขึ้นและ มีสิ่งของวางระเกะระกะไม่เป็นระเบียบ

ผู้บรรยาย : คุณลองเปรียบเทียบให้ดูสิว่า สถานที่ที่คุณไปเห็น มีอยู่ที่ไหนในเมืองมนุษย์บ้าง

นักธุรกิจ : ไม่มีเลยครับ ผมเห็นแล้วสลดหดหู่ใจอย่างมาก ผมอยากให้เขาพากลับไปเมืองมนุษย์ให้เร็วที่สุด

นักธุรกิจคนที่ผู้บรรยายได้ไปสนทนาด้วย บัดนี้เขาได้ตายจากโลกมนุษย์นี้ไปแล้ว และจิตวิญญาณของเขาได้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์นรก เสวยอกุศลวิบาก ตามที่เขาได้ไปเห็นมาสองวันนั่นเอง นี่เป็นเครื่องแสดงว่าการตายแล้วพื้นของนักธุรกิจคนนี้ หลังจากฟื้นขึ้นมาแล้วยังประมาท ประพฤตินอนอยู่ในอกุศลธรรม มีอายุยืนยาวอยู่ได้เพียงปีเศษจึงต้องตายจากความเป็นมนุษย์ แล้วไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพนรก ตามที่เขาไปเห็น ไม่สามารถพัฒนาจิตให้พ้นจากนรกได้ ด้วยเหตุยังคงประพฤติดอกง่าแรงคนงาน โดยใช้ให้ทำงานหนัก แต่จ่ายเงินค่าแรงให้น้อย หรือไม่จ่ายตามที่ได้ตกลงกันได้

ยังมีอยู่อีกเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องของพระภิกษุสงฆ์ผู้เป็นเจ้าของวัดแห่งหนึ่ง ที่ตั้งอยู่บนยอดดอยกลางป่า หลังจากที่ผู้บรรยายได้คบหาสมาคม และสนทนาธรรมอยู่กับท่านนานพอสมควร จนเป็นที่คุ้นเคยแล้ว พระภิกษุสงฆ์รูปนี้ได้บอกเล่าให้ผู้บรรยายฟังถึงเรื่องที่ท่านได้พูดคุยกับยมบาลที่มาหาในคืนกลางดึกของคืนวันหนึ่ง โดยปรากฏเป็นคนที่มรูปร่างสูงใหญ่ เดินผ่านไปทางช่องทางต่างของกุฏิเมื่อเวลาประมาณตีหนึ่งเศษ โดยท่านได้พูดกับผู้บรรยายว่า ในคืนกลาง



ดึกวันหนึ่ง ขณะที่ท่านจำวัดอยู่ในกุฏิบนยอดดอย ได้เห็นคนที่มีร่างสูงใหญ่เดินผ่านไป จึงได้ถามออกไปว่า ใครนะ และมีเสียงตอบกลับมาว่า ยมบาล เมื่อพระภิกษุสงฆ์ได้ยินเสียงตอบกลับ จึงได้พิจารณาว่าพระภิกษุสงฆ์เป็นมนุษย์ แต่ยมบาลเป็นเทวดา การที่จะมาพูดคุยกันผ่านทางช่องหน้าต่างเป็นการไม่สมควร ไม่ให้เกียรติเทวดาที่ตนเป็นมนุษย์ จึงลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูกุฏิ แล้วเชิญเทวดาให้เข้ามาพูดคุยกันข้างใน ซึ่งคำที่สนทนากันมีดังนี้

พระภิกษุสงฆ์ : ท่านมาที่นี่ทำไมในยามวิกาลเช่นนี้

ยมบาล : ข้าพเจ้ามารอรับวิญญาณของพระภิกษุสงฆ์รูปหนึ่งที่จะตายในคืนวันนี้ เพื่อนำไปชำระโทษในเมืองนรก

พระภิกษุสงฆ์ : พระภิกษุสงฆ์รูปนั้นเป็นใคร และมีชื่อว่าอะไร?

ยมบาล : พระภิกษุสงฆ์รูปที่ข้าพเจ้ามารอรับวิญญาณก็คือท่านนั่นแหละ

พระภิกษุสงฆ์ : ทำไมอาตมาจะต้องตายในคืนวันนี้และต้องไปรับโทษในเมืองนรก

ยมบาล : เหตุที่ต้องตายในคืนวันนี้เพราะเจ้ากรรมนายเวรของพระองค์เจ้า เขามาขอร้องให้นำวิญญาณของท่านไปพิพากษาโทษ ในสมัยที่พระองค์เจ้ายังเป็นเด็กอาศัยอยู่กับแม่ ได้ประพาศบิดาณาติบาตกับกุง หอย บูลา ที่อยู่ในท้องนา จึงต้องลงไปเกิดในนรก

พระภิกษุสงฆ์ : อาตมา เป็นพระบวชใหม่ ยังทำความดีไว้ไม่มากเท่าไร ขออยู่เพื่อทำความดีให้มีมาก่อน แล้วจึงจะไปกับท่าน ยังไงๆ ก็จะไม่ไปกับท่านในเวลานี้

ยมบาล : ถ้าเช่นนั้นอีก ๑๒ ปีมนุษย์ ข้าพเจ้าจะกลับมาหาพระองค์เจ้าใหม่

ยมบาลโดนลูกตื้อไม่ยอมไปของมนุษย์ เพราะพระภิกษุสงฆ์ไม่ยอมตายในคืนวันนั้น แต่หากผู้ใดได้รับการผัดผ่อนที่จะมีชีวิตอยู่ต่อ ย่อมไม่เกิดขึ้นได้เหมือนกับกรณีที่พระภิกษุสงฆ์ได้พบกับยมบาล ผู้มีอำนาจโดยตรงในการตัดสินชีวิตของสัตว์ผู้มีจิตเป็นทาสของกาม ถือว่าพระภิกษุสงฆ์รูปนั้นเป็นผู้มีโชคดี ที่ยมบาลมารอรับจิตวิญญาณ แล้วยังสามารถต่อรองให้ชีวิตยังคงอยู่ได้ เพื่อให้ประกอบกรรมดีให้มีมากยิ่งขึ้น



ผู้บรรยายได้ประเมินเวลาที่ยมบาลได้ให้โอกาสแก่พระภิกษุสงฆ์รูปนั้น แล้วยังมีเวลาเหลืออีกประมาณสองปีเศษ จึงจะมีโอกาสพบกับยมบาลอีกเป็นครั้งที่สอง เมื่อพบกันแล้วจะรู้ว่าความดีที่มนุษย์ได้ทำไว้แล้วนั้น สามารถจะเป็นเครื่องประกันไม่ให้ลงไปเกิดในนรกได้จริงหรือไม่

คนทั่วไปไม่มีโอกาสได้พบกับนายใหญ่ของยมโลก เช่นพระภิกษุสงฆ์รูปนั้น มนุษย์ผู้มีจิตเป็นทาสของกาม เมื่อตายแล้ว **ยมทูต**คือทูตผู้นำจิตวิญญาณของคนตายไปให้พระยม (ยมบาล) ลงโทษในเมืองผี (นรก) เมื่อพบกับยมทูตแล้วโอกาสต่อรองให้มีชีวิตอยู่ต่อ ย่อมไม่เกิดขึ้นได้ ดังนั้นบุคคลไม่พึงประมาท ทำแต่ความดีอยู่ทุกขณะตื่น เพื่อให้จิตวิญญาณมีบุญสั่งสมไว้เป็นปัจจัยเดินทางสู่สุคติภพในโลกหน้า



โลกธรรม

บุคคลที่หลงผิด





เมื่อพูดกันถึงคำว่า “กาม” ไม่ใช่เรื่องที่ยาบคาย แต่กามหมายถึง สิ่งที่น่าปรารถนาน่าใคร่ของปุถุชนคนทั่วไป อาทิ กิเลสเป็นกาม เป็นสิ่งที่น่าปรารถนาน่าใคร่ ที่คนจำนวนหนึ่ง เอาจิตเข้าไปเป็นทาสของโลกธรรม (กิเลสกาม) เช่น ลาก ยศ สรรเสริญ สุข แล้วทำให้เกิดเป็นกามสุขขึ้น กับจิตที่มีความเห็นผิดไปจากธรรม เมื่อใดที่จิตใจต้องเผชิญกับความเสื่อมลาก เสื่อมยศ นินทา ทุกข์ เมื่อนั้นจิตย่อมเกิดอารมณ์ของกามทุกข์ขึ้น

นอกจากนี้แล้วบุคคลผู้ไม่รู้จริง ยังเอาจิตเข้าไปเป็นทาสของอายตนะภายนอก เช่น รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส

ทางกาย หากอายตนะภายนอกทั้งห้านี้ ทำให้เกิดเป็นอารมณ์ที่น่าปรารถนาน่าใคร่ก็จะเกิดเป็นกามสุขขึ้นกับจิต ตรงกันข้าม หากอายตนะภายนอก เป็นสิ่งที่ไม่น่าปรารถนาไม่น่าใคร่อาทิ ตาเห็นรูปอัปลักษณ์ หูได้สัมผัสเสียงก่นด่า จมูกได้สัมผัสกับกลิ่นเหม็น ลิ้นได้สัมผัสกับรสชาติของอาหารที่ไม่อร่อย ร่างกายสัมผัสกับอากาศที่ร้อนอบอ้าว จิตย่อมรับเอาอายตนะภายนอกเหล่านี้ เข้าปรุงอารมณ์ไม่ดี อารมณ์ของกามทุกข์จึงเกิดขึ้นได้

เมื่อผู้ฟังได้ทราบความหมายของคำว่ากามแล้ว และยังมีชีวิตตกเป็นทาสของกาม ตายแล้ว จิตวิญญาณยังต้องถูกกิเลสกาม ผลักดันให้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์ที่มีรูปร่างอยู่ในกามภพ (ภพนรก ภพเปรต ภพอสุรกาย ภพดิรัจฉาน ภพมนุษย์และภพสวรรค์) ได้ กามภพเหล่านี้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของพญายม ซึ่งหมายความว่า ผู้ที่ยังมีจิตอยู่ใต้อำนาจของกิเลสกาม ยังต้องพบกับพญายมหรือยมบาลแน่นอน

เมื่อถามว่า “พญายม” เป็นใคร ก็ตอบได้ว่าเป็นเทวดาชั้นผู้ใหญ่ ที่ทำหน้าที่ตัดสินชีวิตของสรรพสัตว์ ที่ยังมีจิตเป็นทาสของกาม ให้ไปเกิดเป็นสัตว์ตัวใหม่ อยู่ในกามภพที่มีความ



สุขความสบาย (สุคติภพ) หรือให้ไปเกิดเป็นสัตว์ตัวใหม่ อยู่ใน
กามภพที่มีความทุกข์ยากลำบาก (ทุคติภพ) ตามหลักฐานของ
กุศลกรรม หรืออกุศลกรรม ที่ถูกเก็บบันทึกไว้ในดวงจิต

ดังนั้นเมื่อได้ยินได้ฟังผู้รู้มาบอกกล่าวแล้ว ฟังหัน
กลับมาดูตัวเองว่า จะพัฒนาจิตให้มีบุญสั่งสมหรือจะทำร้าย
จิตให้เศร้าหมองด้วยบาปอกุศลก็พึงเลือกเอาตามที่ชอบเกิด
พญายมมิได้เป็นเทวดาที่โหดร้าย แต่เป็นเทวดาที่ทำหน้าที่ได้
อย่างถูกต้องตามธรรม ด้วยเหตุนี้มนุษย์ผู้มีการมั่วเมื่อตาย
แล้วไปเจอกับพญายม และหวังที่จะติดสินบนกับพญายม
เพื่อให้การตัดสินของตัวให้ไปเกิดใหม่ในสุคติภพจะไม่เกิดขึ้น
ได้ ไม่เหมือนกับมनुสสเปโตบางคน ที่ซื้อความผิดของตัวเอง
ด้วยทรัพย์ หรือสิ่งของ เพื่อจูงใจบุคคลให้ประพฤติดัดต่อหน้าที่
(สินบน) พญายมทำหน้าที่ซื้อตรงต่อกฎแห่งกรรม คือ ทำดีต้อง
ได้ดี ทำชั่วต้องได้รับผลชั่วแน่นอน

ซึ่งตรงกันข้ามกับมनुสสเปโต ใช้กฎหมายและหลักฐาน
การทำความผิดเป็นเครื่องตัดสินชีวิตของบุคคล มनुสสเปโตที่มี
กิเลสอยู่ในดวงจิตจึงคิดบัญญัติกฎหมายให้มีช่องโหว่ เพื่อให้

คนฉลาดแกมโกงเอาตัวรอด นอกจากนี้มนุษย์ที่ฉลาดแกมโกง
ยังสร้างหลักฐานที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง (หลักฐานเท็จ) หรือ
แม้กระทั่งทำลายหลักฐาน มิให้ตรวจสอบได้ว่า ตนได้กระทำ
ความผิดไว้

ผู้รู้อาจได้เห็นพฤติกรรมของคน ที่คิดพูดทำในสิ่งที่
ทุศีลไร้ธรรม แล้วเกิดความสงสาร เพราะรู้ว่าไม่มีใครสามารถ
ทำร้ายตัวเราได้มากเท่ากับจิตทำร้ายตัวเอง หากทำจิตให้สงบ
แล้วพิจารณาสังขารที่กล่าวถึง ย่อมรู้เห็นเข้าใจในประโยค
ดังกล่าว ว่าเป็นสิ่งที่จริงแท้แน่นอน ผู้ใดเข้าถึงความจริงเช่น
นี้ได้ ย่อมระมัดระวังในการคิด พูด ทำของตัวเอง ด้วยรู้ว่า
กรรมที่บุคคลได้กระทำให้สำเร็จลงแล้วย่อมไม่สูญเปล่า ผล
ของการกระทำยังคงถูกเก็บบันทึกไว้ในดวงจิต ทุกขณะตื่น

จิตมีการทำงาน จิตย่อมสั่งร่างกายให้มีการคิด การ
พูด และการกระทำ แล้วผลของกรรมย่อมถูกเก็บไว้ในดวงจิต
เป็นสัญญา หากเป็นสัญญาที่ดีก็คือบุญ เป็นสัญญาที่ไม่ดีก็คือ
บาป บุคคลจึงมีบุญและมีบาปติดตัวมาแต่ชาติปางก่อน ยังมี
บุญและยังมีบาปที่ทำในชาติปัจจุบัน ถูกเก็บบันทึกไว้ในดวงจิต
อีกด้วย



ผู้บรรยายได้พัฒนาจิตจนเข้าถึงปัญญาสูงสุดที่เรียกว่า **ภาวนามยปัญญา** จึงสัมผัสชีวิตได้ยาวไกลข้ามภพข้ามชาติยาวไกล เกินกว่าที่ตาเนื้อตาหนังจะสัมผัสได้ จึงได้พูดเรื่องตายแล้วไปไหนได้อย่างถูกต้องและกว้างไกล พร้อมทั้งบอกวิธีพิสูจน์ ให้ท่านที่สนใจได้นำไปประพฤติปฏิบัติ

ก่อนที่จะเดินทางมาบรรยายที่จังหวัดชัยภูมิ ได้มีโอกาสดูขาน้ำท่วม ที่แพร่ภาพออกทางจอโทรทัศน์ เห็นผู้ประสบภัยพิบัติ ด้วยถุน้ำท่วมแล้วให้สงสาร เพราะเขาเหล่านั้นไม่รู้จริง จึงเกิดความประมาท มิได้พัฒนาจิตให้มีบุญสั่งสม ผู้มีบุญปรารถนาสิ่งใดย่อมได้สิ่งนั้น ปรารถนามิให้น้ำท่วมบ้านย่อมเกิดได้ด้วยมีบุญเป็นต้นเหตุ ท่านที่เข้ามาฟังผู้รู้บอกกล่าวจะพิสูจน์ใหม่ว่าคำพูดนี้เป็นัจธรรม หากประสงค์จะพิสูจน์ต้องพัฒนาให้จิตของตัวเองมีบุญสั่งสม แล้วความเป็นจริงดังกล่าวจึงจะเกิดขึ้นได้





ศักยภาพ

การพัฒนปัญญา



ที่นี้หันมาพูดกันถึงเรื่องของปัญญาหรือความรู้ซึ่งมีความหมายเป็นอย่างเดียวกัน มนุษย์มีความสามารถหรือเรียกว่ามีศักยภาพในการพัฒนาปัญญาได้ถึงสามระดับ คือ

ปัญญาที่เกิดจากการฟัง การอ่าน (สุดมยปัญญา)

ปัญญาที่เกิดจากคิดหรือจินตนาการของจิต (จินตมยปัญญา)

และสุดท้ายเป็นปัญญาสูงสุด (ญาณ) ที่มนุษย์สามารถพัฒนาและเข้าถึงได้ คือ**ปัญญาที่เกิดจากการพัฒนาจิต (ภาวนามยปัญญา)**

ปัญญาสูงสุดมีอยู่สองระดับ ผู้ใดพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึงสมาธิแน่นแน่ หรือที่เรียกว่าเป็นสมาธิในฌาน แล้วถอนจิตออกจากฌาน ปัญญาสูงสุดที่ระบบ

ประสาทไม่สามารถสัมผัสได้ แต่จิตที่พัฒนาจนมีความถี่คลื่น
จิตเป็นระเบียบได้แล้วย่อมสามารถรู้เห็น เข้าใจความจริง
(เหตุผล) ที่อยู่เหนือระบบประสาทสัมผัสได้เช่น

เดินบนผิวน้ำได้ ลอยตัวในอากาศได้ (อิทธิวิธิ)

สามารถได้ยินเสียงที่อยู่ห่างไกลได้ (ทิพพโสต)

สามารถรู้ความคิดของคนอื่นได้ (เจโตปริยญาณ)

เห็นภพภูมิที่ตนเวียนตายเวียนเกิดมาแล้วแต่อดีตได้
(ปุพเพนิวาสานุสติญาณ)

และสามารถเห็นสัตว์ที่มีร่างกายเป็นทิพย์ (ทิพพ
จักขุ)

ปัญญาสูงสุดทั้งห้าประเภทนี้เรียกว่า โลกียญาณ
หรืออภิปัญญา ๕ และยิ่งไปกว่านั้นบุคคลยังมีศักยภาพที่จะ
พัฒนาจิต (วิปัสสนาภาวนา) จนเข้าถึงเหตุผลที่เป็นจริงแท้
(ปรมาตถสังขะ) ได้ ความเป็นจริงเช่นนี้ มิได้อยู่ใต้อำนาจของ
กาลเวลา คือ กาลเวลาไม่สามารถทำให้ความจริงแปรเปลี่ยน
ไปเป็นความไม่จริงได้ ความรู้หรือปัญญาสูงสุดเช่นนี้ นักปฏิบัติ



ธรรมเรียกว่าปัญญาเห็นแจ้ง หรือคือปัญญาที่เห็นถูกต้องตาม
ธรรมนั่นเอง

ในฐานะที่ผู้บรรยายได้เข้าถึงความรู้สูงสุดทางโลก คือ
ปัญญาสองตัวแรกที่กล่าวมาข้างต้น จึงทำให้ไม่เชื่อว่าเทวดามี
อยู่จริง ไม่เชื่อว่ามนุษย์ตายแล้วยังต้องไปเกิดอีก จึงได้ไปพิสูจน์
สังฆธรรมดังกล่าวด้วยการไปปฏิบัติธรรม และเข้าถึงปัญญา
ทั้งสามระดับนี้ได้ จึงทำให้ความเชื่อเปลี่ยนไปในทางที่ถูกต้อง
ตามความเป็นจริงแท้ คือวันนี้จริงอีกพันปี หมื่นปี แสนปี ก็ยัง
คงความเป็นจริงอยู่อย่างเดิม

หลังจากที่พัฒนาความรู้ได้ทั้งสามระดับแล้ว จึงได้
ใช้ความรู้สุดมยปัญญาและจินตามยปัญญา (ปัญญาทางโลก)
ทำงานให้กับโลก และใช้ความรู้สูงสุด คือปัญญาเห็นแจ้งส่อง
นำทางให้กับชีวิตปัจจุบัน ได้ดำเนินไปอย่างสะดวกราบรื่นและ
มีความสุข

จากสัญญาเก่าที่ผู้บรรยายมีประสบการณ์มายาวนาน
ในปีพุทธศักราช ๒๕๐๒ ผู้บรรยายได้เดินทางโดยรถประจำทาง
ไปยังภาคอีสาน สมัยนั้นถนนมิตรภาพยังมิได้ถูกสร้างขึ้น และ
ถนนไฮเวย์ตามที่เห็นอยู่ในปัจจุบันก็ยังไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเช่นกัน

ทางหลวงจังหวัดในสมัยนั้นเป็นถนนสองเลน ผู้บรรยายได้มีโอกาสเดินทางจากจังหวัดสระบุรีผ่านอำเภอทับกวางเข้าสู่อำเภอปากช่อง สองข้างทางเต็มไปด้วยป่าไม้มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นปกคลุมจนรกทึบ แต่เมื่อเร็วๆ นี้ได้มีโอกาสเดินทางไปที่วังน้ำเขียว ซึ่งเป็นอำเภอที่อยู่ไม่ห่างไกลจากเขาใหญ่ ได้นั่งรถยนต์ผ่านทางเดิมที่เคยไปเมื่ออดีต ได้เห็นป่าเปลี่ยนไปเป็นภูเขาหัวโล้นสุดลูกตา ต้นไม้ใหญ่ที่เคยมีอยู่ ได้ถูกตัดโค่นจนโล่งเตียน ใช้เป็นที่ปลูกพืชไร่ ปลูกบ้านพักอาศัยและปลูกสร้างรีสอร์ท

ขณะพักอยู่ที่วังน้ำเขียว ในคืนวันหนึ่งได้ไปเห็นภาพย้อนอดีตของวังน้ำเขียว ที่อุดมด้วยป่าไม้อันเป็นที่อยู่ของรุกขเทวดา ด้วยความรู้ไม่จริงของมนุษย์ประกอบกับการมีรุกขธรรมของเทวดา จึงทำให้ต้นไม้ใหญ่ถูกตัดโค่น จนแทบจะไม่มีเหลือให้เห็น ต่อมารุกขเทวดาผู้ครอบครองป่าแห่งนั้นในอดีต ได้จุติลงมาเกิดเป็นมนุษย์และได้มีโอกาสครอบครองพื้นที่ดินในบริเวณนั้นอีก แต่จิตสำนึกยังไม่จางหาย มนุษย์ผู้ถูกสมมุติให้เป็นเจ้าของพื้นที่ ได้อุทิศผืนดินที่โล่งเตียนแห่งนั้น ให้เป็นที่พำนักของภิกษุในพุทธศาสนา ด้วยการสร้างเป็นวัดและปลูกต้นไม้ใหญ่ให้ขึ้นปกคลุมพื้นดินอีก ด้วยหมายจะให้เป็นที่



อยู่อาศัยของสรรพสัตว์ แต่ก็ทำได้ไม่เหมือนเดิมที่เคยเป็นป่ามาก่อน

ความคิดต่างๆ (บอกเล่า) เช่นนี้ ในธรรมวินัยของพุทธศาสนา ห้ามภิกษุประพตติ หากภิกษุใดประพตติถือว่าเป็นการละเมิดวินัย อวดอุตริมนุสสรธรรม แต่ในฐานะที่ผู้บรรยายมีเพศเป็นฆราวาส มีศีลคุมใจอยู่ห้าข้อ จึงสามารถคิดต่างๆ ให้ผู้ฟังได้ทราบ มากกว่าที่จะได้ยินจากปากของภิกษุสงฆ์

อีกประการหนึ่งใครจะย้าเตือนให้เห็นว่า สัญญาเก่าที่ถูเก็บบันทึกไว้ในดวงจิตเป็นเรื่องที่เปลี่ยนได้ยาก สัตว์บุคคลจึงมักมีพฤติกรรมซ้ำรอยเดิม อาทิ คนที่ชอบบ้ำเพ็ดุทาน จะเกิดมาก็ภพก็ชาติก็ยังชอบให้ทานอยู่ ตรงกันข้าม คนที่ชอบขอกจากผู้อื่น จะเกิดมาก็ภพก็ชาติ ก็ยังทำตัวเป็นผู้ขอรู้อ่าไป สัญญาเก่าที่แก้ไขได้ยากก็คือความรู้ไม่จริง ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นความหลง หรือเรียกว่า เป็นโมหะได้ นี่คือกิเลสตัวใหญ่ที่ทำให้จิตเศร้าหมอง อันเป็นต้นเหตุสำคัญที่ทำให้สัตว์บุคคลต้องเวียนตายเวียนเกิดอยู่อย่างไม่รู้จบ

ทีนี้หันมาพูดเรื่องมนุษย์ หากจะถามว่ามนุษย์คือใคร? ก็สามารถตอบได้ว่า มนุษย์เป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่ง ที่มาเกิดมาอยู่อาศัย มาทำกิจกรรมให้กับชีวิต แล้วตายจากโลกนี้ไป

หากจะถามต่อไปอีกว่า เทวดามาเกิดอยู่บนผิวโลกใบนี้ได้ไหม? ก็สามารถตอบได้ว่าภุมมเทวดามีผิวโลกใบนี้เป็นที่อยู่อาศัย รุกขเทวดา มีต้นไม้ที่ขึ้นปกคลุมผิวโลกใบนี้เป็นที่อยู่อาศัย

และหากจะถามว่ายังมีสัตว์อื่นอีกไหมที่เกิดหรือมาอุบัติขึ้นอยู่บนผิวโลกใบนี้ ผู้ที่ใช้ประสาทสัมผัสก็สามารถตอบว่า ยังมีสัตว์เดรัจฉาน ผู้ที่ใช้จิตสัมผัสได้ก็สามารถตอบว่า ยังมีมนุษย์กายทิพย์ (มนุษย์บังบด) ยังมีสัตว์เดรัจฉานกายทิพย์ (พญานาค) ยังมีเทวดาที่อยู่ตามภูเขาลำดวน ตามถ้ำ ตามรูปเคารพ ฯลฯ อยู่อีกด้วย

มนุษย์ที่มีความรู้จริงแท้จริงประพฤตินั้นเป็นอยู่ด้วยธรรมชาติ ไม่เบียดเบียนธรรมชาติ อยู่กับธรรมชาติอย่างรู้คุณค่า ซึ่งตรงกันข้ามกับคนที่รู้ไม่จริงแท้ ย่อมดำเนินชีวิตเป็นศัตรู (ปฏิปักษ์) กับสิ่งที่อยู่รอบข้าง ทำสิ่งที่อยู่รอบข้างให้เป็นไปตามความต้องการของตน ประพฤติเบียดเบียน ทั้งสัตว์กายหยาบ และสัตว์ที่สร้างเป็นทิพย์ รวมถึงเบียดเบียนธรรมชาติที่อยู่แวดล้อมตัวเอง เมื่อใดที่สิ่งแวดล้อมจำเป็นต้องปรับตัวเองให้เข้าสู่สภาวะสมดุล พิบัติภัยธรรมชาติจึงได้



เกิดขึ้น แล้วนำความวิบัติมาสู่สรรพสัตว์ที่ร่วมอยู่อาศัยบน
ผิวโลกใบนี้ ตาเห็นว่าน้ำท่วมทำให้มนุษย์วิบัติ ดินถล่มหรือ
แผ่นดินไหวทำให้มนุษย์วิบัติ ลมพัดแรง เช่น ลมวงช้าง ลม
ทอร์นาโด ลมเพชรหึง ฯลฯ เหล่านี้ นำความวิบัติมาสู่มนุษย์
ได้ รวมถึงไฟที่เกิดขึ้นเองในธรรมชาติหรือไฟที่เกิดโดยฝีมือ
ของมนุษย์ย่อมนำความวิบัติมาสู่มนุษย์ได้ทั้งสิ้น ตรงกันข้าม
ผู้ที่มีศักยภาพในทางจิตยังเห็นว่า ความวิบัติที่เกิดจากมนุษย์
เป็นต้นเหตุ ยังมีไปถึงสัตว์กายทิพย์ได้อีกด้วย

หากย้อนกลับไปดูต้นเหตุของการเปลี่ยนแปลงของ
ธรรมชาติย่อมหนีไม่พ้น การเบียดเบียนอันเนื่องมาจากความ
เห็นผิดของมนุษย์เป็นต้นเหตุ แต่ด้วยความเห็นผิด และความ
เห็นแก่ตัว (อัตตา) จึงทำให้ไม่มีใครยอมรับความจริงในเรื่อง
นี้ คนเห็นผิดกลับไปโทษว่า ธรรมชาติทำให้เกิดภัยพิบัติขึ้น
เอง แต่ตามความเป็นจริงแท้แล้ว มนุษย์ผู้เห็นผิดต่างหากละ
ที่ประพฤติเบียดเบียน ผลแห่งความวิบัติจึงได้เกิดตามมาให้ผู้
ประพฤติเบียดเบียนหรือผู้มีบาปอกุศลอยู่ในดวงจิตต้องเสวย
ผลแห่งอกุศลกรรมนั้น





สัพพัญญู

ผู้รู้จริงทุกสิ่งทุกอย่าง



ผู้รู้จริงแท้และรู้จริงในทุกสิ่งทุกอย่าง (สัพพัญญู) คือพระพุทธเจ้า ได้ตรัสไว้ว่า **“ธรรมย่อมคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรม”** ผู้บรรยายไม่เคยเชื่อคำสอนในพุทธศาสนามาก่อนจึงได้ไปพิสูจน์และสามารถเข้าถึงความรู้สูงสุด ได้นำเอาปัญญาเห็นแจ้งมาพิสูจน์สิ่งที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ นั่น เป็นความจริงแท้แน่นอนไม่ว่ากาลไหนๆ สัจธรรมยังคงเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิม ด้วยเหตุนี้ ผู้บรรยายจึงได้พูดกับผู้ฟังว่า ผู้ใดปฏิบัติที่จะเอาธรรมวินัยมาสติอยู่กับใจตนเอง ย่อมเปิดโอกาสให้ความวิบัติเข้าถึงชีวิตของตนได้ หรือพูดในทางตรงกันข้ามว่า หากมีธรรมวินัยสติดอยู่กับใจของตนเองอยู่ทุกขณะตื่น ชีวิตย่อมดำเนินไปสู่ความสวัสดิ์และมีความสุขทุกเมื่อ

ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ท่านผู้ฟังจะพิสูจน์สิ่งที่พูดนี้ใหม่ว่าเป็นความจริง หากประสงค์พิสูจน์ต้องนำตัวเองเข้าปฏิบัติ

ธรรมจนดวงจิตเข้าถึงธรรมได้เมื่อใดแล้ว พิบัติภัยธรรมชาติ
ย่อมไม่เกิดขึ้นกับผู้ที่มีธรรมะรักษาใจแน่นอน

ลองทำจิตให้นิ่งสักนิดแล้วพิจารณาดูว่า จิตเข้าอยู่
อาศัยในร่างกายนี้ชั่วคราว บางครั้งจิตมีอารมณ์ติดลบ จิตมี
ความเห็นผิด จึงทำงานเบียดเบียนร่างกายให้มีอาการเจ็บป่วย
เกิดขึ้น คนที่มีสุขภาพทางร่างกายดี คือคนที่มีจิตเป็นอิสระ
จากเรื่องของคนอื่น

ตรงกันข้าม คนที่เอาเรื่องของคนอื่นมาทำให้ตัวเอง
มีอารมณ์ติดลบ ย่อมมีสุขภาพทางกายไม่ดี คนโบราณได้พูด
ไว้นานแล้วว่า トラバドケテ トラバドケテ トラバドケテ トラバドケテ
ที่สมดุล อาการเจ็บป่วยทางร่างกายจะไม่เกิดขึ้น ต่างๆ เหล่า
นี้เป็นความจริงที่รอการพิสูจน์จากท่านผู้ฟัง

หากท่านผู้ใดพิจารณา จนเข้าถึงความจริงที่เป็นไป
ตามกฎธรรมชาติได้แล้ว จะไม่ประพฤติดตนเป็นคนเบียดเบียน
ตนเอง ไม่เบียดเบียนคนอื่น สัตว์อื่น รวมถึงไม่เบียดเบียนสิ่ง
แวดล้อมที่อยู่รอบข้าง แต่จะใช้ร่างกายนี้ทำประโยชน์ให้เกิด
ขึ้นกับตนเอง ทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับคนอื่น สัตว์อื่น รวมถึง
ทำประโยชน์ให้กับสิ่งแวดล้อม ดังเช่น ต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นอยู่



ในป่าบนภูเขาได้ทำให้เราได้ดูเป็นตัวอย่าง ไบโให้ที่กำบังแดด
ลมฝน ให้ที่พักพิงกับสรรพสัตว์ที่เข้าอยู่อาศัย ให้ความร่มเย็น
ให้อากาศบริสุทธิ์ กิ่งไบที่ร่วงหล่นสู่พื้นดินผุพังแล้วยังเป็นปุ๋ย
ให้กับต้นไม้อื่น ฯลฯ และในทางตรงกันข้ามต้นไม้ต้องการ
เพียงปุ๋ย ต้องการน้ำ ต้องการอากาศเสียที่สรรพสัตว์ขับถ่าย
ออกสู่บรรยากาศ เพื่อนำไปปรุงเป็นอาหารบำรุงต้นไม้ให้เติบโต
ใหญ่ แข็งแรง เพื่อทำตัวเป็นผู้ให้ต่อไปเรื่อยๆ แล้วความสงบ
ร่มเย็นและเป็นสุข ย่อมเกิดขึ้นกับมวลชีวิตที่รวมอยู่อาศัยบน
ผิวโลกใบนี้

ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้ที่ศึกษาหาความรู้ทางโลกมาสูง
ย่อมมองตัวเองเป็นใหญ่ ทำสิ่งต่างๆ เพื่อนำประโยชน์มาสู่
ตัวเอง เมื่อมีการเจ็บป่วยเกิดขึ้นกับร่างกายแล้ว ย่อมหาผู้มี
ความรู้ทางโลกมาบำบัดรักษา ด้วยการเยียวยา ผ่าตัด หรือ
แม้กระทั่งใช้สารเคมีมากำจัดที่ต้นเหตุแห่งการเจ็บไข้ได้ป่วย
ให้หมดไป โดยหารู้ไม่ว่า ความเจ็บไข้ได้ป่วยทางร่างกาย ตาม
ที่ผู้รู้แจ้งในทุกสิ่งทุกอย่าง ตรัสไว้ในทำนองที่ว่า เกิดจากสี่ต้น
เหตุใหญ่คือ

๑. ออกกำลังกายไม่สม่ำเสมอ



๒. เพียรมาก นอนน้อย

๓. ฤดูกาลเปลี่ยน

๔. โรคที่เกิดจากกรรม

เฉพาะสาเหตุที่ ๑-๓ เท่านั้น ที่ผู้มีความรู้ทางโลกสามารถบำบัดรักษาให้หายได้ ด้วยการแนะนำคนไข้ให้ทำเหตุตรงกันข้าม ส่วนสาเหตุที่ ๔ จะหายจากอาการเจ็บป่วยทางกายได้ ขึ้นอยู่กับการชดใช้หนี้เวรกรรมให้หมดสิ้นได้เมื่อใด โอกาสหายจากอาการเจ็บป่วยจึงจะเป็นไปได้ คือเจ้ากรรมนายเวรเลิกจองเวรนั่นเอง หรือหากใครผู้ใดพัฒนาจิตจนหลุดพ้นจากการเวียนตายเวียนเกิดในวัฏสงสาร หนี้เวรกรรมที่ยังค้างคากันอยู่ เป็นอันยกเลิกโดยปริยาย

ผู้รู้จริงย่อมไม่ประพฤติเบียดเบียน แต่ประพฤตินั้นเป็นเพื่อนที่ดีกับสรรพสิ่งที่อยู่รอบข้าง ประพฤติตนมีผีเป็นเพื่อน มีเทวดาเป็นเพื่อน มีมนุษย์เป็นเพื่อน มีสรรพสัตว์เป็นเพื่อน ตลอดจนมีธรรมชาติเป็นเพื่อนร่วมอยู่ ร่วมอาศัย ร่วมอำนวยความสะดวกให้กันและกัน ผู้ใดมองทุกสิ่งทุกอย่างจนเห็นเป็นเพื่อนได้ดังนี้แล้ว ผู้นั้นย่อมมีชีวิตปัจจุบันสงบและมีความสุข



ในคราวที่มีน้ำท่วมใหญ่เมื่อปลายปี ๒๕๕๓ ผู้บรรยายได้โทรศัพท์ไปสอบถามผู้มีบุญ เพื่อให้แน่ใจว่า บุญเป็นต้นเหตุแห่งความสุขจริงไหม ผลปรากฏว่าเพื่อนที่อยู่โคราช ตอบมาว่า “บ้านผมน้ำไม่ท่วมครับ” เพื่อนที่อยู่จังหวัดนครสวรรค์ ตอบมาว่า “ที่บ้านน้ำไม่ท่วมแต่ข้างบ้านน้ำท่วม” และเพื่อนที่อยู่จังหวัดอยุธยาได้พบกันเมื่อครั้งที่เดินทางไปบรรยายที่กรุงเทพฯ ผู้บรรยายจึงได้สนทนาซักถามถึงเรื่องน้ำท่วมเช่นเดียวกันนี้

ผู้บรรยาย : อยู่ที่จังหวัดอยุธยา เห็นข่าวออกทางจอโทรทัศน์ว่ามีน้ำท่วมสูงจนมิดศีรษะ ที่บ้านคุณเป็นเช่นนั้นไหม?

คนอยุธยา : ที่บ้านผมน้ำไม่ท่วมครับ

ผู้บรรยาย : เออ โชคดีนะ ไหนลองเล่าให้อาจารย์ฟังสิว่า ทำไมน้ำจึงไม่ท่วมบ้าน

คนอยุธยา : เหตุที่น้ำไม่ท่วมบ้านผมเป็นเพราะว่า สมเด็จพระเทพฯ ท่านมาซื้อที่ดินใกล้บ้านผม และได้สร้างโรงสีข้าวขึ้น เมื่อสร้างโรงสีข้าวแล้วเสร็จ ท่านได้มอบให้เป็นสมบัติของ

ชาวบ้าน บริหารจัดการดูแลกันเอาเองและได้ยกคันดินล้อมรอบที่แห่งนั้น ซึ่งได้ล้อมเอาบ้านผมเข้าไปด้วย เหตุนี้น้ำจึงไม่ท่วมครับ

ผู้บรรยายเองมีเหตุที่จะต้องเดินทางไปให้ความรู้กับมวลชนที่จังหวัดชัยภูมิ ก็มีน้ำท่วมเหมือนกัน ดังที่เห็นเป็นข่าวออกทางจอโทรทัศน์ เมื่อกำหนดวันเดินทางไปถึงแล้วปรากฏว่าไม่มีน้ำดังที่เห็นในจอโทรทัศน์สักหยด น้ำได้อันตรายนหายไปจากถนน เหลือแต่เครื่องสูบน้ำยังคงค้างอยู่บนถนน

จากตัวอย่างที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟัง จึงเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า “ธรรมย่อมคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรม” นั้นเป็นจริงแท้แน่นอน ผู้ใดปรารถนาพิสุจน์ัจธรรมนี้ ต้องพัฒนาจิต (วิปัสสนากาวนา) ตัวเองให้เข้าถึงปัญญาเห็นแจ้งหรือเห็นถูกต้องตามธรรม แล้วใช้ปัญญาที่พัฒนาได้มาบริหารจัดการจิตตนเองให้มีพฤติกรรม ถูกตรงตามธรรมวินัยของพุทธศาสนา ให้ธรรมวินัยสถิตอยู่กับใจอยู่ทุกขณะตื่น แล้วชีวิตของผู้นั้นจึงจะพบแต่ความสุขสวัสดิ์ ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น





กำเนิด

บรรดาสัตว์โลก



ทีนี้ลองถามตัวเองว่า มนุษย์มาเกิดอยู่บนโลกใบนี้
เพียงโลกเดียวหรือ ใช้ตามองก็เห็นว่ามีอยู่เพียงโลกเดียวที่
มีมนุษย์ แต่นักวิทยาศาสตร์ผู้มีความรู้ทางโลกสูง พยายาม
สร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการตรวจสอบเกี่ยวกับคำถาม แต่ผล
สัมฤทธิ์ยังไม่พบว่า มีมนุษย์เกิดขึ้นบนดาวดวงอื่น พบแต่สิ่ง
มีชีวิตขนาดเล็กที่เรียกว่าจุลินทรีย์มาอาศัยอยู่บนดาว (โลก)
ดวงอื่นได้ ผู้รู้จริงและรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง เรียกโลกที่มีมนุษย์อยู่
อาศัยว่าทวีป ซึ่งมีอยู่สี่ทวีปดังนี้

๑. อุตตรกुरुทวีป
๒. ปุพพิเทหทวีป
๓. อมรโคยานทวีป
๔. ชมพูทวีป



ชมพูทวีปเป็นชื่อที่ใช้กันอยู่ในครั้งโบราณ เมื่อประมาณสามพันปีเศษล่วงมาแล้ว ก่อนที่จะมาให้ชื่อว่าประเทศอินเดียในปัจจุบัน ในอดีตที่ยังมีชื่อเรียกว่าชมพูทวีป พระโพธิสัตว์ได้จุติจากดุสิตสวรรค์ ลงมาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ซึ่งต่อมาได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ที่มีชื่อเรียกขานกันว่า พระพุทธโคดม

ผู้บรรยายในฐานะที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ไม่มีประสบการณ์ในทวีปที่มีชื่อเรียกดังสามทวีปที่กล่าวมาข้างต้น แต่มีอยู่วันหนึ่ง ผู้บรรยายได้พัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน เมื่อถอนจิตออกจากความทรงฌานแล้ว ทิพพจักขุญาณได้เกิดขึ้นและไปเห็นมนุษย์ต่างดาว ที่มีนิ้วมือและนิ้วเท้าข้างละสามนิ้ว แต่มีได้สนใจในสถานที่แห่งนั้นว่าเขาเรียกว่าอะไร สนใจอยู่กับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในด้านที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีไร้สาย ซึ่งความรู้ในด้านนี้ของเขาเจริญก้าวหน้ามากกว่าโลกที่เราอาศัยอยู่ในปัจจุบัน

นอกจากนี้ยังได้ไปเห็นการอุบัติเป็นมนุษย์มิได้เกิดขึ้นแบบที่เป็นอยู่ในโลกของเรา เขาอุบัติขึ้นเป็นตัวเต็มวัยทันที

(โอบปาติกะ) และเมื่อเขาหายไปก็ได้ปรากฏร่องรอยให้เห็นจากประสบการณ์ที่ไปเห็นการอุบัติขึ้นของมนุษย์ต่างดาว จึงได้ย้อนระลึกถึงการอุบัติขึ้นของอัมพปาลีในครั้งพุทธกาล มิได้อาศัยท้องของแม่เป็นที่เกิด แต่เกิดด้วยการผุดขึ้นเป็นตัวเต็มวัยทันที ที่โคนต้นมะม่วง ในพระราชอุทยานเมืองเวสาลี แคว้นวัชชีการเกิดเป็นมนุษย์โดยวิธีโอบปาติกะจึงเป็นเรื่องจริงที่ความรู้ทางโลกไม่สามารถสัมผัสได้ และเช่นเดียวกัน ก่อนที่จะมีการประดิษฐานอนุสาวรีย์พระนางจามเทวีขึ้นที่จังหวัดลำพูน ผู้บรรยายได้มีโอกาสจัดทำประวัติของพระนางฯ และจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มให้กับจังหวัดลำพูน จึงได้รู้ว่าพระนางฯเกิดเป็นมนุษย์อยู่ในดอกบัว ซึ่งถือว่าเป็นการเกิดในที่ขึ้นแฉะ (สังเสทชะ) ได้ดังที่เคยเกิดขึ้นในพุทธันดรก่อนที่พระพุทโธดมจะอุบัติขึ้นในโลก อดีตของพระอุบลวรรณาภิกษุณี เคยเกิดเป็นมนุษย์อยู่ในดอกบัวใหญ่ และต่อมาได้รับแต่งตั้งเป็นพระมเหสีของพระเจ้ากรุงพาราณสีในอดีต ก่อนที่โลกใบนี้จะเกิดขึ้นดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

ความรู้เห็นเข้าใจเช่นนี้ปัญญาทางโลกไม่สามารถหยั่งถึงได้ แต่หากใครผู้ใดประสงค์จะพิสูจน์ว่าเป็นความจริง



หรือไม่จริงอย่างไร ต้องพัฒนาจิตจนเข้าถึงความรู้สูงสุดระดับ
โลกิยญาณได้แล้ว จึงจะสามารถพิสูจน์ความจริงในเรื่องที่
บอกเล่ามานี้ได้

ผู้รู้ได้บอกไว้ว่า การกำเนิดของสัตว์มีอยู่ ๔ รูปแบบ
(โยนิ ๔) คือ

๑. เกิดในครรภ์ (ชลาพุชะ)
๒. เกิดในไข่ (อณฑชะ)
๓. เกิดในที่ชื้นแฉะ (สังเสทชะ)
๔. เกิดโดยการผุดขึ้นทันที (โอปปาติกะ)

ผู้บรรยายไม่เคยมีประสบการณ์ว่ามนุษย์สามารถเกิด
ขึ้นได้ในไข่ แต่มีประสบการณ์ว่ามนุษย์สามารถอุบัติขึ้นได้ใน
สามวิธีที่เหลือ

มนุษย์มาทำอะไรอยู่บนโลกใบนี้? มนุษย์ที่มาอุบัติขึ้น
บนโลกใบนี้ มีพฤติกรรมในการดำเนินชีวิตที่ไม่เหมือนกัน บาง
คนเกิดมาเพื่อชดใช้หนี้กรรมเก่าพร้อมกับสร้างหนี้กรรมใหม่

ดังจะเห็นได้จากคนที่ปล่อยชีวิตให้ดำเนินไปตามยถากรรม จึงทำทั้งกรรมดีกรรมชั่ว ซึ่งส่งผลให้จิตมีทั้งบุญและบาปสั่งสมไปพร้อมๆกัน บางคนเกิดมาเพื่อปรับแก้ไขข้อผิดพลาดของชีวิต บางคนเกิดมาเพื่อเตรียมปัจจัยเดินทางสู่ปรภพ ตลอดจนบางคนเกิดมาสร้างและสั่งสมบารมี เพื่อนำพาชีวิตไปสู่ความพ้นทุกข์

นักวิทยาศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้ค้นพบมาหลายปีแล้วว่า พลังงานสามารถเก็บบันทึกข้อมูลไว้เป็นความจำได้ ซึ่งเรื่องในทำนองนี้ พระพุทธโคดมได้พบมานานหลายพันปีแล้วว่า พลังงานจิตสามารถเก็บบันทึกผลของกรรมไว้เป็นความจำ (สัญญา) ได้

จึงมีความจำเป็นที่พระโพธิสัตว์จำเป็นต้องเวียนตายเวียนเกิดมานานหลายอสงไขยแสนกัป เพื่อสร้างและสั่งสมบารมีให้ครบ ๓๐ ทัศ จึงจะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ และยังสามารถระลึกได้ว่า ในแต่ละชาติที่เกิดมานั้นเกิดมาเป็นอะไรและสั่งสมบารมีประเภทใด เช่น เคยเกิดเป็นช่างเพื่อสั่งสมศีลบารมี เคยเกิดเป็นลิงเพื่อสั่งสมวิริยบารมี เคยเกิดเป็นนกคุ้มเพื่อสั่งสมสัจจบารมี เคยเกิดเป็นคน (พระสุวรรณ



สาม)เพื่อสังสมเมตตาบารมี เคยเกิดเป็นเทวดาเพื่อสังสมขันติ
อุปปารมี ฯลฯ เหล่านี้เป็นเพราะจิตได้เก็บบันทึกผลของกรรม
ไว้เป็นสัญญาให้ระลึกได้

ดังนั้นกรรมที่บุคคลได้กระทำให้สำเร็จลงแล้ว ผลของ
กรรมมิได้สูญเปล่า ตามที่บุคคลผู้มีความเห็นผิด คิดเอาเองว่าผล
ของกรรมไม่มี แต่ผู้ที่รู้แจ้งและรู้ทุกสิ่งอย่างคือพระพุทธโคดม
ได้ตรัสไว้ว่า

*“กम्मสสกา สตดา กम्मทายาทา กम्मโยนี กम्मพณฺฐ
กम्मปฏิสรณา กम्म สตุเต วิราชติ ยทิทํ หีนปฺปณฺีตตาย”*

ซึ่งมีความหมายในทำนองที่ว่า สัตว์ทั้งหลายที่เกิดมา
ในโลกนี้ ย่อมมีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นเชื้อสาย มีกรรม
เป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรม
จึงแบ่งสัตว์ทั้งหลาย ออกเป็นฝ่ายชั่วช้าเลวทราม และฝ่าย
ประณีตดีงาม

ดังนั้นในกรณีที่เกิดน้ำท่วม ดินถล่มทับทางสัญจร พายุ
พัดบ้านพัง ทรัพย์สินสูญหาย การสูญเสียชีวิต ฯลฯ ต่างๆ
เหล่านี้ เป็นความวิบัติที่เกิดจากการกระทำที่ไม่รู้จักจริงของ
มนุษย์เป็นต้นเหตุ





ปัญญาเห็นแจ้ง

รู้ได้เฉพาะตน





ท่านที่นั่งฟังธรรมบรรยายอยู่ที่ประชุมแห่งนี้ เมื่อได้ยินได้ฟังผู้รู้จริงแท้มาพูดให้ฟังแล้วไม่จำเป็นต้องเชื่อ (ตามหลักกาลามสูตร) แต่หากประสงค์นำพาชีวิตไปสู่ความสวัสดิต้องพิชิตใจด้วยตนเองว่า สิ่งที่ได้ยินได้ฟังนั้นเป็นเรื่องจริงหรือเป็นเรื่องไม่จริงอย่างไร แล้วค่อยปลงใจเชื่อเมื่อตนเข้าถึงสัจธรรมนั้นได้แล้ว หากผู้ใดประสงค์จะเข้าถึงความจริงในเรื่องของกฎแห่งกรรม ต้องพัฒนาความรู้สูงสุด (ภาวนามยปัญญา) ทั้งสองฝ่ายคือฝ่ายโลกิยญาณหรืออภิญญา ๕ และฝ่ายโลกุตระญาณ หรือญาณ ๑๖ ให้ปรากฏขึ้นกับจิตของตนเอง

การพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนตั้งมั่นเป็นสมาธิสูงสุด (ฌาน) เมื่อถอนจิตออกจากความทรงฌาน อภิญญา ๕ ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ย่อมปรากฏให้จิตที่พัฒนาดีแล้วสัมผัสได้ และ

หากพัฒนาจิต (วิปัสสนาภาวนา) จนเกิดปัญญาเห็นแจ้ง อันนำไปสู่ญาณโลกุตระทั้ง ๑๖ ตัวได้แล้ว ย่อมเข้าถึงความจริงในเรื่องของกฎแห่งกรรมได้ด้วยตัวเอง แล้วเมื่อนั้นจึงจะรู้ว่า กาลามสูตรเปรียบได้ดั่งเครื่องกรองความจริงและความไม่จริงให้แยกออกจากกันได้

กฎแห่งกรรมที่พิสูจน์ได้ง่าย เช่น ท่านผู้ฟังลองหยุดกินข้าวหยุดดื่มน้ำนานสัก ๓ วัน แล้วคอยดูปรากฏการณ์ (ผล) ที่เกิดตามมาว่า การประพฤติดังกล่าวให้ผลเป็นอย่างไร การพิสูจน์ดังที่ยกตัวอย่างมานั้นอาจจะยาวไป หากหัดสั้นเข้ามาเหลือเพียงหนึ่งวัน คือลองเอาศีรชะชนเสออย่างแรง แล้วดูผลที่ปรากฏขึ้นว่าจะเป็นอย่างไร ไม่เป็นไร คุณหมอนที่นั่งอมยิ้มอยู่นี้คงช่วยท่านได้

กรรมบางอย่างให้ผลช้า เช่น การดื่มสุรา เพียงดื่มแก้วแรกหมดไป ผลของการเกิดโรคตับแข็งจะยังไม่เกิดขึ้น หากดื่มไปเรื่อยๆ ดื่มทุกวัน โอกาสที่จะเป็นโรคตับแข็งย่อมเกิดขึ้นได้เมื่อกรรมไม่ดีให้ผล กรรมบางอย่างให้ผลช้ามากให้ผลข้ามภพชาติ กรรมประเภทนี้แหละ ที่ผู้มีความเห็นผิดย่อมไม่เชื่อว่ากฎแห่งกรรมมีจริง จึงได้ประพฤติกุศลกรรมให้เกิดขึ้น



เช่นคนที่มีอารมณ์ร้อน มีอารมณ์โทสะเกิดขึ้นเป็น
ประจำกับจิตของตัวเอง ตายแล้ว พลังของบาปย่อมผลักดันจิต
วิญญาณที่ออกจากร่าง ให้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพนรก

คนที่มีความโลภประพฤติดอร์รับชั้นอยู่เสมอ ตาย
แล้วพลังของบาป ย่อมผลักดันจิตวิญญาณที่ออกจากร่าง ให้
โคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพเปรต

คนที่มีความเห็นผิด มีจิตเป็นทาสของความไม่รู้จริง
ตายแล้ว พลังของบาปย่อมผลักดันจิตวิญญาณที่ออกจากร่าง
ให้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพดิรัจฉาน ฯลฯ ต่างๆ เหล่านี้
เป็นไปตามกฎแห่งกรรมทั้งสิ้น

ผู้บรรยายได้มีโอกาสไปให้ความรู้แก่นักโทษ ในหลาย
เรือนจำ ผู้ต้องขังบางคน มีโทสะเป็นแรงผลักดันให้กระทำ
กรรมชั่วหั่นศพ ผู้ต้องขังบางคนมีความพองไม่อึดไม่เต็มไม่
พออยู่ในดวงจิต อยากมีทรัพย์มากจึงมีความโลภ เป็นแรงผลัก
ดันให้ประพฤติด້ายาบ้า ผู้ต้องขังบางคน มีความหลง (โมหะ)
มีความเห็นผิดจึงเอาจิตไปเป็นทาสของกาม ให้ประพฤติล่วง
ละเมิดทางเพศ เมื่อมีหลักฐานกระทำความผิดและประพฤติ

ผิดกฎหมาย จึงถูกศาลตัดสินให้ต้องรับผลของกรรมไม่ดี คือ ถูกจองจำให้ต้องสูญเสียอิสรภาพของชีวิต กรรมมิได้หยุดลงหรือจบสิ้นเพียงแค่นี้ แต่กรรมยังมีผลสืบต่อข้ามภพชาติได้อีก ในกรณีล่วงละเมิดทางเพศ ที่ยกขึ้นมาเป็นตัวอย่างนี้ ตายแล้วยังต้องลงไปเสวยอกุศลวิบากอยู่ในภพที่ไม่มีความเจริญต่อไปอีกด้วย

กรรมที่ประพาศผิดกฎหมายของบ้านเมือง ให้ผลในภพปัจจุบัน มีจักขุประสาทสามารถสัมผัสได้ และกรรมเดียวกันนี้ที่ผลก้นจิตวิญญาณให้ต้องลงไปเสวย (รับโทษ) อกุศลวิบากอยู่ในภพหน้า มีแต่จิตที่พัฒนาดีแล้วเท่านั้นที่สามารถสัมผัสได้ ดังนั้นผู้ที่พัฒนาจิตจนเข้าถึงปัญญาสูงสุด จึงเห็นมนุษย์และสัตว์ที่ทำความไม่ดีไว้ ย่อมรู้ที่ไปของจิตวิญญาณ ว่าตายแล้วยังต้องไปเสวยวิบากต่อในภพหน้า จนกว่าจะชดใช้หนี้เวรกรรมได้หมดสิ้น

เมื่อหันกลับมาดูมนุษย์ที่มาอุบัติขึ้นบนผิวโลกใบนี้ มีมนุษย์อยู่จำนวนไม่มากนักที่มีปัญญาเห็นถูก ประพาศดีอยู่ แต่สิ่งที่เป็นกุศลกรรม มีพฤติกรรมไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล และไม่ผิดธรรม เมื่อใดที่กรรมดีให้ผลชีวิตนี้ย่อมพบแต่ความ



สะดวก ร่าเริงและมีความสุข ผลแห่งกุศลกรรมที่ประพடுத்தไว้แล้วนี้ยังส่งต่อไปถึงภพหน้า คือไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพที่ดี เป็นสุคติภพ อันได้แก่ ภพมนุษย์ ภพสวรรค์และพรหมโลก ดังนั้นผู้จริงจึงมีความเชื่อในเรื่องของกฎแห่งกรรมว่า มีจริงเป็นจริงและกฎแห่งกรรมนี้มีได้บัญญัติไว้สำหรับสัตว์ที่มาจากอยู่ในภพมนุษย์แต่ยังครอบคลุมถึงสรรพสัตว์ที่เวียนตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารด้วย

ตามคำที่หลวงพ่อบอกได้พูดไว้เมื่อตะกี้ว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” จึงเป็นคำพูดที่ออกมาจากใจของผู้จริง ผู้จริงนิยมให้อภัยในทุกสิ่งที่เป็นเหตุขัดใจ ด้วยการภาวนาว่า “ช่างมันเถอะ” แล้วเมตตา คือ ความรักความปรารถนาให้ผู้อื่นได้ประโยชน์และมีความสุขย่อมเกิดขึ้น และสั่งสมอยู่ในดวงจิตเป็นเมตตาบารมี ซึ่งส่งผลให้มีอารมณ์สงบและเย็น ความมีเมตตาถูกเก็บบันทึกไว้ในดวงจิต เมื่อตายแล้ว พลังของเมตตาบารมีผลักดันจิตวิญญาณ ให้โคจรไปเกิดเป็นพรหมอยู่ในพรหมโลก

ผู้ใดมีศีล ๕ ที่บริสุทธิ์คุ้มใจอยู่ทุกขณะตื่น และไม่มีอกุศลวิบากใดให้ผล ผู้นั้นย่อมมีทรัพย์ปลอดภัย ไม่วิตติด้วยโจร

ด้วยน้ำด้วยไฟและด้วยพระราชา หลายปีที่ผ่านมาผู้บรรยาย
ได้มีโอกาสไปทอดกฐิน กับคณะของคุณหญิงสุรีพันธ์ มณีวัต
ทางภาคอีสานตอนบน และไปสิ้นสุดลงที่วัดกุฎทอก จังหวัด
หนองคาย ณ ศาลาของวัดกุฎทอก คุณหญิงฯได้ เล่าให้คณะ
ศรัทธาทอดกฐินฟังว่า มีอยู่ปีหนึ่งที่เสาด้านนี้ คุณหญิงฯพูด
พร้อมกับชี้นิ้วไปยังเสาคอนกรีตต้นหนึ่งที่ศาลากุฎทอก แล้วพูด
ว่า มีอยู่ปีหนึ่งได้มีสุภาพสตรีท่านหนึ่งได้มาร่วมขบวนทอดกฐิน
กับคุณหญิงฯ และบนศาลาแห่งนี้ สตรีท่านนั้นได้นำเอาเงิน
ออกจากถุงกระดาษสีน้ำตาล เพื่อร่วมในองค์กฐิน เงินที่เหลือ
เอาเก็บเอาไว้ในถุงกระดาษสีน้ำตาลใบเดิมใช้หนังยางรัดปาก
ถุง แล้ววางไว้ที่โคนเสาด้านนี้ หลังจากนั้นคณะกฐินได้เดินทาง
กลับกรุงเทพฯ

ขณะอยู่ที่บ้านในกรุงเทพฯ คุณหญิงฯ ได้รับโทรศัพท์
จากสตรีท่านนั้นและบอกว่า “ได้ลืมถุงกระดาษสีน้ำตาลไว้ที่
โคนเสาของศาลากุฎทอกในถุงใบนั้นมีเงินอยู่ด้วย” สตรีท่าน
นั้นมิได้วิตกกังวลแต่อย่างใด เพียงแต่โทรศัพท์มาบอกให้คุณ
หญิงฯ ทราบเท่านั้น และในปีรุ่งขึ้นสุภาพสตรีท่านนั้น ได้มา
ร่วมในขบวนกฐินของคุณหญิงฯอีกครั้ง ตระเวนทอดกฐินไป



ตามวัดต่างๆในภาคอีสานตอนบน และมาสิ้นสุดลงที่ศาลาภู
ทอกแห่งนี้ สุภาพสตรีท่านนั้นได้เดินไปยังต้นเสาชของศาลาฯ
และได้พบดวงกระดาษสีน้ำตาลที่ตนลืมทิ้งไว้เมื่อปีที่แล้ว ยัง
คงวางอยู่ที่โคนเสาดั้งเดิม มีเงินบรรจุอยู่เท่าเดิมทั้งๆ ที่เวลา
ได้ผ่านไปยาวนานถึงหนึ่งปีแล้ว แต่เงิน(ทรัพย์สิน)มิได้สูญหายไป
ไหนเรื่องนี้เป็นไปตามกฎแห่งกรรม ผู้ใดประพฤตศีลข้อ ๒ ได้
บริสุทธิ์แล้ว ย่อมมีทรัพย์สินปลอดภัย เป็นจริงดังที่พระพุทธโคดม
ได้ตรัสไว้เกือบสามพันปีแล้วก็ยังคงเป็นความจริงอยู่จนทุกวันนี้

ด้วยเหตุนี้ผู้บรรยายจึงได้บอกว่า ผู้ใดรักษาศีล ๕ ให้
มืออยู่กับใจทุกขณะตื่น คือไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤต
ผิดกาม ไม่พูดเท็จ และไม่ดื่มสุราเมรัยพร้อมทั้งรักษาใจให้มี
เบญจธรรม (มีเมตตา กรุณา มีสัมมาอาชีวะ มีกามสังวร มี
สังจจะ และมีสติสัมปชัญญะ) ให้ได้ทุกขณะตื่น ผู้นั้นย่อมมี
เทวดาคุ้มรักษา

ผู้มีทั้งศีลมีทั้งธรรมสถิตอยู่กับใจ เรียกว่า เป็นผู้มีศีล
ธรรม ผู้มีศีลธรรมย่อมมีความสงบและมีปกติสุขเกิดขึ้นกับ
ชีวิต ครอบครัวเป็นสังคมที่เล็กสุด หากสมาชิกของครอบครัว

มีศีลธรรมคุ้มครองใจ ครอบครัวย่อมสงบและมีความสุข เช่นเดียวกันประเทศชาติเป็นสังคมที่ใหญ่ขึ้น หากพลเมืองของประเทศชาติมีศีลธรรมคุ้มครองใจ ประเทศชาติย่อมสงบและมีความสุข ด้วยเหตุนี้ศีลธรรมจึงเป็นคุณธรรมที่นำมาซึ่งความปกติสุขของผู้มีศีลธรรมประจำใจ และยังส่งผลให้เกิดความสงบสุขของครอบครัวและประเทศชาติอีกด้วย

ท่านผู้ฟังสามารถพิสูจน์กฎแห่งกรรมด้วยตนเองได้ว่า ศีลโดยเฉพาะศีลข้อ ๒ ของท่านสมบุรณ์บริบูรณ์แล้วหรือยัง ด้วยการวางสิ่งของไว้ในที่สาธารณะสักหนึ่งปี แล้วดูสิว่าสิ่งของที่วางไว้จะสูญหายไปจากเจ้าของไหม แค่เพียงวางทิ้งไว้ยังไม่ทันข้ามวัน ทรัพย์สินของก็สูญหายไปแล้ว หรือ ในกรณีที่คุณโดยสาร ลืมกระเป๋าบรรจุเงินไว้ในรถแท็กซี่ แล้วไม่ได้รับกระเป๋าคืน หรือ ในทางตรงกันข้าม ได้รับกระเป๋าคืน นั้นย่อมเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นัจฉธรรมว่ากฎแห่งกรรมมีอยู่จริง

นอกจากนี้ศีล ๕ ยังเป็นคุณธรรม ผลักดันจิตวิญญาณที่หลุดออกจากร่างเดิมไปแล้ว กลับโคจรเข้าอยู่อาศัยในร่างใหม่ที่เป็นมนุษย์ คือเกิดเป็นมนุษย์ซ้ำได้อีก ผู้บรรยายมีประสบการณ์ได้ไปเห็นการเคลื่อนที่ของจิตออกจากร่างกาย



จึงรู้ว่า นี่คือการตาย ไม่มีอะไรน่ากลัวดังที่คนทั้งหลายกลัวกัน
ทั้งนี้เป็นเพราะเขาไม่รู้จริงนั่นเอง

การที่จิตออกจากร่างเดิมแล้วไปเข้าอาศัยอยู่ในร่าง
ใหม่ ไม่ต่างไปจากการเปลี่ยนเสื้อผ้า วันนี้เราสวมเสื้อผ้าชุด
นี้ วันถัดไปเราสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ที่ไม่เหมือนชุดเก่า ผู้รู้จริงใน
เรื่องของความตายจึงไม่กลัวตาย ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ตายแล้วจะ
ไปสวมเสื้อผ้าใหม่ในชุดไหน ซึ่งหมายความว่าจิตจะเข้าไปอยู่
อาศัยในร่างกายใหม่ที่ภพไหน หากจิตวิญญาณเข้าไปอยู่อาศัย
ในร่างกายที่อยู่ในยุคตติยภพ ก็เรียกได้ว่า “มาสว่างไปมืด” แต่
หากจิตวิญญาณไปได้ร่างใหม่ในสุคติภพอยู่อาศัย ก็เรียกได้ว่า
“มาสว่างไปสว่าง” ซึ่งเป็นเรื่องของกรรมผลักดันจิตวิญญาณ
ให้โคจรไปสู่ภพที่เหมาะสมที่ควรกับกรรมที่ทำได้เป็นต้นเหตุ

จากความรู้ในทางพุทธศาสนาจึงไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น
ด้วยความบังเอิญ แต่เกิดขึ้นด้วยเหตุและผลของการกระทำ
ผู้ทำกรรมดีไว้เป็นเหตุ เมื่อจิตออกจากร่างแล้วพลังของกรรม
ดี ย่อมผลักดันจิตวิญญาณให้โคจรไปสู่สุคติภพ และพลังของ
กรรมไม่ดี (ชั่ว) ย่อมผลักดันจิตวิญญาณให้โคจรไปสู่ทุคติภพ



บทพิสูจน์

ก ฎ ธิ ร ร ม ช า ติ



ผู้ใดปรารถนาพิสูจน์เรื่องกฎแห่งกรรมที่เกิดขึ้นแล้วในอดีตเช่นอยากรู้ว่า พระเทวทัตตายแล้วจิตวิญญาณโคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิไหน ก็ย่อมสามารถพิสูจน์ได้ด้วย การพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน เมื่อจิตออกจากความทรงผวานแล้ว อธิษฐานขอเห็นพระเทวทัต ว่าตายแล้วไปเกิดอยู่ในภพภูมิใด ก็สามารถเห็นได้ด้วยทิพพจักขุญาณ

ในสมัยที่ผู้บรรยายเดินทางไปยังประเทศอินเดีย เมื่อเดินทางไปถึงบ่อน้ำแห่งหนึ่งที่เมืองสาวัตถี คนนำเที่ยว (มัคคุเทศก์) ได้บอกกับคณะท่องเที่ยวว่า “บ่อนี้เป็นบ่อที่พระเทวทัตตัญจรถณีสูบ ลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอเวจีนรก” ผู้

บรรยายฟังแล้วไม่เชื่อ จนต่อมาได้กลับถึงเมืองไทยมาแล้วหลายปี พอมีโอกาสได้พิสูจน์คำพูดดังกล่าว ด้วยการทำให้เข้าถึงความทรงฌาน นำจิตออกจากฌานแล้วอธิษฐานของเห็นพระเทวทัต ว่ามีอยู่จริงหรือไม่ จึงได้พบว่า กำลังเสวยความทุกข์อย่างแสนสาหัส ร่างกายของสัตว์นรกมีเหล็กท่อนใหญ่เสียบทะลุ จากศีรษะจรดเท้า เสียบทะลุแขนซ้าย-ขวา ถูกตรึงอยู่ในท่ายืนกางแขน มีเปลวไฟนรกลุกโชติช่วง แผลเผาอยู่ตลอดเวลา มีสัตว์นรกอื่นหลายตัวอยู่กันอย่างแออัดยัดเยียด

ผู้ใดอ่านเรื่องนี้แล้วไม่เชื่อ ถือว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธโคดม แต่หากประสงค์จะพิสูจน์สักจรรรมในเรื่องนี้ ต้องทำจิตให้เข้าถึงความทรงฌาน ถอนจิตออกจากฌานแล้วอธิษฐาน ขอเห็นสัตว์นรกเทวทัตในอเวจี โอกาสที่จิตจะไปสัมผัสกับสัตว์กายทิพย์ ในอเวจินรกจึงจะเกิดขึ้น นี่เป็นหนทางที่จะเข้าถึงความจริงในเรื่องนี้ เป็นสิ่งที่รู้เห็นเข้าใจด้วยจิตของตนเอง แจ่มชัดกับตนเองโดยไม่ขึ้นกับผู้อื่น ไม่ต้องเชื่อต่อคำพูดของใครผู้ใด ผู้ปฏิบัติธรรมและเข้าถึงธรรมที่ปฏิบัติได้แล้ว เรียกสภาวะเช่นนี้ว่า สนฺทิฎฐิโก ดังที่มีระบุไว้ในพุทธศาสนา



เช่นเดียวกัน ยังมีนักธุรกิจอยู่คนหนึ่ง ที่ผู้บรรยายได้
มีโอกาสไปพูดคุยด้วย เขาเคยตายจากโลกมนุษย์นาน ๕ นาที
แต่กลับปรากฏว่ากายทิพย์(ลัมภเวสี) ของเขาได้โคจรไปสู่อุ
ภพนรกที่กำลังเสวยทุกข์ทรมานด้วยการถูกทุบตีด้วยตะบอง
เหล็กใหญ่ เมื่อฟื้นและบำบัดรักษาโรคจนหายแล้ว เขาได้บวช
เป็นภิกษุโดยไม่มีใครขอร้องให้บวช แต่ภายหลังได้ลาสิกขาออก
มาอยู่ในเพศฆราวาส และยังสานต่อธุรกิจที่ทำอยู่ก่อนบวช
อยู่ในเพศของฆราวาสได้ไม่นาน บัดนี้ได้ตายจากโลกมนุษย์
ไปแล้ว และจิตวิญญาณได้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์นรก ตามที่ตน
เคยไปเห็นมา

ยังมีอีกเรื่องหนึ่งของสัตว์กายทิพย์ ที่ผู้บรรยาย
ประสงค์จะบอกเล่าให้ฟังว่าในครั้งพุทธกาลที่พระพุทธโคดม
ได้เสด็จกลับกรุงกบิลพัสดุ์เป็นครั้งแรก ในเวลานั้นเป็น
วันที่เจ้าชายนันทะลูกของพระนางนาง (เจ้าหญิงโคตมี) จะ
อภิเษกสมรสกับนางชนบทกัลยาณี หลังจากที่พระพุทธโคดม
ฉันภัตตาหารในวังแล้วเสร็จ พระพุทธองค์ได้ส่งบาตรให้เจ้า
ชายนันทะถือเพื่อตามไปส่งให้ถึงวัดนิโครธาราม ณ วัดนิโคร
ธาราม พระพุทธโคดมได้ตรัสถามเจ้าชายนันทะว่า

พระพุทธโคดม : นันทะเธอจักบวชหรือ

เจ้าชายนันทะ : จักบวชพระเจ้าข้า

พระพุทธโคดมจึงมีรับสั่งให้สาวกช่วยกันบวชเจ้าชายนันทะเป็นภิกษุโดยยังมีได้อยู่ร่วมหอกับนางชนบทกัลยาณี ต่อมาพระพุทธโคดมได้ใช้อิทธิฤทธิ์นำภิกษุนันทะ ไปดูนางฟ้าในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ และเห็นว่านางชนบทกัลยาณีมีความสวยงามด้อยกว่านางฟ้าเป็นร้อยเท่า พระพุทธโคดมจึงตรัสว่า

พระพุทธโคดม : เธอจักได้นางฟ้าเหล่านั้นมาเชยชม แต่ขอให้ปฏิบัติธรรมให้ได้ก่อน

ภิกษุนันทะปฏิบัติธรรมอยู่ได้ไม่นาน จิตก็บรรลอรหัตตผลจึงทำให้จิตของพระนันทะเป็นอิสระจากกายด้วยการสำรวมอินทรีย์ จึงเพิกถอนตัณหาออกจากใจได้หมดสิ้น

ผู้บรรยายจึงขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า การจะไปรู้เห็นเข้าใจว่าสัตว์กายทิพย์มีจริงเป็นจริง ต้องพัฒนาจิต (สมถภาวนา) ตนเองให้เข้าถึงความตั้งมั่น เป็นสมาธิระดับฌานเมื่อใดถอนจิตออกจากความทรงฌาน ทิพพจักขุญาณ (ตา



ทิพย์) ย่อมไปสัมผัสกับสิ่งอันเป็นทิพย์นั้นได้ นี่คือเหตุตรงที่ผู้ปรารถนาจะพิสูจน์ ว่าลัทธิกายทิพย์ (เทวดา) นั้นมีอยู่จริงจริงๆ ที่มีผู้รู้มาบอกกล่าว แต่ก็ยังมีผู้ที่ไม่เชื่อและไม่พิสูจน์สักขรรณนี้ ให้ประจักษ์แจ้งด้วยตัวเอง เป็นเพราะผู้ที่ศึกษาคหาความรู้ทางโลกมามาก มายาวนานจนเรียกได้ว่าเป็นผู้คงแก่เรียน (พหูสูต) ย่อมมีอึดตาเกิดขึ้นกับจิตตัวเอง อึดตาเป็นความเห็นแก่ตัว หรือคือความถือตัวเองเป็นใหญ่ ไม่ยอมเชื่อฟังใคร ดังตัวอย่างที่เคยเกิดขึ้นในครั้งพุทธกาล ณ ยอดเขาคิชฌกูฏ อันเป็นที่ตั้งของพระคันธกุฎี ที่พระพุทธองค์ใช้เป็นประทับในกรุงราชคฤห์ในครั้งนั้นมีนักปราชญ์แห่งกรุงราชคฤห์ (วัสสการพราหมณ์) ขอบขึ้นไปเสวนาอยู่กับพระพุทธโคดม ทั้งนี้เป็นด้วยเหตุที่ว่า พระพุทธเจ้าตรัสสิ่งใดไว้ สิ่งที่ตรัส (พุทธวจนะ) ย่อมเป็นหนึ่งในไม่มีสองและไม่ขึ้นกับกาลเวลา จึงเป็นที่ชื่นชอบของผู้แสวงหาความรู้ให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

มีอยู่วันหนึ่งวัสสการพราหมณ์ ได้เดินขึ้นเขาคิชฌกูฏ เพื่อไปสนทนาธรรมกับพระพุทธเจ้า ระหว่างที่เดินขึ้นเขาวัสสการพราหมณ์ได้สวนทางกับพระมหากัจจายนะ องค์อรหันต์ ที่มีกิริยาคล่องแคล่วว่องไว กำลังเดินลงมาจากยอด

เขา เมื่อนักปราชญ์แห่งกรุงราชคฤห์ เห็นสมณะรูปนี้มีกิริยา
ทำทางไม่สำรวม ประจวบกับแรงพลังของอตตาดู จึงได้กล่าว
วาจาปราสาท (ตู่ฎ) พระมหากัจจายนะออกไปว่า “สมณะรูป
นี้มีกิริยาเหมือนวานร” และด้วยความเป็นพระสมณะที่มีจิตพัน
ไปแล้วจากกิเลสที่ผูกมัดใจ (สังโยชน์) เมื่อพระมหากัจจายนะ
ได้ฟังคำปราสาทจากนักปราชญ์ผู้มีอตตาดูสูง จึงมิได้กล่าวตอบ
โต้ใดๆ ออกไป ยังคงมีอารมณ์สงบนิ่งและได้เดินจากไป ความ
เรื่องนี้ได้รู้ไปถึงพระภรรณของพระพุทธเจ้า จึงได้พยากรณ์
พฤติกรรมของนักปราชญ์ผู้นี้ออกไปว่า “วัสสการพราหมณ์
เฒ่า เจ้าทำเรื่องฉิบหายแล้ว ตายจากภพนี้ไป เจ้าจะต้องไป
เกิดเป็นวานรมีหางเหมือนโค อยู่ในป่าไผ่ของกรุงราชคฤห์
แห่งนี้”

คำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้า ได้ล่วงรู้ไปเข้าหูของ
วัสสการพราหมณ์ว่าพระพุทธเจ้าได้พยากรณ์ว่าตัวเองจะต้อง
ไปเกิดเป็นลิงอยู่ในป่าไผ่ และรู้ว่าสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสออกไป
แล้วเป็นหนึ่งไม่มีสอง จึงไม่ประมาท ตามชาติของการเป็น
นักปราชญ์ของตน จึงได้สั่งให้บริวารปลูกต้นไม้ที่ออกผลกิน
ได้ ไว้ตามที่ต่างๆ ในป่าไผ่ของกรุงราชคฤห์ ในที่สุดเมื่อวาระ
ของอายุขัยเวียนบรรจบ วัสสการพราหมณ์ได้ตายจากโลกนี้ไป



และได้ไปเกิดเป็นลิงมีหางเหมือนโค ตรงตามคำพยากรณ์ของ
พระพุทธรเจ้า

ที่บอกเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง ก็ด้วยมีจุดประสงค์ที่จะบอก
ว่า การพัฒนาปัญญาทางโลก เป็นเหตุให้เกิดความเห็นแก่ตัว
ที่เรียกว่า อตตตา ซึ่งเป็นเหตุให้ นำความเสื่อม มาสู่ชีวิตของการ
เป็นมนุษย์ได้ ดังนั้นสิ่งที่ผู้บรรยายบอกเล่าให้ฟัง จึงอย่าปลงใจ
เชื่อ แต่ต้องพิสูจน์ให้เข้าถึงความจริงด้วยตัวเอง หากเมื่อใด
บุคคลสามารถเข้าถึงสัจธรรมที่บอกกล่าวมาแล้วได้ ความรู้
สูงสุด (ทิพพจักขุ) ที่ยังเป็นโลกียะญาณก็สามารถเกิดขึ้นกับผู้
พิสูจน์ได้ แล้วความเชื่อที่อยู่เหนือระบบประสาทสัมผัสจึงเป็น
ความจริง และมีอยู่จริง ว่าการกล่าววาทจาปรามาส กับผู้ทรง
คุณธรรมสูง ย่อมนำทุกข์นำโทษมาสู่ชีวิตของตนได้

ยังมีอยู่อีกเรื่องหนึ่งที่ผู้บรรยายประสงค์จะบอกเล่า
ให้ฟังว่า ในครั้งที่พระพุทธรักษสปะมาตรฐ์รู้ยูนบนโลกใบนี้ ใน
เข้าวันนั้นชาวบ้านที่นับถือพุทธศาสนา ต่างพากันปรุงอาหาร
แล้วนำไปถวายพระพุทธรักษสปะและพระสาวก ขณะที่เดิน
ผ่านทุ่งนาชาวบ้านได้เห็นชายเฒ่านายอยู่คนหนึ่ง จึงได้เอ่ยปาก
ชวนชานาผู้นั้นว่า

ชาวบ้าน : เพื่อน วันนี้เป็นวันพระ พวกเรากำลังนำอาหารไปถวายพระสงฆ์ที่วัด หยุคพักไถนาสักวัน แล้วไปทำบุญที่วัดด้วยกัน

ชาวนา : หากพระพุทธรูปจะมาไถนาแทนเราได้ เราก็จะไปวัดร่วมทำบุญกับพวกท่าน

ด้วยคำพูดอันเป็นอกุศลวจีกรรม ที่กล่าววาจาปรามาสผู้ทรงคุณธรรมสูง ได้ถูกเก็บบันทึกผลของกรรมไม่ดีไว้ในดวงจิตของชาวนา เมื่ออายุขัยของรูปขันธ์เวียนบรรจบจิตของชาวนาจำเป็นต้องออกจากร่าง กรรมชั่ว(อกุศลวจีกรรม) ได้ผลักดันจิตวิญญาณของชาวนา ให้โคจรไปเกิดเป็นเปรต ที่มีร่างกายใหญ่โตคล้ายมนุษย์ กำลังไถนาอยู่กลางป่าใหญ่ลำพังเพียงคนเดียว ไถนาทั้งกลางวันและกลางคืนโดยมิได้หยุดพัก เป็นเวลานานถึงหนึ่งพุทธันดร ก็ยังหยุดไถไม่ได้ เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องด้วยแรงกรรมชั่วผลักดัน ให้ชีวิตดำเนินไปเช่นนั้น ดังที่หมู่มิกขุกกลุ่มหนึ่ง หลงทางอยู่กลางป่าใหญ่และได้ไปพบเข้า เมื่อครั้งที่พระพุทธรูปโคดมเสด็จดับขันธปรินิพพานไปนานแล้ว โดยมิกขุกกลุ่มนั้นมีเจตนาที่จะไปกราบไหว้บูชาต้นพระศรีมหาโพธิ์อันเป็นสถานที่ตรัสรู้ อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณของพระพุทธรูปโคดม



ในทางตรงกันข้าม ผู้มีสติและสำนึกได้ในบาปที่ตนกระทำ จึงหยุดทำกรรมชั่วแล้วหันมาทำแต่กรรมดี โอกาสนำพาชีวิตให้พ้นไปจากความวิบัติ ย่อมเกิดขึ้นได้ ดังตัวอย่างของโสเภณีแห่งแคว้นมคธ ที่มีชื่อว่า “สิริมา” หลังจากที่นางได้ฟังธรรมจากพระโอรุโฏแล้ว นางเกิดมีสติและสำนึกได้ว่า อาชีพที่ตนได้กระทำอยู่เป็นมิจฉาอาชีพะเมื่อตายแล้วจิตวิญญาณจะต้องถูกแรงของอกุศลกรรม ผลักดันให้ไปเกิดเป็นสัตว์ป็นต้นจัวอยู่ในสิมพลินรก จึงเลิกประกอบอาชีพที่เป็นกรรมชั่วย่างเด็ดขาด แล้วหันมาประพาศศิลปะาภาวณา อันสั้มปยุตด้วยอุปนิสัยบารมีที่ตนเคยสั่งสมอบรมมาแต่ปางบรรพ์ ในที่สุดจิตของสิริมาผู้มีรูปสมบัติงามเลิศได้บรรลุโสดาปัตติผล ขณะที่ยังอยู่ในเพศของฆราวาสและในที่สุดสิริมาได้ตายลงด้วยอาการของพิษไข้กำเริบ สุดท้ายจะบำบัตรักษาให้หายได้ เมื่อจิตของสิริมาจำเป็นต้องทิ้งรูปขัณฑ์เพื่อไปเกิดใหม่ ปรากฏว่าพลังของกุศลธรรมอันเป็นอริยผลขัณฑ์ ได้ผลักดันจิตวิญญาณของสิริมาให้โคจรไปเกิดเป็นนางฟ้า และมีชื่อว่า สิริมาเทพนารีโสดาบันอยู่ในสวรรค์ชั้นปรนนิมิตวสวัตติ

หลังจากที่สิริมาตายลงแล้ว พระเจ้าพิมพิสารได้ไปเข้า
เฝ้าและกราบทูลพระพุทธเจ้าให้ทรงทราบว่

พระเจ้าพิมพิสาร : ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ สิริมาน้องสาว
ของหมอชีวกโกมารภัจ ได้ตายลงแล้วด้วยพิษไข้เมื่อตอนเย็น
วันนี้เอง

พระพุทธเจ้า : ดีละ มหาบพิตรอย่าเพิ่งกระทำการฌาปนกิจ
ให้เอาไปเก็บไว้ที่ป่าช้าผิติดิ และจัดเวรยามให้เฝ้าดูแลรักษา
ศพ อย่าให้แร้งกาทำอันตรายแก่ศพได้ เมื่อถึงวาระอันสมควร
แล้วตถาคตจะนำภิกษุไปพิจารณาซากศพของสิริมาในภาย
หลัง

เมื่อซากศพถูกทิ้งร้างไว้ในป่าช้าผิติดิ เป็นเวลานาน
ถึงสี่วัน ศพของสิริมาได้ขึ้นอืดบวมพอง มีน้ำเลือดน้ำเหลือง
ไหลออกทางจมูกและปาก ส่งกลิ่นเหม็นฟุ้ง มีตัวหนอนไต่
ยั้วเยี้ย เข้าออกทางหูทางจมูกและทางปาก จนไม่เหลือความ
สวยงามของสิริมาปรากฏให้เห็น เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว
พระพุทธเจ้าจึงได้นำหมูภิกษุไปพิจารณาซากศพ (อสุภะ) เมื่อ
ภิกษุได้เห็นซากศพของสิริมาแล้วต่างอุทานออกมาว่า “นี่หรือ
สิริมา ที่คนเขาสื่อกันว่าสวยงามนักสวยหนา มีแต่สิ่งปฏิญูลเหลือ



อยู่ ช้ายังส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง” เมื่อหมูกฤษุได้เห็นซากศพของสิริมาแล้วทำให้จิตสงบระงับ ปลอดภัยจากกามตัณหา ปลอดภัยจากราคะและความเห็นผิดลงได้

ในวันที่พระพุทธเจ้านำหมูกฤษุไปพิจารณาซากศพของสิริมา ได้ปรากฏว่ามีภิกษุตาทิพย์อยู่รูปหนึ่ง มีชื่อว่า “วังคีสะ” ได้เห็นนางฟ้าตนหนึ่งมากราบพระพุทธเจ้า แล้วเกิดความสงสัยว่าเป็นใคร มาจากไหน จึงได้ทูลขอพุทธธานุญาตพูดคุยกับนางฟ้าตนนั้น เมื่อพระพุทธเจ้าทรงประทานพุทธะอนุญาตแล้ว พระวังคีสะจึงได้ถามนางฟ้าว่า

พระวังคีสะ : นางฟ้า เธอมาจากประชุมเทวโลกใด? เทวโลกนั้นมีชื่ออย่างไร? และเหตุใดเธอจึงมา

นางฟ้า : เทวโลกใดที่มีชื่อว่า *ปรนิมมิตวสวัตตี* ข้าพเจ้ามาจากที่นั่น เหตุที่มาเพราะข้าพเจ้าเคยอาศัยอยู่ในร่างนี้ (พูดพร้อมกับชี้นิ้วไปที่ซากศพ) มาก่อน

จากตัวอย่างที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟัง จะเห็นได้ว่า คนที่มีจิตทิ้งร่างเมื่อรูปขันธ์ครบอายุขัย จิตย่อมโคจรไปเกิดอยู่ในภพใหม่ทันที พระวังคีสะจึงไม่สามารถจำได้ว่านางฟ้า นั้นเป็น

ใคร เพราะสัญญาใหม่ของการเป็นนางฟ้า มิได้ถูกเก็บบันทึกไว้ในจิตของพระวงศ์สะ จึงไม่สามารถเข้าใจรูปนามของนางฟ้าที่ตนเห็นได้ ตรงกันข้าม จิตวิญญาณของนางฟ้าสิริมายังคงบันทึกรูปลักษณ์เดิม ที่ตนเคยผ่านประสบการณ์การเป็นมนุษย์มาก่อน จึงจำได้ว่าอดีตตนเคยอาศัยอยู่ในร่างที่เรียกว่า สิริมานี้มาก่อน

เช่นเดียวกันในครั้งพุทธกาล ยังมีภิกษุรูปหนึ่งที่เรียกว่าติสสภิกษุ เป็นผู้ที่มีรูปร่างกว้างขวาง (ป๊อปปิวล่า) อยู่ในหมู่ภิกษุด้วยกัน ติสสภิกษุได้มรณภาพ เนื่องจากรูปชั้น์หมดอายุชั้ยการใช้งาน เมื่อจิตทิ้งรูปชั้น์แล้ว ได้ไปเกิด(อุบัติ) เป็นติสสมหาพรหม อยู่ในพรหมโลกชั้นที่สาม ที่มีชื่อชั้นว่ามหาพรหมภุมิ พระมหาโมคคัลลณะผู้มีความเป็นเลิศ (เอตะทัคคะ) ในการแสดงฤทธิ์ สงสัยว่าติสสภิกษุไปเกิดอยู่ ณ โลกใดในวัฏสงสาร จึงเข้าจาน แล้วถอนจิตออกจากความทรงจาน อธิษฐานขอเห็นอดีตติสสภิกษุ ว่าบัดนี้ ไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภุมิใดของวัฏสงสาร ชั้ยขณะหดแขนแล้วยืดออก รูปนามที่เป็นทิพย์ของพระมหาโมคคัลลณะ ก็ได้ไปนั่งอยู่หน้าวิมานของพรหมตนหนึ่ง พระพรหมผู้เป็นเจ้าของวิมานก็ผู้มีสภาวะธรรม



ในดวงจิตเป็นปฏิกุณได้ออกมากราบพระมหาโมคคัลลานะ
องค์อรหันต์ แล้วเรียนให้ทราบว่าคุณคือ อดีตติสสภิกษุ ใน
ครั้งพุทธกาล หลังจากทิ้งร่างที่เป็นมนุษย์แล้วจิตวิญญาณได้
โคจรมาเกิดเป็นติสสมหาพรหม อยู่ในพรหมโลกชั้นที่สาม ดัง
ที่พระคุณเจ้าเห็นอยู่นี้แหละครับ เหตุที่ข้าพเจ้าได้มาอุบัติเป็น
ติสสมหาพรหม ก็เนื่องด้วยในสมัยที่เป็นมนุษย์ ข้าพเจ้าชอบ
ปฏิบัติสมถภาวนา จนจิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่น
อยู่ในระดับรูปฌานที่ ๑ อย่างละเอียด เมื่อจิตเข้าถึงรูปฌาน
ดังกล่าว ข้าพเจ้ามีความสุขจากการเสพฌานสมาบัติอย่างมาก
จึงติดใจและได้พัฒนาจิตให้เข้าถึงสภาวะที่มีวิตก วิจารณ์ ปีติ
สุข เอกัคคตาอยู่เสมอ เมื่อตายจากมนุษย์แล้ว จิตวิญญาณ
ของข้าพเจ้า จึงได้มาอุบัติเป็นพระพรหมที่พระคุณเจ้าได้เห็น
เป็นปัจจุบันอยู่ในขณะนี้

จากเรื่องของติสสภิกษุที่บอกเล่ามานี้ จะเห็นได้ว่า
เมื่อมนุษย์ตายลง จิตวิญญาณจะโคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ใน
ภพภูมิใดก็ขึ้นอยู่กับผลของกรรม ที่ทำสั่งสมไว้ในดวงจิตเป็น
พลังผลักดันจิตวิญญาณที่ทิ้งร่างแล้วให้โคจรไปสู่



การพัฒนาจิต

เป็นเครื่องส่องนำชีวิต





ด้วยเหตุนี้ผู้ไม่ประมาทจึงระมัดระวังในการดำเนินชีวิต ด้วยการพัฒนาจิตให้มีสติ แล้วใช้สติเป็นเครื่องส่องนำทางให้กับชีวิต ด้วยการประพடுத்தเหตุให้ถูกตรงต่อสิ่งที่ตนปรารถนาให้เกิดขึ้นกับชีวิตหน้า อาทิ หากมีสติระลึกอยู่ในศีล ๕ และประพடுத்தตนให้มีศีล ๕ คุมใจอยู่ทุกขณะตื่น เมื่อตายแล้วพลังของคุณธรรมในศีล ๕ ย่อมผลักดันจิตวิญญูญาณ ให้โคจรไปเข้าอยู่อาศัยในร่างที่เป็นมนุษย์ได้ คือเกิดเป็นมนุษย์ได้อีกครั้ง

หากมีจิตระลึกอยู่ในศีล ๕ และมีความศรัทธามั่นคง อยู่ในการบริจาทานตลอดชีวิต หรือมีสติระลึกอยู่กับการกระทำในกุศลกรรมมถ ๑๐ เว้นจากการทำลายชีวิต เว้นจากการถือเอาของที่เขามิได้ให้ เว้นจากการประพடுத்தผิดในกาม เว้นจาก

การพูดเท็จ เว้นจากการพูดส่อเสียด เว้นจากการพูดคำหยาบ เว้นจากการพูดเพื่อเจ้อ โมหโลกคอยจ้องอยากได้ของเขา ไม่คิดร้ายเบียดเบียนเขา และเห็นชอบตามคลองธรรม อยู่ตลอดชีวิต เมื่อใดที่อายุขัยของรูปขันธ์เวียนบรรจบ จิตย่อมถูกพลังของคุณธรรมดังกล่าว ผลักดันให้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในสุคติภพโลกสวรรค์ เป็นเทพบุตร เป็นเทพธิดา ตามแรงผลักของกุศลกรรมอันบุคคลได้กระทำไว้เป็นต้นเหตุ

บางคนเอาสติมาคุมใจ แล้วนำตัวเองเข้าปฏิบัติธรรม ด้วยการพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นหนา (ฌาน) อยู่เสมอ เมื่อรูปขันธ์ถึงอายุขัย จิตที่ออกจากร่างย่อมถูกพลังของฌานสมาบัติ ผลักดันให้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในพรหมโลก มีอายุขัยยาวนานเป็นกัป ตามกำลังของฌานที่ตนพัฒนาได้ในขณะที่ยังเป็นมนุษย์

ดังนั้นการที่จิตวิญญาณจะโคจรไปสู่ภพภูมิใด จึงขึ้นอยู่กับกรรม ที่ทำสั่งสมไว้ในดวงจิตเป็นต้นเหตุ จิตของบุคคลจึงมีความสำคัญในการโคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิต่างๆ ของวัฏสงสาร ดังที่ผู้รู้จริงได้กล่าวไว้ว่า “สำเร็จด้วยใจ” (มโนมยา) นั่นเอง



ผู้บรรยายมีสถานะอยู่ในเพศของฆราวาส ที่ทำหน้าที่เป็นครูบาอาจารย์ ถ่ายทอดความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ให้กับเยาวชนในมหาวิทยาลัย แต่ต้องมาประกาศัจธรรมของชีวิตให้ผู้ไม่ประมาท (มีสติ) ได้รับรู้ ก็เนื่องด้วยเหตุที่จิตได้ระลึกกลับไปสู่ภูมิหลังของตัวเองก่อนที่จะมาเกิด ได้อธิษฐานไว้ว่าจะมาช่วยเพื่อน ไม่ให้ทำเหตุอันไปสู่การเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอบายภูมิ คือไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์เปรต สัตว์อสุรกายและสัตว์นรก ซึ่งต้องไม่ประพฤตินให้มิจิตเป็นทาสของความหลง ความโลภและความโกรธ การจะเป็นเช่นนี้ได้ บุคคลต้องพัฒนาจิตตนเอง (วิปัสสนาภาวนา) ให้เกิดปัญญาเห็นถูกตามธรรมขึ้น ประพฤติตนเป็นผู้ให้ ผู้สละ ผู้บริจาค รวมถึงประพฤตินให้มีอารมณ์สงบและเย็น ด้วยการให้อภัยเป็นทานในทุกสิ่งที่เป็นเหตุขัดใจ แล้วความเมตตาย่อมเกิดขึ้น ดังนั้นหากบุคคลได้พัฒนาจิตจนเป็นอิสระจากความโกรธ ความโลภ ความหลงได้แล้ว ก็เป็นอันหวังได้ว่า ชีวิตหน้าจะไม่ต้องลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอบายภูมิแน่นอน





กำจัดกิเลส

ด้วยปัญญาเห็นแจ้ง



กิเลสใหญ่ทั้งสามตัว กิเลสที่เป็นโทสะกำจัดได้ง่ายที่สุด ด้วยการให้อภัยเป็นทาน กิเลสที่เป็นโลภะกำจัดได้ง่าย รongลงมา ด้วยการประพடுத்தินเป็นผู้ให้ ผู้สละ ผู้บริจาค ส่วนกิเลสที่เป็นโมหะกำจัดได้ยากที่สุดแม้จะกำจัดได้ยาก บุคคลก็สามารถกำจัดได้ ด้วยการพัฒนาจิต (วิปัสสนาภาวนา) ให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้งกำจัดกิเลสที่ผูกมัดใจ ต้องเวียนตายเวียนเกิดอย่างไม่รู้จบ (สังโยชน์ ๑๐) ให้หมดไปจากใจได้เมื่อใด สภาวะที่เรียกว่านิพพานย่อมเกิดขึ้น ความหลงคือความไม่รู้จริง (อวิชชา) ถึงจะหมดสิ้นไปจากใจได้

บางคนพยายามกำจัดอวิชชาแต่ขาดกัลยาณมิตรในทางธรรมเกื้อหนุน ด้วยเหตุที่ตัวเองมีสัญญาและมีอัตตาแข็งกล้า จึงไม่มีใครกล้าที่จะมาเป็นครูชี้ทางพันทุกชี้ให้

ดังตัวอย่างที่ได้เกิดขึ้นแล้วในอดีตอันยาวไกล ยังมี
อุบาสกอยู่คนหนึ่ง ชอบศึกษาหาความรู้ในธรรมวินัยของพุทธ
ศาสนา ด้วยการฟังการอ่าน (สุตมยปัญญา) จากตำราคัมภีร์
แล้วใช้จิตของตัวเองจินตนาการ (จินตมยปัญญา) ให้ความ
รู้แตกฉานยิ่งขึ้น เปรียบดังตู้พระไตรปิฎกเคลื่อนที่ อุบาสกคน
นั้นมีชื่อว่ามหาจากอุบาสก เขาได้คิดว่าการเข้าถึงความจริง
ในความรู้ที่เป็นเพียงความจำ (สัญญา) นั้น บุคคลต้องเข้า
ถึงความจริงแท้ด้วยการปฏิบัติจิตตภาวนา จึงนำตัวเองเข้า
ปฏิบัติธรรมตั้งแต่หนุ่มจนแก่ เป็นระยะเวลายาวนานถึง ๕๐ ปี
ก็ยังไม่สามารถพัฒนาจิตให้เข้าถึงความจริงในพุทธศาสนาได้
เนื่องด้วยขาดवासนาบารมี และไม่มีใครกล้าสอนกล้าแนะนำ
ทั้งนี้เพราะตัวเองรู้ไปหมดทุกเรื่องที่มีบุคคลมาบอกกล่าว
ซึ่งเปรียบได้กับน้ำชาล้นถ้วย ที่ไม่เชื่อในคำสอนของใครผู้ใด
ในที่สุดมหาจากอุบาสกหมดความศรัทธาในธรรมะของ
พระพุทธเจ้าจึงเลิกปฏิบัติจิตตภาวนา เมื่อมหาจากอุบาสก
ตายลง ความหลงที่มีอยู่ในดวงจิต ได้ผลักดันจิตวิญญาณ
ของมหาจากอุบาสก ให้โจรไปเกิดเป็นจระเข้อยู่ในบึงใหญ่
ยาวนานจนสิ้นอายุขัย



ผู้ที่พัฒนาความรู้ในสองระดับต้น เป็นความรู้ที่เรียกว่า สัญญาซึ่งเข้าถึงความจริงได้ชั่วคราว (สภาวะสังขะ) หรือชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งที่เหตุและผลมีความสัมพันธ์กัน โดยมีกาลเวลาทำให้เกิดแปรเปลี่ยนไปเป็นความไม่จริงได้ หรือคือไม่มีความสัมพันธ์กันอีกต่อไป ผู้บรรยายได้มีโอกาสพบเจอคนประเภทนี้แล้วเกิดความสงสารที่เขามีความเห็นผิด เอาจิตเข้าไปผูกติดเป็นทาสของโลกธรรมและวัตถุ เมื่อกาลเวลาผันแปรไปสิ่งที่เคยยึดติดนั้นกลับแปรเปลี่ยนไปในทางตรงข้าม ทำให้เกิดความผิดพลาดและเสียใจ บุคคลที่มีความเห็นผิด และมีจิตเป็นทาสของความไม่จริงแท้ แล้วยังใช้ความรู้ที่ไม่จริงแท้ส่องนำการพัฒนาจิตของตน การเข้าไม่ถึงธรรมจึงเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ดังตัวอย่างที่ผู้มีความเห็นผิด นำตัวเองเข้าปฏิบัติธรรมแล้วยังทำตัวเองเป็นน้ำชาล้นถ้วย หนีออกจากการพัฒนาจิตด้วยการปฏิบัติธรรม และนำตัวเองเข้าร่วมในพิธีกรรมทอดกฐิน อันมีอานิสงส์สูงสุด เป็นเพียงสวรรค์สมบัติ ทั้งๆ ที่การปฏิบัติธรรมมีอานิสงส์เข้าถึงพรหมสมบัติหรือนิพพานสมบัติได้

มีตัวอย่างของราหุลราชกุมารอายุ ๗ ปี ได้ไปทูลขอมรดกจากสมเด็จพระพ่อ (พระพุทธเจ้า) โดยหมายใจว่าจะได้เป็น



พระเจ้ากรุงกบิลพัสดุ์สืบต่อจากพ่อที่ปฏิเสธไม่เป็นกษัตริย์แล้ว
ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสกับราชาว่า

“มนุษย์สมบัตินั้นมิแต่ นำความคับแค้นใจมาให้

แต่สมบัติที่พ่อจะให้แก่ลูกนั้น เป็นสมบัติที่เที่ยงแท้ยั่งยืน

มีความสุขสูงสุดกับผู้ที่ครอบครอง”

ในที่สุดพระพุทธเจ้าได้มีพระบัญชา ให้พระสารีบุตร
บวชราหุลกุมาร เป็นสามเณรรูปแรกในพุทธศาสนา และได้
ปฏิบัติธรรมต่อเนื่องเรื่อยมา จนมีพระชนมายุได้ ๒๐ พรรษา
จึงบรรลุลอรหัตตผล ซึ่งเป็นอริยสมบัติที่มนุษย์สามารถเข้า
ถึงได้

ด้วยเหตุแห่งความหลงหรือความไม่รู้จริงแท้ จึงนำพา
จิตของมนุษย์ให้เข้าไปผูกติดเป็นทาสของโลกธรรม ที่มีอยู่แปด
อย่างได้แก่มีลาภ มีเสื่อมลาภ มียศ มีเสื่อมยศ มีสุข มีทุกข์ มี
สรรเสริญ มีนินทา โลกธรรมเป็นของคู่ เมื่อไขว่คว้าเอาอย่าง
ใดอย่างหนึ่งมาครอบครอง จึงต้องเอาคู่ของมันมาด้วย



ฉะนั้นผู้มีความหลง หรือมีความรู้ไม่จริงแท้จึงนิยม
แสวงหาโลกธรรมมาประดับตัวตน ผู้หลงอยู่กับโลกธรรมจึง
มีอารมณ์สมปรารถนาและมีอารมณ์ผิดหวังเกิดขึ้นได้ ตรง
กันข้ามผู้รู้จริงแท้ปฏิเสศการครอบครองโลกธรรม แต่หากเมื่อ
จำเป็นต้องครอบครองโลกธรรม ก็จะต้องอยู่กับโลกธรรมอย่างมี
สติ ใช้โลกธรรมให้เกิดประโยชน์ แต่ไม่เอาจิตเข้าไปผูกจิต
เป็นทาสของโลกธรรม ทั้งนี้เนื่องด้วยเหตุที่รู้เท่าทันความเกิด
ขึ้นและความเสื่อมไปของธรรมที่มีอยู่ประจำโลกนั่นเอง ดัง
นั้นผู้ที่พัฒนาความรู้ในทางโลกให้เกิดขึ้นแล้ว จึงไม่เหมาะ
ที่จะนำความรู้ในทางโลกมาใช้นำทางให้กับการดำเนินชีวิต
เพราะเห็นไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงแท้ ย่อมทำให้ชีวิตพบกับ
อุปสรรค และมีปัญหาให้ต้องแก้ไข ซึ่งไม่เหมือนกับปัญญา
เห็นแจ้ง เมื่อใช้ส่องนำทางให้กับชีวิตแล้ว ย่อมพบกับความ
สะดวกราบรื่นและมีความสุข ยิ่งไปกว่านั้นปัญญาเห็นแจ้ง
สามารถนำพาชีวิตไปสู่ความเป็นอิสระ และหลุดพ้นไปจาก
ความทุกข์ทั้งปวงได้





สัมมาทิฏฐิ

ส่องนำทางชีวิต



มีตัวอย่างที่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน กับการใช้ปัญญา
ทางโลกส่องนำทางให้กับชีวิตแล้วนำพาชีวิตไปพบกับปัญหา
ให้ต้องแก้ไขดังนี้ คือได้มีบุคคลผู้เป็นโรคอัมพฤกษ์ได้โทรศัพท์
เข้ามาถามผู้บรรยายว่า

ผู้มีปัญหา : อาจารย์ครับผมเป็นอัมพฤกษ์ทำให้แขนขา
อ่อนแรงทำงานไม่สะดวก ผมทำกรรมอะไรไว้จึงให้ผลเช่นนี้

ผู้บรรยาย : การเจ็บป่วยของคุณ มีต้นเหตุมาจากการ
ประพฤติดุศีล

ผู้มีปัญหา : ศีลอะไรครับ

ผู้บรรยาย : ศีล ๕ ยังบกพร่อง

ผู้มีปัญหา : ผมมีศีล ๕ อยู่ครบครับ

ผู้บรรยาย : บุคคลประพาศศีล ๕ ข้อได้ครบถ้วนเป็นปกติแล้วความวิบัติของชีวิตย่อมไม่เกิดขึ้น คุณทำอาชีพอะไร บอกได้ไหม

ผู้มีปัญหา : ผมมีอาชีพค้าขายครับ

ผู้บรรยาย : ค้าขายอะไร บอกได้ไหมครับ

ผู้มีปัญหา : ขายยาฆ่าแมลงครับ

ผู้บรรยาย : นั่นแหละเป็นจำเลยที่หนึ่ง ของการประพาศศีลในข้อปาณาติบาต

จากตัวอย่างจริงที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟังว่า การใช้ความรู้ทางโลก มาประกอบอาชีพค้าขายยาฆ่าแมลง ไม่ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย แต่ในทางธรรมถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดศีล เมื่อกรรมให้ผล โรคภัยพญักษ์จึงเกิดขึ้น นี่คือปัญหาของการใช้ความรู้ที่ไม่จริงแท้ จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้นกับชีวิตได้



ยังมีอยู่อีกกรณีหนึ่ง ที่ใช้ความรู้ไม่จริงแท้ แล้วทำให้เกิดปัญหาขึ้นกับชีวิต คือมีอยู่ครั้งหนึ่งผู้บรรยายได้รับเชิญไปให้ความรู้กับผู้ที่เข้ามาพัฒนาจิตที่อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จากการบรรยายในคืนวันนั้น มีผู้เข้ามารับฟังคำบรรยายเกือบสามร้อยคน ทุกคนลงนั่งพับเพียบหรือนั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้นตามที่ตัวเองถนัด แต่มีชายสูงอายุอยู่หนึ่งคน ได้นั่งฟังบรรยายแตกต่างไปจากคนอื่น คือนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่มีพนักพิง เมื่อการบรรยายได้ยุติลง ผู้บรรยายได้เดินเข้าไปหาชายคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ พร้อมกับยกมือไหว้แล้วถามว่า

ผู้บรรยาย : สวัสดีครับคุณพี่ ผมเห็นคนอื่นนั่งราบอยู่บนพื้นห้อง แต่คุณพี่นั่งอยู่บนเก้าอี้ เป็นเพราะอะไรครับ

ชายผู้สูงอายุ : ผมนั่งขัดสมาธิอย่างเขาก็ได้ แต่เมื่อจะลุกขึ้นยืนผมยึดขาไม่ออกครับ

ขณะที่ชายสูงอายุกล่าวตอบผู้บรรยายได้เห็นบุญมาและปุทะเลคลานเรียงรายอยู่รอบเก้าอี้ ของชายผู้สูงอายุคนนั้นจึงได้ถามต่อไปว่า

ผู้บรรยาย : คุณพี่ไปทำอะไรไว้กับบรู๊มาและปูทะเล

ชายสูงอายุ : ผมมีอาชีพมัดซาปูครับ

ความแปลกแยกในพฤติกรรมของผู้สูงอายุ จึงได้มาถึงข้อยุติที่ว่าอาชีพที่ชายสูงอายุประพฤติอยู่นั้น เป็นการกระทำที่ไม่ผิดกฎหมาย แต่ผิดศีลที่ทำให้เหตุเบียดเบียน เมื่อกรรมไม่ดีให้ผลเป็นอกุศลวิบาก ผู้ประพฤติเบียดเบียนจึงมีพฤติกรรมไม่เหมือนกับพฤติกรรมของคนทั่วไป คือนั่งพับเพียบหรือนั่งขัดสมาธิบนพื้นราบจึงทำได้ แต่เวลาจะลุกขึ้นย่อมียัดขาไม่ออก

ตามที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า การเจ็บป่วยของคนในยุคปัจจุบัน เกิดขึ้นด้วยเหตุสี่อย่าง ผู้ใดประพฤติตรงข้ามกับสามเหตุแรกโรคร้ายไข้เจ็บย่อมไม่เกิดขึ้น แต่ในเหตุที่สี่ เป็นการประพฤติเบียดเบียน จึงเรียกว่าโรคที่เกิดจากการถูกจองเวร ว่าโรครกรรม หากหมอไปบำบัดรักษาโรครกรรมให้หายได้ หมอย่อมได้อานิสงส์จากคนไข้เป็นบุญ แต่ยังมีโอกาสรับอานิสงส์บาปจากเจ้ากรรมนายเวรของคนไข้ หันมาผูกพยาบาทกับผู้เข้าร่วมกระบวนการกรรมจองเวรนี้ได้ เมื่อดูให้ลึกลงไปถึงการกระทำที่เป็นเหตุของการเจ็บไข้ได้ป่วย หมอมีได้



ประพุดิเหตุเบียดเบียนด้วยตัวเองโดยตรง แต่หมอประพุดิเหตุให้ตัวเองเข้าร่วมในการเบียดเบียน ระหว่างคนใช้กับเจ้ากรรมนายเวรของคนใช้ หมอจึงมีโอกาศรับอานิสงส์บาป

ผู้บรรยายมีตัวอย่างจริงที่ผู้เจ็บป่วยมิได้ประพุดิเหตุเบียดเบียน แต่ยังต้องรับอานิสงส์บาป ดังมีประสพการณ์อีกเรื่องหนึ่งที่จะบอกเล่าให้ฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่งผู้บรรยายได้รับการติดต่อจากเพื่อนในเครื่องแบบว่าอาทิตยนี้ว่างไหม? อยากรให้ช่วยพาไปวัดสองแห่ง คือวัดสันติธรรม กับวัดอรุณวิเวก เมื่อผู้บรรยายตรวจสอบตารางการทำงานแล้วยังมีเวลาเป็นอิสระ จึงได้ตอบกลับไปทางโทรศัพท์ว่ายังว่าง และจะไปรับที่สนามบินเชียงใหม่ เพื่อทำธุระตามที่ประสงค์

เมื่อวันเวลาที่นัดหมายมาถึง ผู้บรรยายจึงได้ว่าจ้างรถตู้ไปรับคณะที่มาจากกรุงเทพฯ และได้พาคณะกรุงเทพฯ เดินทางไปทำธุระตามที่นัดหมายไว้ คณะจากกรุงเทพฯ มีอยู่สี่คน แต่ผู้บรรยายรู้จักเพียงสองคนที่เป็นเพื่อนกันมาก่อน อีกสองคนที่เหลือเพียงจะมารู้จักกันที่สนามบิน เมื่อคณะพร้อมแล้ว จึงได้เดินทางไปวัดสันติธรรมซึ่งอยู่ในตัวเมืองเชียงใหม่ เมื่อพุดิธุระเรื่องการบวชเป็นภิกษุเรียบร้อยแล้ว จึงได้ออกเดิน

ทางไปวัดอรุณวิเวก ซึ่งตั้งอยู่ที่อำเภอแม่แตง ในระหว่างการเดินทางนั้น คณะจากกรุงเทพฯ ได้พูดคุยกันอยู่ในตอนหน้าของรถตู้ และมีคนหนึ่งได้กล่าวถึงเรื่องอาการปวดหลังของเขา ด้วยการไปหาหมอแล้วรับยามารับประทาน ซึ่งหลังจากทานยาไปแล้ว อาการปวดหลังหายไปได้ไม่นาน ก็กลับมาปวดหลังอีก เป็นเช่นนี้มาหลายเดือนแล้ว ขณะที่คนมีอาการปวดหลังพูดถึงการบำบัดรักษาของเขา ผู้บรรยายซึ่งนั่งอยู่ในตอนท้ายของรถตู้ ได้เห็นภาพใบหน้าของวัวตัวหนึ่ง มีแต่หัววัวกับเขาหัว ลำตัวไม่มี วัวได้พูดกับผู้บรรยายว่า “ใครเอาเนื้อกูไปกิน กูจะทำร้ายมัน” เมื่อคณะจากกรุงเทพฯ หยุดการพูดคุยลงชั่วขณะ ผู้บรรยายจึงได้พูดขึ้นว่า “เมื่อคืนผมได้เห็นวัวตัวหนึ่งมีแต่ใบหน้าวัวเขาหัว ได้มาบอกผมว่า ใครเอาเนื้อกูไปกินกูจะทำร้ายมัน” เมื่อผู้บรรยายกล่าวประโยคนี้จบลง เสียงหัวเราะจากคณะที่มาจากกรุงเทพฯ ก็ดังขึ้น ผู้บรรยายจึงได้พูดออกไปว่า

ผู้บรรยาย : พวกคุณหัวเราะเรื่องอะไรกัน

เพื่อนจากกรุงเทพฯ : อาจารย์รู้ไหมครับไอ้เพื่อนผมคนที่มีปัญหาปวดหลังนี้ มันชอบกินสะตูกเนื้อวัว



อ้อ ด้วยเหตุนี้เอง เพื่อนคนหนึ่งที่มาจากกรุงเทพฯ ได้ถามผู้บรรยายว่า “สิ่งที่อาจารย์อุทานออกมาหมายความว่าอย่างไร” ผู้บรรยายจึงได้ตอบเขาไปว่า โรคปวดหลังนั้น แม้จะไม่ได้ประทุติเบียดเบียนหรือทรมานสัตว์ให้ได้รับบาดเจ็บจนสัตว์มีอาการเจ็บปวดที่หลัง หรือ หากสัตว์ได้ผูกพยาบาทไว้แล้ว เราเข้าไปมีส่วนร่วมในการผูกพยาบาทนั้น เราก็สามารถรับเอาการผูกพยาบาทนั้นมาเป็นของเราได้ วัวตัวที่ผู้บรรยายได้เห็นหน้าของเขา ก่อนถูกนำเข้าโรงฆ่าสัตว์เพื่อเอาเนื้อไปขาย วัว ได้ผูกพยาบาทไว้ว่า “ใครเอาเนื้อกูไปกินกูจะทำร้ายมัน” เรื่องอาการปวดหลังของคนที่มาจากกรุงเทพฯ จึงได้รู้ถึงต้นเหตุที่แท้จริงว่าเกิดจากอะไร ผู้ปวดหลังจึงได้ถามผู้บรรยายไปว่า

ผู้ปวดหลัง : เมื่อไรผมจะหายจากอาการปวดหลังครับ

ผู้บรรยาย : ไม่ทราบครับขึ้นอยู่กับวัวตัวที่ไปเอาเนื้อของเขามากิน เขาเลิกผูกเวรเมื่อไร อาการปวดหลังก็หายเมื่อนั้น

สุดท้ายผู้บรรยายยังมีเรื่องที่เกิดขึ้นจากความไม่รู้จริง เมื่อนำความรู้ไปใช้แล้วทำให้เกิดเป็นปัญหากับผู้ใช้ ซึ่งมีอยู่ ครั้งหนึ่งผู้บรรยายได้ถูกเชิญไปให้ความรู้ผู้มีทักษะในการรักษา คนไข้ให้หายเจ็บป่วย หลังจากการบรรยายจบสิ้นลง ได้มีหมอ ใหญ่ท่านหนึ่งเข้ามาทักทายผู้บรรยายแล้วพูดว่า

หมอใหญ่ : ผมไปเปลี่ยนตับมาครับ เอาตับของเด็กที่ถูก รถชนตายมาเปลี่ยนแทนตับของผม

ผู้บรรยาย : คุณหมอทำงานทางด้านไหนครับ

หมอใหญ่ : ผมมีความรู้และมีประสบการณ์ในด้านยา รักษาโรค ก่อนนำยามาใช้กับคนไข้ ผมต้องเอายาไปฉีดทดลอง ในหนูขาว (mice) ก่อน หากหนูหายจากโรคและไม่มีไซด์ เอ็ฟเฟ็กต์ ผมจึงจะนำยานั้นมาฉีดให้คนไข้ครับ

จากคำบอกเล่าของหมอใหญ่ ผู้บรรยายจึงได้รู้ว่า การกระทำของคุณหมอมิได้ผิดกฎหมายและมิได้ผิดจรรยาแพทย์ แต่ผิดกฎหมายตรงที่ว่า กระทำเหตุเบียดเบียนสัตว์ เพราะตับของสัตว์ รวมถึงตับของมนุษย์ทำหน้าที่สร้างน้ำดี และสร้างโปรตีนบางชนิดขึ้นเพื่อทำลายพิษที่เข้าสู่ตัว ยาที่คุณ



หมอฉีดเข้าไปในตัวหนูทดลอง ถือว่าเป็นสิ่งแปลกปลอมที่นำเข้าไปในตัวสัตว์ ตัวของสัตว์จึงต้องทำหน้าที่กำจัดสารพิษให้หมดไปจากร่างกาย เมื่อตับต้องทำงานหนักจนเสื่อมคุณภาพ ผลการเปลี่ยนตับ (organ transplant) จึงได้เกิดขึ้นกับคุณหมอ ด้วยเหตุนี้การใช้ความรู้ทางโลกหรือความรู้ที่ไม่จริงแท้ไปในทางที่เบียดเบียน ย่อมนำทุกข์โทษมาสู่ผู้ใช้ได้

เมื่อเดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ ผู้บรรยายได้มีโอกาสเข้าไปกราบพระนิยตโพธิสัตว์ ที่มีชื่อว่า “ครูบานบุญชุ่ม” ในถ้ำราชคฤห์ อำเภอจาว จังหวัดลำปาง ถ้ำนั้นแบ่งออกเป็นสามเขต โดยมีประตูกัน เขตถ้ำชั้นในสุดเป็นที่อยู่ของสงฆ์ (สังฆาวาส) จึงมีฆราวาสเพศชายประมาณ ๒๐ คนได้รับอนุญาตให้เข้าไปยังถ้ำชั้นในสุดได้ หลังจากที่ได้กราบครูบาฯ แล้วท่านได้พูดขึ้นว่า “ต่อไปนี้โลกจะวิฤตมากยิ่งขึ้นพวกเราอย่าได้ประมาท จงพัฒนาจิตแล้วปิดอบายภูมิให้ได้”

คำว่า “วิฤต” หมายถึงเหตุการณ์ที่กำลังจะแปรผันไปเป็นอันตราย

คำว่า “กลียุค” หมายถึง สมัยที่มีเหตุการณ์ปั่นป่วน

หรือเดือดร้อนกันไปทั่ว ดังนั้นความหมายของคำว่าวิกฤต ที่
ครูบาฯ ได้กล่าวเตือนญาติธรรมก็คือในวันเวลาข้างหน้า โลก
ที่เราอยู่อาศัยกำลังจะเกิดเหตุการณ์แปรผันไปอยู่ในขั้นที่ปั่น
อันตรายต่อการอยู่อาศัยของคนบางหมู่บางพวกมากยิ่งขึ้น

ผู้บรรยายได้ฟังแล้วยังพอใจขึ้นที่ยังไม่เข้าถึง
เหตุการณ์ที่ทำให้เดือดร้อนกันไปทั่วที่เรียกว่า **กลียุค** จาก
ภาพข่าวเรื่องน้ำท่วมที่ออกเผยแพร่ทางจอโทรทัศน์จะเห็นได้
ว่า น้ำท่วมเกิดขึ้นในที่หลายแห่ง เช่นที่โคราช ที่นครสวรรค์
ที่อยุธยา ที่จังหวัดชัยภูมิ ฯลฯ เหล่านี้เป็นเหตุการณ์วิกฤตที่
ทำให้มนุษย์มีความเป็นอยู่ที่ไม่สงบสุข

ซึ่งพระพุทธโคดมได้ตรัสไว้ในครั้งพุทธกาลว่า
“มนุษย์มีทรัพย์สินสมบัติเป็นสาธารณะแก่ใจร แก่น้ำ แก่ไฟ
แก่พระราชา” แม้กาลเวลาได้สืบทอดมายาวนานนับหลาย
พันปี สัจธรรมดังกล่าวก็ยังคงความเป็นจริงสืบทอดมาจนถึง
ยุคปัจจุบัน ดังที่ครูบาฯ ได้กล่าวเน้นย้ำไม่ให้ประมาทในการ
ดำเนินชีวิต ปัญหาจึงมีอยู่ว่า เราจะปิดอบายภูมิได้อย่างไร?

การพัฒนาจิตแล้วปิดอบายภูมิให้ได้ เป็นคำกล่าวที่



บุคคลต้องทำเหตุปัจจุบันให้ถูกต้อง แล้วชีวิตในกาลเวลาข้างหน้า จะไม่ใคร่ลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอบายภูมิ อันได้แก่ ไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์เปรต สัตว์อสุรกาย รวมถึงไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์นรก

การจะทำเช่นนี้ได้ บุคคลต้องพัฒนาจิต (สมถภาวนา) ให้เข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิ และพัฒนาจิต (วิปัสสนาภาวนา) ให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้ง กำจัดกิเลสที่ผูกมัดใจ (สังโยชน์) อย่างน้อยกำจัดสังโยชน์สามตัวแรก (สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา และสีลัพพตปรามาส) ให้หมดไปจากใจได้แล้ว โอกาสปิดอบายภูมิ คือ ไม่นำพาชีวิตไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในทุกคติภพจึงจะเกิดขึ้นได้ ตายเกิดอีกไม่เกิน ๗ชาติ ย่อมนำพาชีวิตไปสู่ความพ้นทุกข์หรือที่เรียกว่า เชนานิพพาน นั้นจึงจะมีความเป็นจริงได้

สิ่งที่ผู้บรรยายบอกเล่ามาให้ฟังนี้ บุคคลอย่าได้หวังว่าจะได้พบได้ทราบและได้สนทนาธรรมกับพระนิยตโพธิสัตว์ที่มีนามว่าครูบาบุญชุ่ม เพราะนับแต่วันที่ ๑๘ เดือนเมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๓ เป็นต้นไป ครูบาจะไม่ออกจากถ้ำมาพบบุคคลผู้มีอศัตภาพเป็นมนุษย์เป็นเวลานานถึง ๓ ปี ทั้งนี้ครูบา

ได้พูดว่า “อาตมาต้องเตรียมตัวให้พร้อมที่จะนำพาชีวิตไปสู่
ภาพใหม่”

เรื่องการใช้ปัญญาทางโลกส่องนำทางให้กับชีวิต และ
การใช้ปัญญาสูงสุด นำพาชีวิตให้พ้นไปจากโลก มีผลแตกต่าง
กัน ดังตัวอย่างเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน ซึ่งผู้บรรยายจะ
นำมาบอกเล่าให้ฟังดังนี้

มีนักศึกษาคนไทยที่ไปศึกษาระดับปริญญาเอกอยู่ใน
ต่างประเทศอยู่คนหนึ่ง ได้ส่งข้อความเข้ามาในเว็บไซต์ www.kanlayanatam.com เป็นข้อความที่มีได้มีจุดประสงค์ที่จะถาม
ปัญหา แต่เป็นข้อความที่เกี่ยวกับความคิดของเขา คิดต่างๆ ให้
คนที่เข้ามาอ่านเว็บไซต์ได้รู้ว่า เขามีความคิดเป็นเช่นไร ซึ่งแบ่ง
ความคิดของเขาออกเป็นสามขั้นตอนคือ

ความคิดในขั้นตอนที่ ๑ เขาพูดว่า ขณะนี้เขากำลัง
ศึกษาต่ออยู่ในต่างประเทศและได้มีโอกาสไปฝึกพัฒนาจิต ตาม
แนวของโคเอ็นก้า แล้วเห็นว่าวิธีการฝึกเช่นนั้นเป็นประโยชน์
กับชีวิต จึงคิดที่จะไปกู้เงินมาสักหนึ่งก้อนเพื่อนำมาสร้างสถาน
ปฏิบัติธรรมตามแนวดังกล่าวขึ้นที่เมืองไทย



ความคิดในขั้นตอนที่ ๒ เขาได้คิดต่อไปว่า จะยังไม่
กู้เงินแต่ขอให้เรียนจบการศึกษาก่อน แล้วกลับไปทำงานเก็บ
เงินให้ได้สักก้อนหนึ่ง แล้วจึงค่อยสร้างสถานปฏิบัติธรรม

ความคิดในขั้นตอนที่ ๓ เขาได้คิดต่อไปว่าจะยังไม่กู้
เงินแต่จะไปปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงดวงตาเห็นธรรมได้เมื่อไรแล้ว
จึงจะสร้างสถานปฏิบัติธรรมในภายหลัง

เมื่อผู้บรรยายได้ทราบความคิดต่างๆ ของเขา ที่จะทำ
ประโยชน์ให้กับมวลชน ถือว่าเป็นเรื่องดีที่ต้องอนุโมทนา
และยังได้ใช้จิตวิเคราะห์ความคิดของเขาด้วยวิธีการอัน
แยบคาย (โยนิโสมนสิการ) ว่าหนึ่งในสี่ของกามโกศ สุขที่
ศฤงษณ์สามารถเข้าถึงได้ คือความสุขที่เกิดจากการไม่ทำตัว
ให้เป็นหนี้

และยังได้พิจารณาต่อไปถึงคำว่า “ดวงตาเห็น
ธรรม” ซึ่งมีความหมายว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็น
ธรรมดา สิ่งนั้นทั้งปวงย่อมมีความดับไปเป็นธรรมดา ผู้ที่จะ
เข้าถึงปัญญาเห็นแจ้งเช่นนี้ได้ ต้องมีสภาวะธรรมในดวงจิต
เป็นอริยบุคคล นับแต่พระโสดาบันขึ้นจนถึงพระอรหันต์ ตาม

ที่มีระบุไว้ในบทสวดมนต์สังฆานุสติ ที่ภิกษุสงฆ์ใช้สวดทำวัตร
เช้า-ทำวัตรเย็น

ในครั้งพุทธกาล ที่กรุงสาวัตถีแคว้นโกศล มีอนาถ
บิณฑิกเศรษฐีโสดาบัน ได้สร้างวัดเชตวัน มีนางวิสาขา
โสดาบัน ได้สร้างวัดบุพพารามและที่กรุงโกสัมพี แคว้นวังสะ
มีโฆสกเศรษฐีโสดาบันได้สร้างวัดโฆสิตาราม มีปาวาริก
เศรษฐีโสดาบัน ได้สร้างวัดปาวาริการาม และมีกุกกุฏเศรษฐี
โสดาบันได้สร้างวัดกุกกุฏาราม แต่ละเศรษฐีโสดาบันได้สร้าง
วัดคนละหนึ่งวัดถวายไว้ในพุทธศาสนา ส่วนผู้มีจิตบรรล
ุสภาวะธรรมตั้งแต่พระสกทาคามีขึ้นไปจนถึงชั้นพระอรหันต์
มิได้สร้างวัดหรือศาสนสถานใดๆ ถวายไว้ในพุทธศาสนา

ที่กล่าวมาข้างต้นพอที่จะสรุปลงได้ว่า ผู้มีดวงตาเห็น
ธรรมชั้นพระโสดาบันเท่านั้น ยังมีโอกาสสร้างวัด หรือสร้าง
ศาสนสถานถวายไว้ในพุทธศาสนาได้ แต่ผู้มีดวงตาเห็นธรรม
ชั้นพระสกทาคามีจนถึงชั้นพระอรหันต์จะไม่สร้างศาสนสถาน
ใดๆให้เกิดขึ้น

ดังนั้นนักศึกษาคนที่คิดต่างๆ ว่าขอให้ได้ดวงตาเห็น
ธรรมเสียก่อนแล้วจึงจะสร้างสถานปฏิบัติธรรมขึ้นมาภายหลัง



หลัง เป็นความคิดเห็นของคนที่ยังเข้าไม่ถึงความจริงแท้ของ
สังขารม หากเข้าถึงดวงตาเห็นธรรมขั้นที่สูงกว่าพระโสดาบัน
แล้ว โอกาสสร้างสถานปฏิบัติธรรมย่อมไม่เกิดขึ้น ทั้งนี้เป็น
ด้วยเหตุพระสกทาคามีเป็นผู้มีกำลังของกามราคะอ่อน ส่วน
พระอนาคามีและพระอรหันต์เป็นผู้ปราศจากกามราคะแล้ว
จึงไม่เอาจิตเข้าไปผูกติดเป็นทาสของวัตถุใดๆ มีแต่คิดกำจัด
กิเลสที่ค้างคาใจให้หมดไปเท่านั้น เพื่อชีวิตไม่หวนกลับมาเกิด
อยู่ในวัฏสงสารอีก

จากเจตนารมณ์ของนักศึกษา ที่ไปแสวงหาความรู้อยู่
ในต่างประเทศ เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วเขาจะมาปฏิบัติธรรม
จนเข้าถึงดวงตาเห็นธรรม นั้นแสดงว่าเขาเห็นความตายรออยู่
เบื้องหน้า เมื่อตายแล้วจิตยังต้องโคจรไปเกิดอยู่ในภพใหม่ เขา
จึงประสงค์เตรียมตัวไว้ให้พร้อมก่อนตาย ว่าตายแล้วจะไม่หลง
ไปเกิดในอบายภูมิอีกจนกว่าจะเข้าสู่นิพพาน





พัฒนาจิต
เข้าถึงปัญญาสูงสุด



ผู้บรรยายได้มีโอกาสไปพัฒนาจิต จนเข้าถึงปัญญา
สูงสุดที่เรียกว่าอภิญญา ๕ แล้ว จึงได้เห็นความจริงว่า ตนเอง
เวียนตายเวียนเกิดมานับภพชาติไม่ถ้วน แต่ละภพที่เกิดมี
แต่รูปชั้นธที่เท่านั้นที่แตกสลาย ส่วนจิตที่ยังมีกิเลสค้างคาอยู่
ภายใน ไม่เคยตายหรือไม่เคยสลาย จิตยังต้องโคจรเข้าไป
อยู่ในรูปชั้นธตัวใหม่อย่างนี้เรื่อยไป เมื่อได้เห็นความจริงของ
ชีวิตเป็นเช่นนี้แล้ว จึงได้รู้ว่าเราเอง ที่ปล่อยให้กิเลสเข้ามา
มีอำนาจเหนือใจ

หลังจากเห็นสังขารมของชีวิตเป็นเช่นนี้แล้ว จึงได้
คิดหาทางออกให้กับชีวิตด้วยการพัฒนาปัญญาเห็นแจ้งให้
เกิดขึ้น แล้วพบว่า มนุษย์เป็นสัตว์สังคัม ชีวิตจะดำรงอยู่ได้
ต้องอาศัยปัจจัยจากสังคัมมาหล่อเลี้ยง มนุษย์จึงต้องพัฒนา
ความรู้หรือปัญญาภายนอก (สุตมยปัญญา และจินตามย
ปัญญา) เพื่อใช้ทำงานให้กับสังคัม ชีวิตจึงจะดำรงอยู่รอดได้

อีกประการหนึ่ง มนุษย์ตายแล้วยังต้องไปเกิดใหม่ การโคจรของจิตไปสู่ภพใหม่ที่ดี (สุคติภพ) ต้องใช้บุญเป็นปัจจัยเดินทาง ผู้ใดมีบุญสั่งสมอยู่ในดวงจิตน้อย ตายแล้วจิตย่อมโคจรไปได้ไม่ไกล ตรงกันข้าม ผู้ใดมีบุญสั่งสมอยู่ในดวงจิตมาก ตายแล้วจิตวิญญาณสามารถโคจรไปสู่สุคติภพที่อยู่ห่างไกลได้ ดังนั้น ผู้ปรารถนามีชีวิตในภพใหม่ที่ดี จึงต้องทำงานภายในให้กับตัวเองด้วยการสร้างและสั่งสมบุญไว้ในดวงจิต

ผู้บรรยายขออนุญาตยืมคำที่หลวงพ่อบุญเขียน ได้พูดไว้เมื่อสักครู่นี้ว่า

“มโน ปุพฺพคมา ธมฺมา

(จิตเป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย)

มโน เสฏฺฐา (จิตประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย)

มโน มยา (สิ่งทั้งหลาย สำเร็จด้วยจิต)”

จากอมตวลีที่หลวงพ่อบุญฯ ได้ยกขึ้นมากล่าวให้ญาติธรรมได้รับฟัง แล้วต้องนำไปคิดเอาเองว่า สิ่งทั้งหลายสำเร็จด้วยใจจริงไหม ในที่ประชุมแห่งนี้ มีใครบ้างไหมที่คิดว่า ตาย



แล้วตัวเองจะไม่เกิดอีก ตราบใดที่ยังมีกิเลสค้างคาอยู่ ในเมื่อจิตทั้งรูปขันธ์แล้ว กิเลสยังมีพลังผลักดันจิตวิญญาณ ให้โคจรไปเข้าอยู่อาศัยในร่างใหม่ เพื่อใช้ร่างใหม่ทำกิจกรรมให้กับชีวิตสืบต่อไป ผู้ที่คิดว่าตัวเองจะไม่เกิดอีกเพราะเกิดมาเป็นสัตว์ไม่ว่าจะอยู่ในภพภูมิไหน ก็ย่อมมีความทุกข์ตามมาพร้อมกับการเกิดทั้งสิ้น

ผู้บรรยายได้รับโทรศัพท์ทางไกล จากสุภาพสตรีท่านหนึ่ง สุภาพสตรีท่านนั้นได้พูดกับผู้บรรยายว่า “อาจารย์คะ ดิฉันแต่งงานแล้ว แต่ไม่มีบุตร ดิฉันเป็นเจ้าของรีสอร์ตแห่งหนึ่ง และมีเงินอยู่จำนวนหนึ่งจะบริจาคสร้างกุฏิพระไว้ในพุทธศาสนา”

ผู้บรรยายเมื่อได้ฟังเจ้าของรีสอร์ตพูดแล้ว จึงได้คิดต่อไปว่าสุภาพสตรีท่านนี้คงมีความทุกข์ ที่ต้องยุ่งเกี่ยวกับสมบัติที่นำความคับแค้นใจมาให้ จึงได้พูดเตือนสติไปว่า “ตายแล้วเอารีสอร์ตไปด้วยนะ อย่าทิ้งไว้เป็นสมบัติกำร้าให้เป็นภาระของผู้อยู่หลังต้องเดือดร้อน” เธอได้ฟังแล้วหัวเราะหึๆ แท้จริงสุภาพสตรีท่านนั้นได้โทรศัพท์มาหาด้วยจุดประสงค์บริจาคทรัพย์ สร้างกุฏิพระไว้ที่วัดแห่งหนึ่งที่ผู้บรรยายรู้จัก จึงได้แนะนำให้ติดต่อกับเจ้าอาวาสโดยตรง

หวนกลับมาพูดถึงวลีที่เป็นภาษาบาลีที่กล่าวว่า **“มโนมยา”** หมายถึงสำเร็จด้วยใจ จะเป็นคนดีมีศีลธรรมได้ก็ต้องพัฒนาใจให้มีสติสัมปชัญญะ จะมีชีวิตที่สงบราบรื่นได้ ก็ต้องพัฒนาใจให้มีสัมมาทิฐิ จะมีความสุขได้ก็ต้องพัฒนาใจ ให้สงบจากอารมณ์ปรุงแต่งหรือให้มีความสันโดษ จะเป็นอริยบุคคลได้ ก็ต้องพัฒนาใจให้เป็นอิสระจากกิเลสที่ผูกมัดใจ (สังโยชน์) ฯลฯ ตรงกันข้าม จะเป็นคนชั่วก็อยู่ที่การทำใจให้ประพฤติกุศลไร้ธรรม จะมีชีวิตสะดุดและมีปัญหาให้ต้องแก้ไขก็ต้องปล่อยใจให้อยู่ได้อำนาจของความเห็นผิดหรือความหลง จะมีชีวิตวิบัติ ก็ต้องปล่อยใจให้เป็นทาสของอบายมุข ฯลฯ จากตัวอย่างที่ยกขึ้นมาพูดให้ฟัง จะดีจะชั่วขึ้นอยู่กับใจของตัวเองเป็นต้นเหตุ

เมื่อย้อนกลับมาพิจารณาว่าตายแล้วไปไหน ก็ต้องคิดถึงต้นเหตุที่บุคคลได้กระทำไว้ก่อนตาย มีพระสวดบังสุกุลบางรูป ไปเอามือเคาะที่ข้างฝาโลงศพ แล้วพูดว่า “โยมไปที่ขอบๆ เกิด” เมื่อได้ยินได้ฟังแล้ว ต้องพิจารณาต่อไปว่าร่างกายที่ไร้วิญญาณ (ศพ) ยังคงนอนนิ่งอยู่ในโลงศพ ร่างกายมิได้ใคร่จะไปไหน แต่จิตที่ออกจากร่างต่างหากละ ที่ใคร่จะไปยัง



ที่ต่างๆ ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกรรมทำไว้เป็นต้นเหตุ ในครั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ ที่ชอบๆ ของบุคคลผู้ประพฤตินั้น เช่น

นั้นทมาณพ ประพฤติข่มขืนทางเพศพระอุบลวรรณ
ภิกษุณีอรหันต์ ได้ถูกรรณีสลบลงไปเกิดในอเวจีนรก

นางจัญจมานวิกา แกล้งทำเป็นท้อง แล้วกล่าวต่อ
พระพุทโศดม ได้ถูกรรณีสลบลงไปเกิดในอเวจีนรก

วัสสการพราหมณ์ นักปราชญ์แห่งกรุงราชคฤห์กล่าว
วาจาปรามาสพระมหากัจจายนะอรหันต์ ผลปรากฏว่าเมื่อตาย
แล้ว ต้องลงไปเกิดเป็นลิงอยู่ในป่าไฟของกรุงราชคฤห์

โศเตยยพราหมณ์ เศรษฐีมีทรัพย์มหาศาล มีจิตหลง
เป็นทาสของทรัพย์เงินทอง ตายแล้วไปเกิดเป็นลูกสุนัข ฝ้า
สมบัติตัวเองในบ้านของลูกชาย

ส่วนที่ชอบๆ ของผู้ประพฤติดังาม เช่น

สิริมา โสภณิแห่งแคว้นมคธ ได้ฟังธรรมจากพระโอบุชฐ์
แล้ว มีจิตสำนึกผิดในอาชัพที่ตนทำ จึงเลิกมิจณาอาชีวะ แล้ว
หันมาประพฤติทาน ศีล ภาวนา จนจิตบรรลุโสดาปัตติผลใน

ขณะยังเป็นฆราวาส เมื่อนางได้ตายลงแล้ว จิตวิญญาณถูกพลังแห่งความดีผลักดันให้ไปเกิดเป็นสิริมาเทพนารีโสดาบัน อยู่ในสวรรค์ชั้นสูงสุด (ปรนิมมิตวสวัตติ)

โศภนพรหมณ์ ผู้ทำหน้าที่จัดแบ่งพระบรมสารีริกธาตุ ได้ปฏิบัติทาน ศีล ภาวนา ตายแล้วจิตวิญญาณถูกพลังแห่งความดี ผลักดันให้ไปเกิดเป็นพระพรหมอนาคามี อยู่ในสุทธาวาสพรหมโลก

ฉันทนิกษุ ผู้ดีอรันจนไม่มีใครสอนได้ ได้ถูกหมู่สงฆ์สงพรหมทัณฑ์ (ไม่พูดด้วย ไม่ว่ากล่าวตักเตือน ไม่คบหาสมาคม) เกิดสำนึกผิดแล้วหันมาปฏิบัติธรรม จนจิตบรรลุอรหัตตผล

นางสารี ผู้เป็นมารดาของพระสารีบุตร มีความเห็นผิดที่ศรัทธาเลื่อมใสบูชาท้าวมหาพรหม ภายหลังได้เห็นเทวดาชั้นผู้ใหญ่เนรมิตมาเป็นมนุษย์กายหยาบมีรัศมีสอดใส มาเยี่ยมพระสารีบุตรก่อนเข้านิพพานแล้ว เกิดศรัทธาในตัวของพระสารีบุตร (ลูกชาย) จึงขอให้สอนธรรมให้ ทำให้จิตของนางเปลี่ยนจากมิจฉาทิฏฐิมาเป็นสัมมาทิฏฐิ แล้วบรรลุโสดาปัตติผลเป็นพระอริยบุคคลขั้นต้นได้ ปิดอบายภุมิได้



จากตัวอย่างที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟัง จะเห็นได้ว่าชีวิต
ของบุคคลจะดำเนินไปสู่ทุกติภพ หรือดำเนินไปสู่สุคติภพหรือ
พ้นไปจากการเวียนตายเวียนเกิดอยู่ในวัฏสงสาร ย่อมสำเร็จได้
ด้วยใจทั้งสิ้น

ดังนั้นผู้ที่ศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้เกิดความรู้ในระดับ
สุดมยปัญญาและจินตามยปัญญา แม้จะเรียนมาจนสูงสุด
เท่าไร ก็ยังเป็นความรู้หรือปัญญาที่ยังไม่รู้ความเป็นจริงที่แท้
รู้ความจริงชั่วระยะเวลาหนึ่งแต่เมื่อกาลเวลานั้นได้ผ่านพ้น
ไปแล้ว เหตุผลที่เคยสัมพันธ์กันหรือความจริงที่เคยเป็นย่อม
ไม่เป็นจริงอีกต่อไป ความรู้เช่นนี้จึงเรียกว่าเป็นความรู้ที่ไม่
จริงแท้ หรือคือความหลง (โมหะ) อันเป็นเหตุไม่รู้จริงที่เรียก
ว่าวิชชานั่นเอง ดังผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนมาในทางโลกที่บุคคล
ทั่วไปนิยมแสวงหา โดยหารู้ไม่ว่า วิชาเป็นต้นเหตุให้สัตว์
ต้องเวียนตายเวียนเกิด อยู่ในวัฏสงสารอย่างไม่มีวันจบสิ้น

ผู้ใดปรารถนานำพาชีวิตให้พ้นไปจากวัฏสงสาร ผู้
นั้นต้องพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาสูงสุดที่เรียกว่า ญาณ ซึ่งเป็น
ปัญญาที่เห็นความจริงในระดับจิตสัมผัส ปัญญาสูงสุดมีอยู่สอง
ระดับ คือโลกียญาณหรืออภิญา ๕ เห็นความจริงที่มีเหตุผล

รองรับที่ยาวนานข้ามภพชาติได้ และ โลกุตระญาณหรือญาณ ๑๖ ที่เห็นความเป็นจริงแท้และสามารถไขส่องนำทางชีวิตให้พ้นไปจากวัฏสงสารได้ การรู้เห็นเข้าใจเช่นนี้ ย่อมรู้ได้ด้วยจิตที่พัฒนาดีแล้วมาสัมผัส ดังที่พระนางเขมา ผู้มีรูปร่างสวยงามมีสีผิวดั่งทองคำ ถือกำเนติดอยู่ในชัตตยสกุลแห่งแคว้นมัททกะ และเป็นมเหสีของพระเจ้าพิมพิสารอีกพระองค์หนึ่งด้วย เมื่อได้ไปเที่ยวชมความสวยงามของวัดเวฬุวันแล้ว ได้เข้าฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า พร้อมด้วยบุญเก่าของพระนางเขมาที่ทำสั่งสมมาแต่ชาติอดีตส่งผล ขณะฟังธรรมจากพระโอรสผู้ พระนางเขมา ได้ใช้จิตที่สงบพิจารณาธรรมโดยแยบคาย (โยนิโสมนสิการ) เมื่อพระพุทธองค์เทศนาธรรมจบลง จิตของพระนางฯ ได้ปริวรรตถึงอริยธรรมสูงสุด เป็นพระอรหันต์ตั้งแต่ยังอยู่ในเพศฆราวาส ประจวบกับขณะนั้นเป็นเพลาย่นใกล้ค่ำ พระเจ้าพิมพิสารได้เสด็จไปยังวัดเวฬุวัน เพื่อขออนุญาตพระศาสดา นำพระมเหสีกลับวัง พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสกับพระเจ้าพิมพิสารว่า “มหาบพิตร หากนำพระนางเขมากลับวังในวันนี้ก็จะได้เยี่ยมชมร่างที่เป็นศพของพระนางฯ” แต่หากมหาบพิตรทรงประทานอนุญาตให้พระนางฯ ได้บวชเป็นภิกษุณี มหาบพิตรจะยังได้เห็นยังได้สนทนากันอยู่ในวันข้างหน้า



ในที่สุดพระนางเขมาผู้มีจิตบรรลुरुหัตตผลจึงได้
บวชเป็นภิกษุณีอรหันต์ และได้รับแต่งตั้งให้เป็นพุทธสาวิกา
ผู้มีปัญญามากอยู่ในพุทธศาสนา ซึ่งต่างจากพาหิยะได้บรรลु
ดวงตาเห็นธรรมขั้นสูงสุดเป็นพระอรหันต์เช่นเดียวกับพระนาง
เขมา แต่ไม่มีโอกาสได้บวชเป็นภิกษุ ต้องมาคว่นสิ้นชีวิตลง
ก่อนบวช ด้วยถูกเจ้ากรรมนายเวร (ยักษ์ฉนิ) มาพบเข้าระหว่าง
เดินหาเครื่องบวช ยักษ์ฉนิจึงเข้าสิงร่างแม่โคและขวิดพาหิยะ
จนตาย แต่ด้วยสภาวะธรรมในดวงจิตของพาหิยะ ปลอดภัยแล้ว
ซึ่งกิเลสที่ผูกมัดใจ (สังโยชน์ ๑๐) เมื่อจิตที่ปราศจากมลทินได้
เคลื่อนออกจากร่าง จึงได้โคจรไปสู่ภาวะที่เรียกว่านิพพาน

จิตที่ปลอดภัยจากมลทินได้เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน เช่น ใน
กรณีของหลวงพ่อดี ชาวไทยใหญ่อพยพที่เข้ามาอยู่ ณ ตำบล
เมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ได้ขออนุญาต
ภรรยาบวชเป็นฤาษี แล้วขึ้นไปปฏิบัติธรรมอยู่บนยอดเขา ผล
ปรากฏว่าจิตได้บรรลुरुหัตตผลสูงสุด เห็นสรรพสิ่งเป็นอนัตตา
จึงต้องบวชเป็นพระสงฆ์ไทยอยู่จนทุกวันนี้

เรื่องการบรรลुरुหัตตผลในขณะยังเป็นฆราวาสนี้
ท่านเจ้าคุณโชดกได้พูดกับผู้บรรยายว่า ฆราวาสคนใดมีจิต

บรรลอรหัตตผลแล้ว ต้องบวชเป็นภิกษุสงฆ์ภายใน ๗ วัน ถ้า
ไม่บวช จิตจะต้องทิ้งร่างเข้าสู่นิพพาน คำพูดของท่านเจ้าคุณ
อาจารย์ยังหาเหตุผลมายืนยันไม่ได้ แต่ที่รู้ว่าในครั้งพุทธกาล
พระนางเขมา (ฆราวาสหญิง) บรรลอรหัตตผลแล้วต้องรีบบวช
ในวันนั้น พาหิยะ (ฆราวาสชาย) บรรลอรหัตตผลแล้ว
ต้องรีบบวช ขณะเดินหาเครื่องบวชถูกคู่ปรับเก่าจองเวร จึง
ต้องมาตายลงก่อนบวช โสปกะเด็กชายที่ถือกำเนิดในป่าช้า
ได้ฟังธรรมจากพระศาสดาแล้ว มีจิตบรรลอรหัตตผลในขณะ
ยังเป็นเด็กชายมีอายุได้เพียง ๗ ขวบ จึงได้รับพุทธาณุญาต ๖
ให้บวชเป็นสามเณรในวันนั้น ฯลฯ

ดังนั้นระยะเวลาของการเปลี่ยนจากเพศฆราวาส
มาอยู่ในเพศของนักบวช หลังจากที่จิตบรรลอรหัตตผลแล้ว
จะต้องบวชทันทีหรือจะต้องบวชภายในเจ็ดวัน ก็สุดแต่
พิจารณาญาณของผู้ฟัง ต้องวินิจฉัยด้วยตัวเอง เพราะผู้บรรยาย
ยังไม่มีประสบการณ์ตรงในเรื่องดังกล่าว แต่จากคนที่ไม่เชื่อ
ในพระธรรม ไม่เชื่อในพระวินัย และไม่เชื่อในพระสูตรจึงได้
ไปพิสูจน์ ด้วยการบวชเป็นภิกษุปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงธรรม
เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๘ เป็นต้นมา จนกระทั่งบัดนี้ เป็นเวลา



กว่า ๓๕ ปีแล้วยังหาข้อผิดพลาดในพุทธวจนะไม่ได้ ดังนั้นในเรื่องระยะเวลาของการบวชหลังจากที่จิตบรรลุหัตถผลแล้ว ท่านผู้ฟังจะเชื่อพุทธวจนะหรือจะเชื่อพระไตรปิฎกซึ่งเกิดขึ้นหลังพุทธปรินิพพานไปแล้ว ก็สุดแต่ท่านจะปลงใจเชื่อด้วยตัวท่านเอง

แต่ผู้บรรยายเชื่อคำที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ จึงทำให้ชีวิตของผู้บรรยายเปลี่ยนไปในทางที่ดี ในทางที่เป็นธรรม เป็นวินัยทุกขณะตื่น จึงมีบุญเข้าสั่งสมในดวงจิตแทบจะไม่มีบาปเกิดขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะได้พัฒนาจิตจนมีสติอยู่เกือบทุกลมหายใจเข้า-ออก และมีปัญญาเห็นแจ้งในแทบจะทุกสิ่งทีเข้าสัมผัสจิต อาทิ ได้ยินใครเขาตำว่าเรา เขาก็เป็นครูที่ดีสอนเราให้นำเอาคำที่ได้ยินมาพิจารณาดูตัวเอง หากเรายังมีสิ่งไม่ดีอยู่ในดวงจิต ต้องปรับแก้ไข แต่หากเรามีได้เป็นอย่างดีเขาว่าเขาก็เป็นครูที่ดีสอนเราว่า จะไม่ประพฤติเช่นเขา แล้วเราก็จะไม่เป็นเหมือนเขา ผู้ใดมีธรรมวินัยสถิตอยู่กับใจทุกขณะตื่นทุกสิ่งทีเข้ากระทบจิตย่อมเป็นครูสอนใจเราได้

ยังมีอยู่อีกเรื่องหนึ่งที่จะบอกเล่าให้ฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผู้บรรยายได้ไปร่วมคณะทอดกฐินกับคุณหญิงสุรีพันธ์

คณะภิกษุณีมีเป็นจำนวนมาก จึงทำให้มีปัญหาเกิดขึ้นกับที่หลับนอน ปัญหาเรื่องห้องสุขา ปัญหาเรื่องห้องอาบน้ำ ฯลฯ ต่างๆ เหล่านี้ไม่เป็นปัญหากับผู้มีธรรมวินัยสถิตอยู่กับใจ ไม่มีน้ำให้อาบก็ใช้ผ้าชุบน้ำขวดเซ็ดตัว ห้องสุขาไม่ว่างก็เดินเข้าป่าหาที่ถ่ายทุกข์ ที่นอนไม่มีก็หาที่หลับนอนในป่า ในครั้งนั้นยังจำได้ว่า เมื่อศาลาที่ใช้เป็นที่หลับนอน แออัดอัดเหยียดไปด้วยผู้คนที่มาทอดกฐิน จนหาที่ว่างล้มตัวลงนอนไม่ได้ ผู้บรรยายพร้อมเพื่อนอีกสองคน ได้เดินเข้าสู่อำเภอสู่ป่าเมื่อเวลาใกล้จะถึงสองนาฬิกา กลางดึก เดินเข้าป่าไปได้ประมาณครึ่งกิโลเมตรได้พบกุฏิพระหลังหนึ่งอยู่กลางป่า ได้เข้าไปกราบพระป่า แล้วขออนุญาตนอนบนพื้นดินใกล้กับกุฏิที่พระป่าใช้จำวัด เมื่อพระป่าอนุญาตแล้วยังได้พูดขึ้นอีกสองเรื่องว่า

พระป่า : “โยมระวังนะ ใต้ถุนกุฏิของอาตมามิ่งพิช อาศัยอยู่และเวลาโยมจะไปขับถ่าย ให้ไปขับถ่ายที่นั่น” พระป่าพูดพร้อมกับชี้นิ้วบอกสถานที่

ผู้บรรยาย : “ไม่เป็นไรครับ พวกกระผมจะปฏิบัติตามที่พระคุณเจ้าชี้แนะ”



คืนนั้น เมื่อผู้บรรยายจัดการกับเรื่องของตัวเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนนอนได้สวดมนต์บทสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย แล้วต่อด้วยการสวดมนต์บทชั้นปริตร เพื่อแผ่เมตตา กับพญางูทั้งสี่ตระกูล (งูตระกูลวิรูปักษ์ งูตระกูลเอราภถ งูตระกูลฉัพยายบุตร และงูตระกูลกัณหาโคตม) เพื่อป้องกันมิให้ถูกงูพิษขบกัด ซึ่งบทมนต์ชั้นปริตรนี้เคยนำไปใช้กับหมู่ญาติที่อาศัยอยู่ ณ ป่าหิมพานต์ ในครั้งกระโน้นที่พระพุทโธโคตมได้ไปเสวยพระชาติเป็นฤาษี

ผลปรากฏว่าคืนนั้นเป็นคืนเดือนหงายบริเวณโดยรอบมีแสงจันทร์ส่องสว่าง ปราศจากสิ่งรบกวนใดๆ จึงนอนหลับสบายและมีความสุข เมื่อตื่นขึ้นก่อนลุกออกจากกลดในตอนเช้า ยังได้พิจารณาจนเห็นว่า งูมีอำนาจอยู่ที่พิษของมัน เด็กมีการร้องไห้เป็นอำนาจ สตรีมีความโกรธเป็นอำนาจ บัณฑิตมีการเพ่งโทษตัวเองเป็นอำนาจ แต่คนพาลมีการเพ่งโทษผู้อื่นเป็นอำนาจ โจรมีอาวุธเป็นอำนาจ นักการเมืองมีทรัพย์เป็นอำนาจ ฯลฯ ความรู้ต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อจิตมีอารมณ์สงบ

และเช่นเดียวกัน ปัญญาเห็นแจ้งยังได้เห็นอีกว่า

บุคคลมีชีวิตเป็นของตัวเอง จึงต้องบริหารจัดการชีวิตด้วยตัวเอง จึงได้ศรัทธาในพระปัญญาคุณของพระพุทธเจ้า ตลอด ๔๕ พรรษาที่พระองค์เผยแผ่ธรรม พระองค์มิได้เข้าไปก้าวก้าวในชีวิตของใครผู้ใด ดังนั้นเมื่อพระสารีบุตรมาทูลลาเข้านิพพาน พระองค์ได้ตรัสว่า “กาลั ชานาหิ สารีบุตร” เมื่อพระมหาบชาบดีมาทูลลาเข้านิพพาน พระองค์ได้ตรัสว่า “กาลั ชานาหิ โคตมี” เมื่อพระยโสธรามาทูลลาเข้านิพพาน พระองค์ได้ตรัสว่า “กาลั ชานาหิ ยโสธรา” เมื่อพระอัญญาโกณฑัญญะมาทูลลาเข้านิพพาน พระองค์ได้ตรัสว่า “กาลั ชานาหิ โกณฑัญญะ” และยังได้เสด็จไปในพีธีเผาศพของท่านที่ป่าหิมพานต์อีกด้วย ฯลฯ

ส่วนเรื่องการแสดงฤทธิ์ ทรงบัญญัติเป็นวินัย ห้ามพระปิณโทล ภารทวาชะแสดงฤทธิ์ที่เหาะไปเอาบาตรไม้จันทน์ที่เศรษฐีผูกห้อยไว้กับปลายไม้ที่ปักอยู่บนหลังคาบ้าน พระพุทธองค์ทรงตำหนิการมีพฤติกรรมเช่นนั้น จึงให้ภิกษุประพฤติ ตรงกันข้าม พระพุทธองค์ทรงมีพระบัญชาให้พระมหาบชาบดี แสดงฤทธิ์ก่อนเข้านิพพาน ให้พระยโสธราแสดงฤทธิ์ก่อนเข้านิพพาน ให้พระสาเกตะแสดงฤทธิ์ปราบมิถนาคิภูสิ



ของชาวแคว้นอังคะ และในพรรษาที่ ๖ ก่อนเสด็จไปโปรดพุทธมารดาในดาวดึงส์ พระองค์ได้แสดงยมกปาฏิหาริย์ เพื่อปราบทิวัจฉิของเหล่าเดียรฉิย์ ฯลฯ การแสดงฤทธิ์ต่างๆ เหล่านี้ เกิดขึ้นได้ด้วยการพัฒนาจิต ให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน ซึ่งเป็นโลกียอภิญาที่มีได้เป็นเหตุนำไปสู่ความพ้นทุกข์

ท่านผู้ฟังจงตระหนักในสังขธรรมดังกล่าวว่า

“มิได้เป็นเหตุนำไปสู่ความพ้นทุกข์”

พระองค์จึงห้ามภิกษุมิให้แสดงฤทธิ์ เว้นไว้แต่ว่ามีพระบัญชาให้แสดงฤทธิ์เพื่อจุดประสงค์อันเป็นเหตุให้เกิดสัมมาทิฏฐิที่นำไปสู่ความพ้นทุกข์

การบรรยายเรื่องตายแล้วไปไหน ผู้บรรยายได้แสดงหรือชี้ให้เห็นในแง่มุมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในครั้งพุทธกาลและที่เกิดขึ้นในกาลปัจจุบัน แต่ทั้งหลายทั้งปวงนี้อยู่ที่การประพฤติเหตุปัจจุบันให้ถูกต้อง โดยใช้ปัญญาเห็นถูกตามธรรมเป็นเครื่องส่องนำทางให้กับชีวิต แล้วความสมปรารถนาจึงจะเกิดเป็นจริงได้ในวันข้างหน้า



บทมนต์ชั้นปริตร

วิรูปักเขติ เม เมตตัง

ความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่พญางูทั้งหลาย สกุลวิรูปักข์ด้วย

เมตตัง เอราปะเถติ เม

ความเป็นมิตรของเรา จงมีกับพญางูทั้งหลาย สกุลเอราบทด้วย

ฉัพยาปุตเตติ เม เมตตัง

ความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่พญางูทั้งหลาย สกุลฉัพยาบุตรด้วย

เมตตัง กัณหาโคตมะเกติ จะ

ความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่พญางูทั้งหลาย สกุลกัณหาโคตมกะด้วย

อะปาทะเกติ เม เมตตัง

ความเป็นมิตรของเรา จงมีกับสัตว์ทั้งหลาย ที่ไม่มีเท้าด้วย

เมตตัง ทิปาทะเกติ เม

ความเป็นมิตรของเรา จงมีกับสัตว์ทั้งหลาย ที่มีสองเท้าด้วย

จะตุปปะเทติ เม เมตตัง

ความเป็นมิตรของเรา จงมีกับสัตว์ทั้งหลาย ที่มีสี่เท้าด้วย

เมตตัง พระหุปะเทติ เม

ความเป็นมิตรของเรา จงมีกับสัตว์ทั้งหลาย ที่มีหลายเท้าด้วย

มา มัง อะปาทะโก หิงลิ สัตว์ไม่มีเท้าอย่าเบียดเบียนเรา

มา มัง หิงลิ ทิปาทะโก สัตว์สองเท้าอย่าเบียดเบียนเรา

มา มัง จะตุปปะโท หิงลิ สัตว์สี่เท้าอย่าเบียดเบียนเรา

มา มัง หิงลิ พะหุปะปะโท ลัต์ว์หลายทำอย่าเบียดเบียนเรา
ลัฟเพ ลัตตา ลัฟเพ ปาณา ขอสรรพลัต์ว์ที่มีชีวิตทั้งหลาย
ลัฟเพ ภูตา จะ เกาะลา ที่เกิดมาทั้งหมดจนสิ้นเชิงด้วย
ลัฟเพ ภัทธานิ ปัสสันตุ จงเห็นซึ่งความเจริญทั้งหลายทั้งปวงเกิด
มา กิญจิ ปาปะมาคะมา

โทษลามกใดๆ อย่าได้มาถึงแล้ว แก่ลัต์ว์เหล่านั้น

อับปะมาโณ พุทโธ พระพุทธเจ้า ทรงพระคุณ ไม่มีประมาณ

อับปะมาโณ ธัมโม พระธรรม ทรงพระคุณ ไม่มีประมาณ

อับปะมาโณ สังโฆ พระสงฆ์ ทรงพระคุณ ไม่มีประมาณ

ปะมาณะวันตานิ ลิงสะปะนิ อะหิ วิจฉิกา สะตะปะที อุณณนาภี
สะระพู มุสิกกา

ลัต์ว์เลื้อยคลานทั้งหลาย คือ งู แมลงป่อง ตะเข็บ ตะขา แมงมุม
ตุ๊กแก หนู เหล่านี้ ล้วนมีประมาณ (ไม่มากเหมือนพระรัตนตรัย)

กะตา เม รักษา กะตา เม ประริตตา

ความรักษา อันเรากระทำแล้ว การป้องกัน อันเรากระทำแล้ว

ปะฎีกะกะมันตุ ภูตานิ หมู่ลัต์ว์ทั้งหลายจงหลีกเลี่ยง

โลหัง นะโม ะคะวะโตะ

เรา นั้น กระทำนอบน้อม แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าอยู่

นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานังฯ

กระทำนอบน้อม แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ็ดพระองค์อยู่ ฯ

บทมนต์โมรปริตร

๑. อุเทตะยัง จักขุมา เอกะราชา
หะริสสะวัณโณ ปะละวิปปะภาโส
ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะละวิปปะภาสัง
ตะยาชชะ คุดตา วิหะเรมุ ทิวะสัง

พระอาทิตย์ผู้เป็นดวงตาของโลก ผู้ยิ่งใหญ่พระองค์นี้ เสด็จอุทัยขึ้นทรงพระรัศมีสีทองสอดส่องปฐพี ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าขอนมัสการพระอาทิตย์ผู้ทรงรัศมีสีทองสอดส่องปฐพีพระองค์นั้น พระองค์ได้คุ้มครองข้าพระองค์ในวันนี้แล้ว ขอให้ข้าพระองค์มีชีวิตยั่งยืนอยู่ตลอดวัน

๒. เย พุราหุมะณา เวทะคุ ลััพพะธัมเม
เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ
นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา
นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา
อิมัง โส ปริตตัง กัตวา โมโร จะระติ เอสะนา

พระพุทเจ้าเหล่าใด ทรงรู้แจ้งธรรมทั้งปวง ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระพุทเจ้าเหล่านั้น ขอพระพุทเจ้าเหล่านั้น จงคุ้มครองข้าพเจ้า ขอนอบน้อมแด่พระพุทเจ้าทั้งหลาย ขอนอบน้อมแด่พระโพธิญาณ ขอนอบน้อมแด่พระพุทเจ้าผู้หลุดพ้นแล้ว ขอนอบน้อมแด่วิมุตติธรรม เมื่อนกยูงนั้นสาธยายพระปริตรอย่างนี้แล้ว จึงออกแสวงหาอาหาร

๓. อะเปตะยง จักขุมา เอกะราชา

หะริสสะวัณโณ ปะณะวิปะภาโส

ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะณะวิปะภาสัง

ตะยาชชะ คุดตา วิหะเรมุ รัตติง

พระอาทิตย์ผู้เป็นดวงตาของโลก ผู้ยิ่งใหญ่พระองค์นี้ เสด็จอัสถงค์คต
ทรงพระรัศมีสีทองสาดส่องปฐพี ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าขอนมัสการ
พระอาทิตย์ผู้ทรงรัศมีสีทองสาดส่องปฐพีพระองค์นั้น พระองค์ได้
คุ้มครองข้าพระองค์ในวันนี้แล้ว ขอให้ข้าพระองค์มีชีวิตยั่งยืนอยู่
ตลอดราตรี

๔. เย พุราหุมะณา เวทะคุ ลัพพะธัมเม

เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ

นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา

นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา

อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา โมโร วาสะมะกัปปะยิ

พระพุทธเจ้าเหล่าใด ทรงรู้แจ้งธรรมทั้งปวง ข้าพเจ้าขอนอบน้อม
พระพุทธเจ้าเหล่านั้น ขอพระพุทธเจ้าเหล่านั้น จงคุ้มครองข้าพเจ้า ขอน
อบน้อมแต่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขอนอบน้อมแต่พระโพธิญาณ ขอนอบ
น้อมแต่พระพุทธเจ้าผู้หลุดพ้นแล้ว ขอนอบน้อมแต่วิมุตติธรรม เมื่อ
นกยูงนั้นสาธยายพระปริตรอย่างนี้แล้ว จึงนอน

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์หนังสือ ตายแล้วไปไหน

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑	คุณฉินชิวซัน และ ครอบครัว	๑๒,๐๐๐
๒	คุณเริงศักดิ์ โอภาสรัศมี	๔,๐๐๐
๓	คุณพัชรา ธรรมลิขิตชัย	๖,๘๕๐
๔	คุณรังสิต คุณอัญญา อุดมผล	๕,๐๐๐
๕	ร้านเหมือนฝัน	๔,๕๐๐
๖	คุณจันทร์ทิพย์ คັນธามานนท์	๔,๑๐๐
๗	คุณวลัยทิพย์ ปิติจอมวงศ์ และคณะ	๔,๐๐๐
๘	คุณนินชฐา พงศ์ศรีวัฒน์	๔,๐๐๐
๙	คุณนรินทร์ - คุณธีรประภา เศวตประวิชกุล	๔,๐๐๐
๑๐	คุณพัรณ จิตรยังยืน	๔,๐๐๐
๑๑	คุณอุทัยวรรณ ขุนเจริญ	๒,๖๕๐
๑๒	คุณพิมพ์นิภา กิตติชัยชนะกุล	๒,๓๐๐
๑๓	พระชาติ ฐานยุตโต	๒,๒๐๐
๑๔	อามาเซียมฮั่ว แซ่ลี	๒,๑๖๐
๑๕	คุณมานะ นาวิณ	๒,๐๐๐
๑๖	คุณนฤมล ภัทรวิมลพร	๒,๐๐๐
๑๗	คุณตอง	๑,๖๐๐
๑๘	คุณธมน ไทหวานิช	๑,๕๖๐
๑๙	คุณญาติกา นันท์รุณัญญ์ และ คุณอนันต์ บักสังคะณีย์	๑,๐๐๒
๒๐	คุณพาสพร ฐูปาลี	๑,๐๐๐
๒๑	พ.ต.ต.หญิง ทักษิณมณ ดิษเจริญ	๑,๐๐๐
๒๒	พ.ต.อ.บุญเสริม-คุณยุพดี ศรีขมภู	๑,๐๐๐
๒๓	คุณวิชัย โพธิ์ทไท และครอบครัว	๑,๐๐๐
๒๔	คุณอุดมพร สายเพชร และครอบครัว	๑,๐๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๒๕	คุณยศภัทร เกரியงชุติมา	๕๐๐
๒๖	คุณฉลองชัย - คุณวรรณกร คงบันเทิง	๕๐๐
๒๗	คุณจันทร์ภา-คุณเทียนชัย- คุณธรรมนาด ทองเคียน	๘๐๐
๒๘	คุณรัชกฤต อรุณเดชาวุฒิ- คุณภัควรินทร์ พันตกุลเศรษฐ์	๖๕๐
๒๙	คุณรำพรรณ ชูชัย	๖๓๐
๓๐	คุณแน่น้อย ภิญญ์ชนม์ และคุณพยุง กาญจนกันทร์	๖๐๐
๓๑	คุณณตยา เกตแก้ว	๖๐๐
๓๒	คุณวรลักษณ์ อร่ามประยูร และครอบครัว	๕๘๐
๓๓	คุณฉลองชัย คงบันเทิง	๕๗๐
๓๔	พ.ต.อ.เดชชาภากร ธีรภูวนันท์	๕๕๐
๓๕	คุณพฤกษ์ นิลสุข และครอบครัว	๕๐๐
๓๖	คุณยัม ลิมสมบูรณี	๕๐๐
๓๗	คุณณัฐรุจุมิ อุทัยเสน	๕๐๐
๓๘	คุณนภา แก่นทองแดง	๕๐๐
๓๙	คุณปราณี ขวณปกรณ์	๔๐๐
๔๐	คุณเอกชัย ตีรุ่งโรจน์	๔๐๐
๔๑	คุณมาลี บุญนาค	๓๘๐
๔๒	คุณวุฒิชัย โยมนี	๓๓๐
๔๓	พระชัยพร จันทวีไล	๓๐๐
๔๔	คุณพรทิพย์ ไชยณรงค์ และครอบครัว	๓๐๐
๔๕	พ.ต.อ.สมศักดิ์ จิตติรัตน์	๓๐๐
๔๖	คุณวีระ-คุณสุจรรยา ถิ่นทวี และครอบครัว	๓๐๐



ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๔๗	คุณอุกฤษฏ์ คุณเชชมศักดิ์ อายตวงษ์ และครอบครัว	๓๐๐
๔๘	คุณสรทิ สุวัฒน์ และครอบครัว	๒๕๐
๔๙	คุณทิวาพร หลวงบำรุง	๒๒๐
๕๐	คุณนภัสสรณ์ หมอดี	๒๒๐
๕๑	คุณยายโสภา ปัทมดิลก	๒๐๐
๕๒	คุณชรินทร์ สุวัชรังกูร	๒๐๐
๕๓	คุณนรินทร์ แรมกมล	๒๐๐
๕๔	คุณบุศกร ทรงพุดิ	๒๐๐
๕๕	คุณเพ็ญจันทร์ ทองเคียน	๒๐๐
๕๖	คุณวาที สุนทรักษ์	๒๐๐
๕๗	คุณท้อ-คุณสุนันทา แผลมไพศาล	๒๐๐
๕๘	คุณพิบูล จันทรเจริญกิจ	๒๐๐
๕๙	คุณอารยา ปฎิภาณกวี	๒๐๐
๖๐	คุณลำดวน กฤษดา	๒๐๐
๖๑	คุณวรัรัตน์ ชัยสวัสดิ์	๑๗๐
๖๒	คุณณัฐฐิตา มหาปัญญาวงศ์	๑๖๐
๖๓	คุณวิไล บุญเต็ม	๑๖๐
๖๔	พระมหาธีรานนท์ จิรฐิติโก	๑๖๐
๖๕	คุณสมนึก ลากวงศ์ไพบุลย์	๑๕๐
๖๖	คุณจุฑามาศ ธรรมบัวชา	๑๒๐
๖๗	คุณปลีก ชุ่นสยาม	๑๒๐
๖๘	คุณสุรัตน์ พุ่มผล	๑๐๒
๖๙	เทศบาลเมืองปู่เจ้าสมิงพราย	๑๐๐
๗๐	คุณภาสกร รุจิราธาดากุล	๑๐๐
๗๑	คุณอุษณีย์ พงศ์ประยูร	๑๐๐
๗๒	คุณไพโรจน์ ลิขิตวานิช	๑๐๐
๗๓	คุณสุรัตน์ พุ่มผล	๑๐๐
๗๔	คุณอาริยา พันธุ์สุริยานนท์	๑๐๐
๗๕	คุณปวีศา แก่นดี	๑๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๗๖	คุณฉลองชัย คงบันเทิง	๘๐
๗๗	คุณอุษา สง่างาม	๘๐
๗๘	คุณประยุทธ ปิยะกาโล	๗๐
๗๙	คุณประมวญ ผิวสวย	๗๐
๘๐	คุณนฤมล เอี่ยมสอาด	๖๐
๘๑	คุณนวรรตน์ ตี๊กัง	๖๐
๘๒	คุณนงนาค์ ตึกปากเกล็ด	๖๐
๘๓	คุณยุวดี โอไธรัมย์	๖๐
๘๔	คุณเบญจรัตน์ สุทธิชูจิต	๖๐
๘๕	คุณศุภโชค โพธิทอง	๖๐
๘๖	คุณเกียรติสิน อิมบุตร	๖๐
๘๗	คุณเรวัตร ศรีจันทร์	๖๐
๘๘	คุณปานศา พิราณิชกุล	๖๐
๘๙	คุณสำราญ ชื่นบุญ	๕๐
๙๐	คุณศิริญา ปันกรวด	๕๐
๙๑	คุณเทวี กอโกลสง	๕๐
๙๒	คุณสมจิตร มหานันทกุล	๕๐
๙๓	คุณลัทธาพันธ์ เขียวชาญ	๕๐
๙๔	คุณอรสิรารณณ์ ศรีรัตนอารณณ์	๕๐
๙๕	คุณกิตติวิช แยมการ	๕๐
๙๖	คุณดำรงศักดิ์ชัยกุล	๓๐
๙๗	พระมหาสมณฉวี ปราโส	๓๐
๙๘	คุณธนา ศรีนิเวศน์	๓๐
๙๙	คุณสมปอง รามศิริ	๒๐
๑๐๐	คุณสรารุช รัตนยานนท์	๒๐
๑๐๑	ด.ช.ภูมินทร์ อรจันทร์	๒๐
๑๐๒	คุณปราณี มหาวัลลิก	๒๐
๑๐๓	คุณปรีดา เล็งอุดมภาค	๒๐
รวมครุฑาทั้งสิ้น		๙๖,๔๒๔



การประพटीเหตุปัจจุบันให้ถูกต้อง

โดยใช้ปัญญาเห็นถูกตามธรรม

เป็นเครื่องส่องนำทางให้กับชีวิต

ความสมปรารถนาจึงจะเกิดขึ้น

เป็นจริงได้กับท่านในวันข้างหน้า

